

Capitolul 1

Privire generală

R — 3879 / octombrie 1906

„Faceți lucrul acesta în amintirea Mea”

Matei 26:17–30

Deși susținem, împreună cu marea majoritate, că Cina de Amintire a fost instituită de Domnul nostru joi seara în legătură cu ultima Sa celebrare a Paștelui și că El a fost răstignit în ziua următoare, vineri, nu ne certăm cu acei care presupun că aceste evenimente au avut loc în alte zile ale săptămânii. Punem mare accent pe faptul împlinit atunci și pe semnificația lui ca antitip al Paștelui instituit de Moise, și ca încheiere a mării jertfe a Domnului nostru pentru păcate — păcatele întregii lumi. Pentru aceste principii vitale suntem dispuși să luptăm cu seriozitate, deoarece ele fac parte din „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”; dar în privința zilelor anume din săptămână, nu ne vom certa, deoarece după părerea noastră acestea sunt lucruri mărunte, fără valoare, fără importanță, și de aceea în nici un sens al cuvântului nu trebuie să tulbure mintea sau părțasia inimii poporului Domnului.

Leccióna noastră începe cu instrucțiunile Domnului nostru pentru ucenicii Săi, în privința locului unde să pregătească pentru El și pentru ei, ca o familie evreiască specială și deosebită, pentru a sărbători cerințele Legii în legătură cu tipul care indica spre Domnul nostru Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Domnul nostru a spus cu privire la această cină: „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi”. El nu S-a referit la sărbătoarea principală, care dura o săptămână, începând din 15 Nisan. El S-a referit la cina

din mielul fript, mâncat cu ierburi amare, care preceda sărbătoarea generală, care le amintea de eliberarea lor din Egipt și care a devenit baza bucuriei lor ulterioare ca popor eliberat. Camera de sus a fost pregătită pentru această cină. Lucrurile au fost pregătite, și seara, la apusul soarelui, după ora șase, Domnul nostru și cei doisprezece s-au adunat. Una dintre relatări ne spune că a fost o ceartă între ucenici în privința locurilor mai de cinste la cină, și că Isus a muștră acest spirit ambițios care se afla în ei, spălându-le picioarele, ilustrând astfel umilința inimii Sale, promptitudinea de a-i sluji pe toți. Astfel El a dat un exemplu, că acela pe care ei îl considerau cel mai mare între ei trebuia să fie slujitorul lor principal, doritor și gata să slujească tuturor.

„Unul dintre voi Mă va vinde”

În timp ce mâncau, Isus a făcut observația că unul dintre ei Îl va vinde, și dintr-o dată un spirit de întristare s-a răspândit printre ei și fiecare — simțind obligația să-și dovedească nevinovăția de o astfel de acuzație — a răspuns: „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?” Și Iuda a pus această întrebare împreună cu ceilalți, dându-și seama că dacă nu întreba, însemna că recunoaște că el este acela, iar ca răspuns la întrebarea lui, Isus a răspuns: „Tu ești”, adică, „Da, la tine Mă refer”. O altă relatare ne spune că Isus a răspuns la întrebare zicând că acela pentru care va înmuia o bucată în farfurie va fi trădătorul, și după ce a înmuiat bucata — o bucată de miel și o bucată din pâinea nedospită pe care o mâncau — Isus a dat-o lui Iuda, indicându-l astfel fără să-l numească direct. De asemenea, s-ar părea că ceilalți ucenici nu ajunseseră până atunci să-l cunoască pe Iuda — că numai după aceea și-au dat seama că era hoț etc.

Printre evrei și arabi înșelăciunea și trădarea nu erau atât de neobișnuite, dar exista un cod de onoare recunoscut, potrivit căruia nimeni nu mânca din mâncarea persoanei căreia voia să-i facă rău într-un fel oarecare. Deoarece mâncarea era condimentată cu sare, probabil acest obicei era

cel cunoscut ca „legământul sării” — legământul credincioșiei. Printre oamenii aceia, reușita de a avea ca invitat la masă un dușman sau de a lua din mâncarea ta condimentată cu sare era în timpul acela echivalentul garanției unei prietenii durabile — că niciodată nu ți-ar face rău. Se pare că lui Iuda i-a lipsit atât de mult spiritul potrivit, încât nici măcar n-a recunoscut și nu s-a supus acestui obicei al timpului — să fie loial și credincios aceluia din a cărui pâine mânca, din a cărui sare se împărtășea. De aceea avem cuvintele Domnului: „Cel care a întins mâna în farfurie cu Mine, acela Mă va vinde”.

Cu toate acestea, Isus a mărturisit că moartea Sa nu era o victorie din partea trădătorului Său și a dușmanilor Săi, ci era în armonie cu ceea ce fusese scris despre El mai înainte de către profeți. Nici nu trebuie să considerăm că Iuda în această chestiune împlinea doar o profeție fără a avea vreo responsabilitate, voința sa proprie în această chestiune: un astfel de gând este negat de Domnul prin declarația Sa, „vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” Aceste cuvinte nu lasă nici o îndoială, credem noi, că Iuda se bucurase deja de partea sa deplină în marea lucrare de ispășire prin ocaziile intime pe care le-a avut pentru a veni la o cunoștință clară a adevărului și a responsabilităților corespunzătoare. Evident, păcatul lui a fost spre moarte — Moartea a Doua. Prin urmare, lăsând la o parte orice existență viitoare, trebuie să considerăm că viața lui a fost inutilă, irosită, și că bucuriile ei n-au cântărit mai mult decât necazurile și suferința ei, când la acestea din urmă s-au adăugat disperarea lui ulterioară și sinuciderea.

„Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”

După Cina Pascală, după ce au mâncat mielul cu ierburi și cu pâine nedospită etc., Isus a instituit Cina de Amintire care, pentru toți urmașii Săi, prin îndrumarea Sa, a luat locul Cinei Pascale a evreilor. Acesta a fost un lucru nou, și

apostolii au ascultat cu interes cuvintele Lui atunci când a binecuvântat turtele de pâine nedospită și apoi le-a frânt și a dat bucăți fiecăruia dintre ucenicii săi spunând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Ce voia El să spună? În timpul celor trei ani cât au fost în compania Lui, ei învățaseră că El vorbea în pilde și în cuvinte tainice. Cu altă ocazie El declarase în auzul lor că El era pâinea care a venit din cer, pâine din care, dacă cineva se împărtășea, trăia pentru totdeauna. Acum le întindea ceva pâine nedospită și le spunea că este trupul Său. Ei au înțeles, evident, că El voia să spună că această pâine reprezenta sau simboliza pentru ei trupul Său, pentru că El le-a spus cu această ocazie că *de atunci înainte* ei să facă lucrul acesta în amintirea Lui — de atunci înainte ei să și-L amintească drept mielul înjunghiat și să folosească pâine nedospită pentru a reprezenta carnea Sa, și să se împărtășească din aceasta în loc să mănânce ca înainte dintr-un miel literal.

Nu se putea ca El să fi vrut să spună, așa cum cred romano-catolicii și unii protestanți, că pâinea a fost transformată prin binecuvântarea Sa în carnea Sa reală, deoarece El era încă în carnea Sa — n-a fost omorât decât cam cu cincisprezece ore mai târziu. Prin urmare, toate argumentele în această direcție sunt nechibzuință și sofism. Când a spus „acesta este trupul Meu”, a fost o figură de stil la fel ca atunci când a spus ceva mai târziu „Eu sunt vița”, „Eu sunt ușa”, „Eu sunt Păstorul cel bun”, „Eu sunt calea, adevărul și viața” etc. Înțelegerea corectă, sănătoasă a cuvintelor Învățătorului este evidentă: El era reprezentat în toate aceste diferite feluri. În cazul în discuție pâinea Îl reprezenta pe El, carnea Lui, pentru apostolii Săi și pentru toți urmașii Săi de-a lungul Veacului Evanghelic.

Așa cum pâinea reprezintă și simbolizează toată hrana (se spune într-adevăr că grâul conține toate elementele nutritive în proporția potrivită), tot așa învățătura din acest simbol este că oricine vrea să aibă viața pe care o are de dat Cristos, trebuie să o accepte ca rezultat al jertfei Sale. El a

murit pentru ca noi să putem trăi. Drepturile și privilegiile pe care El le-a predat de bună voie pot fi mâncate, aplicate, însușite de către toți cei care au credință în El și care-L acceptă pe El și învățăturile Lui — aceștia sunt socotiți că li s-a atribuit natura umană perfectă, cu toate drepturile și privilegiile pierdute prin Adam, răscumpărate prin Cristos. Nimeni nu poate avea viață veșnică decât dacă mănâncă din această pâine din cer. Aceasta se aplică nu numai la credincioșii din prezent, ci și la cei din veacul viitor. Drepturile la viață și privilegiile lor trebuie să fie recunoscute toate ca venindu-le prin jertfa Lui. Într-un cuvânt, pâinea care reprezintă trupul Domnului nostru ne învață despre îndreptățirea noastră prin acceptarea jertfei Sale.

„Beți toți din el”

După aceea Domnul nostru a luat un pahar care conținea rodul viței. Nu ni se spune că era vin; prin urmare este o chestiune deschisă dacă era fermentat sau nefermentat, și având în vedere toate împrejurările timpului nostru și cerințele Cuvântului Domnului, putem fi siguri că sucul de struguri nefermentat sau sucul de stafide îndeplinesc condițiile îndemnului Său. Deoarece nu este numit niciodată vin, ci doar paharul și rodul viței, nu este loc de dispută printre urmașii Domnului. Fiecare poate fi liber să-și urmeze conștiința în privința felului de rod al viței pe care-l va folosi: cât despre noi, îl preferăm pe cel nefermentat pentru că posibilitatea de a dăuna sau a trezi în urmașii Domnului patimi latente pentru băutura este mai mică.

În legătură cu paharul Domnul a spus: „Acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (cele mai vechi manuscrise grecești ale Noului Testament, Sinaitic și Vatican, omit cuvintele „celui nou”). Este adevărat, Noul Legământ trebuie să fie pecetluit cu sângele lui Cristos înainte de a intra în vigoare, și nu va intra în vigoare până la deschiderea Veacului Milenar. Dar a existat un alt Legământ — Legământul vechi,

Legământul temelie a tuturor celorlalte legăminte — și anume, Legământul Avraamic, care a fost pecetluit prin moartea Domnului nostru. Faptul că va fi pecetluit astfel a fost reprezentat tipic prin moartea figurată a lui Isaac de mâna lui Avraam și învierea lui figurată din morți. Apostolul ne asigură că Isaac a reprezentat pe Domnul nostru Isus, și el spune de asemenea: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței” — ai Legământului prin Jurământ. Gal. 4:28.

Aplicând astfel cuvintele Domnului nostru la Legământul Avraamic, pe care El îl pecetluia sau îl asigura, vedem că prin moartea Sa El a devenit moștenitorul aceluia Legământ și al tuturor prevederilor lui glorioase pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Și din acest unghi, vedem o semnificație specială și forță în cuvintele lui Isus pentru urmașii Săi: „Acesta este sângele Meu” ... „beți toți din el”. Astfel înțelege, invitația de a bea din paharul Domnului înseamnă o invitație pentru toată Biserica Sa aleasă în acest Veac Evanghelic, să se împărtășească împreună cu El din paharul Său de suferință și moarte — să-și dea viața cu El pentru ca să poată și avea o parte cu El în gloriile viitoare ale Împărăției, care va constitui canalul divin pentru împlinirea făgăduinței avraamice, binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

Deși mâncarea din pâine și participarea la îndreptățirea efectuată prin moartea Domnului nostru și prin acceptarea acesteia vor fi necesare lumii întregi dacă oamenii vor dori să aibă binecuvântările restabilirii cumpărate prin jertfa Domnului nostru, totuși paharul nu este pentru lume, ci numai pentru Biserică, numai pentru consacrații din acest Veac Evanghelic. „Beți toți din el” — nu numai să beți toți din el, dar și toți să beți tot din el — să nu lăsați nimic. Nu va mai rămâne nici o suferință a lui Cristos pentru veacul viitor, nici o suferință pentru dreptate nu va fi cunoscută atunci de lume — numai răufăcătorii vor suferi după aceea. Acum este timpul când ori cine dorește să trăiască evlavios suferă persecuție și când toți urmașii Domnului care vreau să-I fie

loiali Lui și să fie socotiți vrednici de a avea parte în gloriile Împărăției Sale trebuie să se aștepte să bea din paharul Lui. De aceea Domnul unește din nou cele două gânduri, zicând: „Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă”. Cei care se consacră în prezent ca ucenici ai Domnului, ca să urmeze în urmele Lui, trebuie nu numai să se împărtășească de îndreptățirea prin credință, ci trebuie și să se împărtășească de pahar prin sacrificiu dacă vreau să câștige viața veșnică promisă aleșilor care acuma lasă totul pentru a-I fi ucenici.

Vinul nou în Împărăție

Când spune, „nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui Meu”, Domnul nostru sugerează un vin nou în condiții diferite, cândva într-un timp îndepărtat. El a confirmat astfel în mintea lor ceea ce-i învățase timp de câteva săptămâni, și anume, că nu atunci Își stabilea Împărăția, ci că în loc de aceasta va suferi, va fi răstignit, și că ei trebuiau să se aștepte de asemenea să sufere cu El; și că în curând, când va fi stabilită Împărăția și El va fi în glorie, ucenicii Săi vor fi cu El pe tronul Său. Aceste gânduri noi din mintea lor au fost confirmate prin lecția dată acum.

Paharul trebuia să le vorbească în timpul actual despre zdrobirea strugurilor, sângele din struguri, sângele Învățătorului lor, viața sacrificată, vărsată, și despre viețile lor de asemenea sacrificate cu El în serviciul Lui, în cauza Lui. Dar suferințele din prezent erau legate de slava care trebuia să urmeze, prin ideea că toți care vor bea din paharul actual al suferinței, infamiei și morții vor avea parte și de paharul bucuriei și binecuvântării, gloriei și onoarei în Împărăție. Același gând ar trebui să fie și în mintea noastră, și, ca pe apostolii din vechime, acesta ne va ajuta din ce în ce mai mult să așteptăm cu nerăbdare Împărăția, ca fiind timpul când suferința pentru numele lui Cristos va înceta și când gloriile vor urma și vor avea ca rezultat binecuvântarea

tuturor familiilor pământului. Domnul nostru identifică aici Împărăția Sa cu a doua venire a Sa, și în nici un sens al cuvântului nu sugerează că ei vor bea acest vin nou la Cincizecime, nici la distrugerea Ierusalimului, nici altă dată, ci în momentul menționat în rugăciunea pe care El i-a învățat zicând: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”.

Acesta trebuie să fie și gândul din mintea noastră: așteptând Împărăția așteptăm a doua venire a Domnului nostru și stabilirea apoi a Împărăției; adică, schimbarea învierii, glorificarea celor credincioși care trebuie să fie cu El și să aibă parte de gloria Lui. Nu-i de mirare că apostolul a declarat că acela care are această nădejde în El se curățește, după cum El este curat (1 Ioan 3:3). Cel care are această nădejde a vinului nou în Împărăție, participarea cu Învățătorul său la acele glorii, onoruri și ocazii binecuvântate pentru ridicarea omenirii, va lua cu ușurință, da, chiar cu bucurie, suferința, încercările, sacrificiile timpului prezent — va fi bucuros să sufere împreună cu Învățătorul pentru ca să fie și glorificat cu El.

„Spre iertarea păcatelor”

În ceea ce ne privește pe noi, degeaba învață oamenii că Dumnezeu iartă păcatele fără a cere de la cineva o pedeapsă pentru ele. Degeaba pretind ei că Cristos n-a fost prețul de răscumpărare pentru păcătos, că n-a fost necesar ca El să moară, Cel drept pentru cei nedrepti, pentru ca să ne aducă înapoi la armonie cu Dumnezeu — pentru ca Dumnezeu să poată fi drept și totuși să îndreptățească pe păcătos. De asemenea degeaba pretind ei că a fost destul că Isus a fost un mare învățător, prin ale cărui *cuvinte* lumea trebuie să fie mântuită. Răspunsul nostru este în armonie cu declarația Domnului aici și în alte locuri și cu mărturia tuturor apostolilor, că a fost necesar ca Cristos să moară pentru păcatele noastre; că păcatele noastre n-ar fi putut fi iertate niciodată de către dreptatea divină decât prin aranjamentul

divin prin care El a plătit pedeapsa noastră. Pentru noi este un gând foarte prețios, prin urmare, că sângele Domnului nostru a fost într-adevăr vărsat pentru iertarea păcatelor celor mulți. Și este de asemenea un gând prețios pentru noi, că avem privilegiul să fim atât de intim asociați cu El ca membre ale trupului Său; că micile noastre sacrificii acoperite de meritul Său sunt considerate în fața lui Dumnezeu ca parte din marea jertfă pentru păcat în folosul lumii; că suferind împreună cu Cristos ni se permite să bem din paharul Său și să fim botezați cu botezul Său în moarte.

Tot așa de inutil este ca evoluționiștii și adepții Criticii Radicale să ne spună că omul, departe de a cădea de la asemănarea lui Dumnezeu în păcat și moarte, dimpotrivă, el a evoluat pas cu pas tot mai sus, de la stările animalice la ceea ce este acum. Noi nu-i credem. Noi stăm ferm lângă mărturia inspirată divin, că a existat o cădere și că aceasta a făcut necesară lucrarea răscumpărătoare; că Cristos a fost slujitorul distins al lui Dumnezeu, privilegiat și autorizat să facă ispășire pentru păcatele întregii lumi; că El a început această lucrare de ispășire prin jertfirea de Sine; că El a dus-o la îndeplinire de-a lungul acestui Veac Evanghelic prin jertfirea membrilor trupului Său, și că în curând o va completa, când El, cu toți membrii glorificați, va distribui lumii în Veacul Milenar binecuvântările acelei lucrări de răscumpărare, făcând ca toți să vină la o cunoștință a Adevărului, a iubirii lui Dumnezeu; că înălțimea și adâncimea, lungimea și lățimea acesteia sunt nemăsurate, da, toate sunt îndeplinite prin Cel care ne-a iubit și ne-a cumpărat cu sângele Său prețios.

„În amintirea Mea”

Apostolul Pavel, referindu-se la Cina de Amintire, Îl citează pe Domnul nostru care a zis: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”, și apoi adaugă: „De câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El”. Gândul este că noi trebuie să celebrăm astfel

această mare tranzacție până vine timpul celebrării ei în Împărăție cu vinul cel nou, cu bucuria, gloria, onorurile de care vom avea parte împreună cu Cel care ne-a iubit și ne-a cumpărat. Evident, apostolul nu vrea să spună că numai până la parousia, prezența Domnului pentru a-Și aduna servitorii și a-i răsplăti, ci mai degrabă până când toți vor fi fost adunați și clasa Împărăției va fi fost cu totul stabilită și glorificată.

Același apostol în aceeași epistolă (1 Cor. 10:16, 17; 12:12) subliniază ideea unirii, unității Bisericii, unul cu altul și cu Domnul. El spune: „Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie (comuniune) a trupului lui Hristos?” Nu suntem noi toți ca părți dintr-o singură pâine frântă împreună cu Domnul? „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine”; apoi el adaugă: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie (participare, comuniune) a sângelui lui Hristos?” În mod sigur acesta este deci gândul, că din punctul de vedere al lui Dumnezeu există un singur mare Mesia, Capul ales și membrii aleși ai trupului Său. Aceștia, ca o singură pâine, formează din punctul de vedere al lui Dumnezeu pâinea vieții veșnice pentru lume, și pentru a completa această imagine, toți trebuie să fie frânți, toți trebuie să aibă parte de paharul suferinței și morții lui Cristos înainte de a intra în slava Sa. Și numai când toate aceste suferințe vor fi fost completate va veni timpul Domnului pentru noua dispensație, noua zi, ziua binecuvântării în loc de a blestemului, ziua restabilirii în loc de a morții, ziua ridicării în loc de a căderii, în ceea ce privește lumea.

Sângele stropirii de Paști

„Când ... va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, DOMNUL va trece pe lângă ușă și nu va îngădui nimitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.”
Exodul 12:23.

Perioada Paștilor, așa cum sunt celebrate de către evrei, se apropie — în acest an începând din 30 martie (15 Nisan începând de fapt luni 29 martie la ora 6 după masă). Dar interesul creștinilor se centrează în special asupra junghierii mielului, care preceda această sărbătoare de Paști. Mielul de Paști era junghiat în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, dată care în acest an începe duminică 28 martie, la ora 6 după masă. Comemorarea morții Mielului de Paști antitipic, Domnul nostru Isus, care se sărbătorește la aceeași dată, va fi ținută de noi duminică seara, 28 martie. Ce mult regretăm că deși milioane de creștini și de evrei vor sărbători acest mare eveniment din istorie prin unele ceremonii formale și într-un mod superficial, numai puțini din aceste religii discern adevărata semnificație a sărbătorii!

Instituirea Paștilor

Dacă mintea tuturor acestora ar putea fi trezită complet în privința adevăratei semnificații a acesteia, ar începe o reînsofletește religioasă cum n-a mai cunoscut lumea până acum. Dar, vai! după cum spune apostolul, dumnezeul acestei lumi a orbit mințile multora; și chiar despre unii ai căror ochi ai înțelegerii sunt parțial deschiși, Sf. Petru spune că sunt orbi și incapabili să vadă departe, sau sunt opriți și incapabili să vadă lucrurile adânci ale lui Dumnezeu în privința acestor ceremonii, care au fost celebrate în lume de 3500 de ani încoace. Și, apropo, chiar și adepții Criticii Radicale și agnosticii în general trebuie să admită că un eveniment atât de prominent marcat, atât de larg respectat

de atâta timp, trebuie să fie bazat pe o realitate. Trebuie să fi avut loc chiar o astfel de întâmplare în Egipt; întâii-născuți din Egipt trebuie să fi pierit în acea plagă a zecea, iar întâii-născuți ai Israelului trebuie să fi fost salvați din ea — toți cei care au respectat porunca de a rămâne sub sânge — altfel această celebrare a evenimentului atât de răspândită ar fi inexplicabilă.

Nu trebuie să vă amintim amănunțele legate de instituire, decât că vom spune că israeliții au fost ținuți într-o măsură de robie de către egipteni, iar când în providența Domnului a venit timpul eliberării lor, stăpânii lor au căutat în mod egoist să le mențină robia și au refuzat să-i lase să plece spre țara Canaanului. În timpul anului, Domnul a trimis asupra poporului din Egipt nouă plăgi diferite, una după alta, eliberându-i de ele, când împăratul lor cerea îndurare și făcea promisiuni pe care apoi le călca. În cele din urmă, slujitorul Domnului, Moise, a anunțat un mare dezastru care le întrecea pe toate — că întâii-născuți din fiecare familie a Egiptului aveau să moară într-o noapte, și că în casa celor mai umili țărani ca și în casa împăratului avea să fie o mare jale, iar ca rezultat al acesteia ei aveau să fie bucuroși în final să cedeze și să lase pe israeliți să plece — da, să-i îndemne să plece, și încă în grabă — ca nu cumva Domnul să aducă în cele din urmă moarte asupra întregului popor, dacă împăratul lor continua să-și împietrească inima și să se împotrivească mandatului divin.

Primele trei plăgi au fost comune tuturor din Egipt, inclusiv în partea unde locuiau israeliții. Următoarele șase plăgi au afectat numai partea ocupată de egipteni. Ultima plagă, a zecea, a fost declarat că trebuia să fie comună pentru toată țara Egiptului, inclusiv partea destinată israeliților, în afară de faptul că aceștia arătau credință și ascultare prin grija de a jertfi un miel, al cărui sânge să fie stropit pe stâlpii laterali și pe pragul de sus al ușii, și a cărui carne să fie mâncată în aceeași noapte, cu ierburi amare și cu pâine nedospită, cei care o mâncau stând în picioare cu toiagul în mână și încinși, gata de călătorie — cu așteptare deplină că

Domnul va lovi cu moarte pe întâii-născuți ai egiptenilor și-i va face dispuși să-i lase pe israeliți să plece, și cu deplină credință de asemenea că ei vor avea parte de aceeași calamitate dacă nu va fi sânge pe stâlpii și pe pragul de sus al ușii.

Mielul de Paști antitipic

Israelitilor li s-a poruncit să sărbătorească aceste Paști ca primul aspect al Legii iudaice și ca unul din cele mai mari momente comemorative ale lor ca națiune. De fapt, aflăm că Paștele este sărbătorit de către evrei într-o anumită măsură în toate părțile lumii — chiar și de către aceia care pretind că sunt agnostici și necredincioși. Ei mai au o măsură de respect pentru el ca obicei antic. Dar nu este oare straniu că, cu mintea strălucită pe care mulți dintre ei o au, prietenii noștri evrei nu s-au gândit niciodată că merită să cerceteze sensul acestei sărbători? De ce a fost junghiat și mâncat mielul? De ce a fost stropit sângele pe stâlpii ușii și pe pragul de sus? Fiindcă așa a poruncit Dumnezeu, desigur; dar ce temei, motiv, scop sau lecție a fost în spatele poruncii divine? Desigur că un Dumnezeu rațional dă porunci raționale și la timpul convenit va vrea ca poporul Său credincios să înțeleagă semnificația fiecărei cerințe. De ce sunt evreii indiferenți la acest subiect? De ce prejudecata le împiedică mintea?

Deși creștinismul are răspunsul la această întrebare, regretăm că majoritatea creștinilor, din cauza neglijenței, nu sunt în stare să dea un motiv și un temei pentru speranța legată de această chestiune. Dacă evreul își poate da seama că ziua lui de Sabat este un tip sau o preumbrire a unei Epoci viitoare de odihnă și binecuvântare și eliberare de trudă, întristare și moarte, de ce nu poate el vedea că, în mod asemănător, toate aspectele instituirii Legii Mozaice au fost intenționate de către Domnul să fie preumbriri ale diferitelor binecuvântări, care vor fi acordate la timpul convenit? De ce nu pot discerne toți că mielul de Paști a fost un tip, a reprezentat pe Mielul lui Dumnezeu, că moartea lui a reprezentat moartea lui Isus, Mesia? Iar stropirea sângelui

lui simbolizează, reprezintă atribuirea meritului morții lui Isus întregii Case a Credinței, clasa peste care se trece?

Binecuvântați sunt cei ai căror ochi ai credinței văd că Isus a fost într-adevăr „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” — că anularea păcatului lumii este efectuată prin plățirea pedepsei lui Adam — că, după cum întreaga lume a pierdut favoarea lui Dumnezeu și a venit sub sentința divină a morții, cu însoțitorii ei de necaz și durere, a fost necesar să se facă o satisfacere a Dreptății înainte ca această sentință sau acest blestem să fie îndepărtat; și că, prin urmare, după cum declară apostolul, Cristos a murit pentru păcatele noastre — Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu. Astfel El a deschis „o cale nouă și vie” — o cale spre viață veșnică.

„Cele dintâi roade”

Cei care sunt familiari cu Biblia au observat că Biserica lui Cristos este numită „Biserica celor întâi-născuți” și „cele dintâi roade ale creaturilor Sale” (Evr. 12:23; Iacov 1:18; Apoc. 14:4). Aceste expresii implică faptul că sunt și alții în familia lui Dumnezeu, născuți mai târziu — roadele târzii. Creștinii par să treacă cu vederea aceste scripturi în ceea ce privește aplicarea lor și au ajuns să creadă în general că numai cei care sunt din primele roade vor fi vreodată mântuiți, că nu vor fi roade târzii. Dar să privim la acest tip al Paștilor — să observăm că scopul lui Dumnezeu a fost să salveze pe toți israeliții și că ei ca națiune au reprezentat pe toți din omenire care vor veni vreodată în armonie cu Dumnezeu și li se va acorda viață veșnică în Țara Făgăduită.

Să remarcăm de asemenea că au fost *două paști*. A fost unul mare, când întreaga națiune, prin putere divină a fost eliberată în mod miraculos de către Domnul și condusă pe un banc de nisip prin canalul Mării Roșii special pregătit pentru ei prin accentuarea vânturilor și mareelor. Imaginea aceea, sau tipul acela, arată eliberarea finală din puterea păcatului și a lui Satan a fiecărei creaturi care în cele din

urmă va veni în acord cu Domnul și va dori să-i aducă închinare — nici un israelit n-a fost lăsat în urmă.

Însă Paștele de la Marea Roșie nu este cel pe care-l discutăm noi în mod special cu această ocazie — nu este cel al cărui antitip suntem noi pe cale să-l sărbătorim. Nu; evenimentul pe care-l sărbătorim este antitipul trecerii peste, sau cruțării întâilor-născuți ai lui Israel. Numai întâii-născuți au fost în pericol, chiar dacă eliberarea tuturor a depins de salvarea întâilor-născuți. Aplicând aceasta în armonie cu toate Scripturile, vedem că numai Cele dintâi roade ale creaturilor Sale, Biserica întâilor-născuți, sunt cruțați în prezent — trecându-se peste ei — cei care sunt sub sânge. Vedem că restul omenirii, cei care doresc să se înroleze și să urmeze pe marele Moise antitipic atunci când în final va conduce poporul afară din robia păcatului și morții, nu sunt acum în pericol — numai Întâii-născuți, ale căror nume sunt scrise în ceruri sunt în pericol.

„Biserica întâilor-născuți”

Întâii-născuți — „Biserica întâilor-născuți” — sunt cei cărora înainte de restul omenirii li s-au deschis ochii înțelegerii ca să-și dea seama de starea lor de robie și de nevoia lor de eliberare și de voința lui Dumnezeu de a-și împlini față de ei făgăduințele Sale bune. Mai mult, ei sunt cei care au răspuns la harul lui Dumnezeu, s-au consacrat Lui și serviciului Lui, și în schimb au fost concepuți din nou de Spiritul sfânt. Pentru acești întâi-născuți este o chestiune de viață și moarte dacă rămân sau nu în Casa Credinței — în spatele sângelui stropirii. Pentru aceștia, a ieși din această stare ar implica o nesocotire a îndurării divine. Ar însemna că ei au făcut în ciuda bunătății divine și că, după ce s-au bucurat de partea lor din îndurarea lui Dumnezeu așa cum este reprezentată prin sângele Mielului, ei n-au apreciat-o. Despre aceștia Scripturile declară: „Nu mai rămâne nici o jertfă” pentru păcatele lor. Ei trebuie să fie socotiți ca adversari ai lui Dumnezeu, a căror soartă a fost simbolizată

prin nimicirea întâilor-născuți ai Egiptului.

Nu vrem să spunem că întâii-născuți ai Egiptului care au murit în noaptea aceea și vreunii din întâii-născuți ai israeliților care au ieșit din casele lor contrar poruncii și au murit din acea cauză, au mers în Moartea a Doua. Chiar dimpotrivă, înțelegem că toate aceste lucruri au fost tipuri, figuri, ilustrații, preumbriri ale unor lucruri de pe un plan mai înalt, și că realitățile aparțin Bisericii lui Cristos din timpul acestui Veac Evanghelic începând de la Cincizecime. Dacă păcătuim cu voia după ce am primit o cunoștință a Adevărului, după ce am gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, după ce am fost făcuți părtași Spiritului sfânt și astfel membri ai Bisericii întâilor-născuți — dacă atunci am cădea, ar fi cu neputință să ne reînnoiască spre pocăință; Dumnezeu n-ar mai avea nimic pentru noi; nesocotirea îndurării Sale ar însemna pentru noi să murim în Moartea a Doua. 2 Pet. 2:12; Iuda 12.

Din acest punct de vedere Biserica întâilor-născuți, prin conceperea Spiritului sfânt și prin cunoștința și privilegiile mai mari de care ei se bucură în toate modurile, au o responsabilitate mai mare decât lumea, fiindcă ei sunt până acum singurii în pericol de Moartea a Doua. Aceasta este lecția tipului și se aplică numai la creștini.

Curând noaptea va fi trecut, dimineța slăvită a eliberării va fi venit și Cristosul, antitipicul Moise, Cap și Corp, va conduce, va elibera tot Israelul — tot poporul lui Dumnezeu — pe toți care, atunci când vor ști, vor fi bucuroși să respecte, să onoreze și să se supună voinței lui Dumnezeu. Ziua Eliberării va fi tot Veacul Milenar, la încheierea căruia tot răul și toți răufăcătorii, simbolizați prin oștile Egiptului, vor fi complet distruși în Moartea a Doua.

„De câte ori” faceți lucrul acesta

Apostolul identifică în mod clar și hotărât mielul de Paști cu Domnul nostru Isus, zicând: „Hristos Paștele nostru a fost jertfit. De aceea, să luăm parte la sărbătoare” (1 Cor. 5:7, 8). El

ne informează că toți „avem nevoie de sângele stropirii”, nu pe casele noastre, ci pe inimile noastre (Evr. 12:24; 1 Pet. 1:2). De asemenea trebuie să mâncăm pâinea fără aluat (nefermentată, pură) a Adevărului, dacă vrem să fim tari și pregătiți pentru eliberare în Dimineața Noii Dispensații. De asemenea trebuie să mâncăm Mielul, trebuie să ni-L însușim pe Cristos, meritul Său, valoarea care a fost în El. Astfel ne îmbrăcăm cu Cristos, nu numai prin credință, ci tot mai mult, în măsura capacității noastre, ne îmbrăcăm cu *caracterul* Său și suntem transformați zi de zi în chipul Său glorios în inimile noastre.

Noi trebuie să ne hrănim cu El așa cum evreii s-au hrănit cu mielul literal. În locul ierburilor amare, care le-a crescut și le-a ascuțit pofta, noi avem experiențe și încercări amare, pe care Domnul ni le dă și care ne ajută să ne dezlipim sentimentele de lucrurile pământești și ne dau poftă crescută să ne hrănim din Miel și din Pâinea nedospită a Adevărului. De asemenea, noi trebuie să ne amintim că aici n-avem o cetate stabilă, ci, ca peregrini, străini, călători, cu toiagul în mână, încinși pentru călătorie, suntem în drum spre Canaanul ceresc și spre toate lucrurile glorioase pe care Dumnezeu le are în păstrare pentru Biserica întâilor-născuți, în asociere cu Răscumpărătorul lor ca împărați și preoți pentru Dumnezeu.

Domnul nostru Isus de asemenea S-a identificat pe deplin cu mielul de Paști. În seara când a fost vândut și chiar înaintea răstignirii, El a adunat pe ucenici în odaia de sus, zicând: „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi”. A fost necesar ca ei în calitate de evrei să sărbătorească Cina de Paști în acea noapte — salvarea întâiului-născut tipic de „prințul acestei lumi” tipic. Dar de îndată ce au fost îndeplinite cerințele tipului, Domnul nostru a instituit o Comemorare nouă pe temelia veche, zicând: „Ori de câte ori veți” face lucrul acesta (veți Comemora Paștile — anual) „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea” (1 Cor. 11:24, 25). Vecinii voștri evrei, ai căror ochi pentru înțelegere n-au fost încă deschiși, nu vor aprecia chestiunea în sensul ei antitipic adevărat, dar voi, care Mă recunoașteți ca Mielul lui Dumnezeu,

junghiat în planul lui Dumnezeu de la întemeierea lumii — care recunoașteți că sunt pe cale de a-Mi da viața ca Prețul de Răscumpărare a lumii — veți recunoaște acest anotimp al Paștilor cu o semnificație specială și sacră pe care alții n-o pot aprecia. Ca atare voi nu veți mai sărbători tipul, ci veți comemora Antitipul, căci Eu sunt aproape de moarte ca Mielul lui Dumnezeu, și astfel să dau sângele stropirii pentru Biserica întâilor-născuți și hrană adevărată pentru întreaga Casă a Credinței.

„Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi”

Faptul că urmașii Domnului nu mai trebuie să se adune cum făceau evreii înainte, ca să mănânce cina de Paști din mielul literal pentru comemorarea eliberării din Egipt, este arătat de Domnul nostru prin alegerea simbolurilor noi — „pâinea nedospită” și „rodul viței” — ca să-L reprezinte pe El ca fiind Mielul. De atunci încolo urmașii Săi, în acord cu porunca Sa, au sărbătorit în fiecare an moartea Sa ca Mielul lor de Paști, până după ce apostolii au adormit în moarte și o mare depărtare de credință a încurcat mintea creștinătății nominale, producând epoca cunoscută ca Veacurile Întunecate. Chiar și în timpul Veacurilor Întunecate a persistat învățătura că Cristos a fost Mielul de Paști antitipic, chiar dacă celebrarea morții Sale prin Cina de Paști pe care a instituit-o Isus n-a mai fost respectată. Aceasta a fost înlocuită cu acea blasfemie îngrozitoare, care a înșelat și a încurcat atâtea milioane din creștinătate — Liturghia — introdusă de romano-catolicism. În Scripturi aceasta este numită „urâciunea pustirii”, din cauza influenței dezastruoase pe care a avut-o asupra credinței și practicii poporului Domnului. Deși protestanții în general au respins Liturghia, ca fiind cu totul contrară învățăturilor lui Cristos și ale apostolilor, totuși practicile protestanților sunt încă mult influențate de acea eroare îngrozitoare, de care ei au scăpat numai parțial.

Liturghia nu este Euharistul

Mulți protestanți vor întreba cu inocență: Nu este Liturghia numai Euharistul, Cina Domnului, sub alt nume? O, nu! răspundem noi — este cu totul diferită! Cina Domnului sărbătorește moartea lui Cristos îndeplinită la Calvar. Liturghia reprezintă un nou sacrificiu pentru păcate, făcut de fiecare dată când se face Liturghia. Prietenii noștri romano-catolici cred că atunci când preotul binecuvântează pâinea, aceasta devine corpul real al lui Cristos în mâinile sale, cu scopul de a-L sacrifica din nou. Marea Liturghie este o sacrificare specială a lui Cristos pentru un anumit păcat al unei anumite persoane. Mica Liturghie este o sacrificare a lui Cristos pentru păcatele generale ale unei adunări. Romano-catolicii pretind că ei cred în meritul sacrificiului lui Cristos la Calvar — că acesta a acoperit păcatul originar, păcatele generale trecute; dar ei pretind și că păcatele zilnice, neajunsurile, greșelile fiecărei persoane, cer să fie curățate din când în când prin noi sacrificări ale lui Cristos. Astfel, din punctul lor de vedere, așa cum este reprezentat prin Liturghie și cum este practicat de romano-catolici, greco-catolici și de cei din Biserica Sacerdotală Episcopală, Cristos este sacrificat din nou în toată lumea în fiecare zi. În Scripturi aceasta este numită „urâciune” în ochii lui Dumnezeu, fiindcă nesocotește, nimicește faptul așa cum este declarat în Biblie, că Cristos nu mai moare, că „printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna” pe cei care vin la Tatăl prin El. Rom. 6:9; Evr. 10:14.

Se va vedea ușor că repetarea sacrificiilor reprezentate prin Liturghie are efectul anulării sau minimalizării valorii marelui Sacrificiu de la Calvar, reprezentat prin Paști și prin Cina Comemorativă. Cum am putea aștepta ca acei care au ajuns să caute în mod special anularea păcatelor lor prin Liturghie, să privească în urmă la Paștele antitipic cu o preocupare atât de adâncă și cu o apreciere atât de înaltă ca și cum ar fi fost învățați altfel? Prin urmare, în timp ce celebrarea Vinerii Mari a continuat, celebrarea Cinei

Comemorativă a căzut în uitare cu mult înainte.

În privința protestanților, respingând dogma Liturghiei ca fiind complet nescripturală, ei au abandonat-o și s-au întors la o celebrare a Cinei Domnului. Între timp însă, obișnuiți cu frecvența Liturghiei, ei au considerat frecvența cu care să fie celebrată Cina Domnului numai ca o chestiune de eficacitate. Ca atare, găsim că unii o celebrează la fiecare patru luni, alții la fiecare trei luni, alții în fiecare lună, alții în fiecare duminică. Această neclaritate generală și neputință de a se ajunge la un nivel general de conformitate este din pricina a două lucruri: (1) Creștinii în general au trecut cu vederea faptul că Domnul nostru a murit ca Mielul Antitipic și că celebrarea morții Sale este Cina de Paști anititipică. (2) Ei au înțeles greșit cuvintele Domnului nostru „de câte ori faceți aceasta”, că ar însemna, faceți aceasta de câte ori vreți, în timp ce cuvintele înseamnă de fapt, de câte ori voi, ucenicii Mei (toți aceștia fiind evrei și obișnuiți cu ținerea Paștilor), celebrați această ocazie, faceți-o în amintirea Mea — nu în amintirea mielului literal și a eliberării tipice din Egiptul tipic și din robia lui prin cruțarea întâilor-născuți tipici.

Cei care celebrează săptămânal Cina Domnului consideră că ei au un precedent scriptural pentru a face astfel, fiindcă în Biblie citim că Biserica timpurie se aduna în prima zi a săptămânii și în asemenea ocazii „frângeau pâinea”. Este însă o mare greșeală a se confunda astfel de frângere a pâinii cu Cina Comemorativă, căci cea dintâi era numai o masă obișnuită. Nu există absolut nimic în relatare care să indice altfel; vinul, rodul viței, nu este menționat în legătură cu ea, iar despre pâine nu s-a spus că reprezintă corpul frânt al Domnului nostru. Era un obicei social de bucurie în Biserica timpurie să se sărbătorească învierea Domnului nostru în prima zi a săptămânii, și acest obicei social comun a ajutat să se strângă legăturile de fraternitate și părtășie. În multe locuri poporul Domnului urmează încă acest obicei. Adunarea de la *Tabernacol* din Brooklyn are o astfel de frângere a pâinii în fiecare zi a Domnului între serviciul de după-masă și cel

de seară, pentru conveniența celor care locuiesc departe și în special ca o ocazie de dorit pentru mai multă părtășie printre poporul Domnului.

Data Cinei Comemorative

După cum știm cu toții, evreii foloseau Luna mai mult decât noi pentru calcularea timpului. Fiecare Lună nouă reprezenta începutul unei luni noi. Luna nouă care *era cea mai aproape* de echinocțiul de primăvară era socotită ca începutul anului ecleziastic, prima zi a lunii Nisan. În a cincisprezecea zi a acelei luni începea Sărbătoarea de Paști a evreilor, care ținea o săptămână. Acea Sărbătoare de șapte zile reprezenta bucuria, pacea, binecuvântarea care rezultau pentru întâii-născuți ai Israelului din trecerea peste ei, și a simbolizat bucuria, pacea și binecuvântarea completă pe care fiecare creștin adevărat le trăiește prin înțelegerea că peste păcatele sale s-a trecut prin meritul sacrificiului răscumpărător al lui Cristos. Toți creștinii adevărați, prin urmare, au în inimile lor continuu o celebrare a acestei Sărbători a Paștilor — *caracterul complet* al acestei chestiuni fiind reprezentat în cele șapte zile, șapte fiind un simbol al completului. Evreul, nevăzând chestiunea din acest punct de vedere, se gândea mai puțin la junghierea mielului de Paști și la mâncarea acelei cini decât la săptămâna care urma după aceasta. Dar Domnul nostru a accentuat importanța junghierii mielului de Paști când S-a anunțat pe Sine ca antitipul lui și când ne-a invitat să celebrăm moartea Sa la aniversarea ei, până când, la a Doua Venire a Sa, intrarea noastră în Împărăție va însemna împlinirea completă a tuturor binecuvântărilor noastre.

Fără îndoială, pentru mulți creștini ar fi o mare binecuvântare dacă ei ar putea vedea acest subiect în adevărata lui lumină, dacă ar putea da mai mare greutate valorii morții lui Cristos și s-ar alătura mai inimoși la celebrarea ei — la aniversarea ei, în loc de alte timpuri și perioade, neregulat și fără semnificație specială. Totuși, în

toată lumea civilizată au apărut mici grupuri din poporul Domnului care dau atenție acestui subiect și cărora le place să celebreze moartea Învățătorului conform cerinței Lui — „de câte ori” faceți lucrul acesta — anual — „să-l faceți în amintirea Mea”. Noi credem că o astfel de celebrare aduce binecuvântare specială, atât pentru inimă, cât și pentru minte. Cu cât ne apropiem mai mult de cerințele divine, cu atât este mai mare măsura binecuvântării noastre, cu atât suntem atrași mai aproape de Învățătorul și Capul nostru și unul de altul ca membri ai Corpului Său.

În acest an data celebrării va cădea pe 28 martie, după ora 6 seara, fiindcă la acea oră începe ziua a patrusprezecea a lunii Nisan, după calculul evreiesc. Îndemnăm pe toți din poporul Domnului de pretutindeni să se adune, după cum le convine mai bine, în grupuri sau familii mici, pentru a face aceasta în amintirea marelui sacrificiu al Domnului nostru. Faptul că este aniversarea morții Sale, face chestiunea cu atât mai impresionantă.

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”

Ne amintim de împrejurările primei Comemorări, binecuvântarea pâinii și a paharului, rodul viței, de îndemnul Domnului nostru că acestea reprezentau trupul Său frânt și sângele Său vărsat, și ca acei care sunt urmașii Săi să participe — nu numai hrănindu-se din El, ci fiind *frânți cu El*, nu numai împărțându-se din meritul sângelui Său, al sacrificiului Său, ci și dându-și *viața* în serviciul Său, în cooperare cu El în toate modurile. Ce prețioase sunt aceste gânduri pentru cei care sunt în mod corect în armonie cu Domnul!

Urmând aceste gânduri, ei își pot aminti calea lui Iuda care, deși mult favorizat, a iubit un câștig urât până acolo încât a fost dispus să-L vândă pe Învățătorul său, și a fost destul de îndrăzneț încât, chiar în timp ce îi era dezvăluită trădarea față de Domnul, să strige: „Nu cumva sunt eu?” Însuși gândul că unul care-L însoțise pe Domnul a putut să se lepede astfel și să-L vândă vrăjmașilor Săi cauzează un

dezgust convenit față de asemenea purtare, și trebuie pe bună dreptate să ne umple de precauție, dacă nu de teamă, ca nu cumva în vreun sens al cuvântului, de dragul onoarei sau bogăției sau al oricărui alt lucru să vindem Adevărul sau pe careva din slujitorii lui, membrii Corpului lui Cristos.

Mintea noastră, deci, să urmeze pe Răscumpărătorul în Grădina Ghetsimani și să-L privească rugându-Se cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea Să-L scape din moarte — care exprimă teama de moarte a Învățătorului ca nu cumva în vreun amănunt să nu fi putut îndeplini Planul Tatălui și de aceea să fie considerat nevrednic de înviere. Observăm cum Domnul nostru a fost întărit de Tatăl prin mesagerul îngeresc, dându-I asigurarea că-Și respectase cu credincioșie angajamentul de consacrare și că în mod sigur va avea o înviere așa cum a fost prezis. Privim ce calm a fost după aceea, când, în fața marelui preot și a lui Pilat, și înaintea lui Irod și iarăși a lui Pilat — „ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura” spre a Se apăra. Îl vedem credincios, curajos până la capăt, și avem asigurarea Lui că ar fi putut cere de la Tatăl și ar fi primit mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri pentru a-L proteja. Dar în loc de a cere ajutor să scape de sacrificiul Său, cererea Sa a fost pentru ajutor să-l îndure cu credincioșie. Ce lecție pentru toți urmașii în urmele Sale!

O ocazie pentru examinare de sine

Pe de altă parte, ne amintim că până și cei mai curajoși dintre ucenicii Săi loiali L-au părăsit pe Domnul și au fugit, iar unul dintre ei în timiditatea lui s-a lepădat de Învățătorul său! Ce ocazie este aceasta pentru examinarea propriilor inimi în privința gradului credinței noastre, a curajului și a voinței de a suferi cu Cel care ne-a răscumpărat! Ce ocazie ne este astfel oferită pentru a ne fortifica mintea cu hotărâri, că prin harul Său nu ne vom lepăda de Învățătorul în nici o împrejurare sau condiție — că Îl vom mărturisi nu numai cu buzele, ci și cu purtarea noastră.

Apoi suntem uimiți la gândul că poporul declarat al Domnului, evreii, a fost cel care L-a răstignit pe Prințul Vieții! Nu numai atât, dar liderii gândirii lor religioase, preoții cei mai de seamă, cărturarii, fariseii și învățații Legii au fost aceia care au făcut-o, mai degrabă decât poporul de rând. Ascultăm cuvintele Învățătorului, zicând: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră”; și vedem că El S-a referit la lumea religioasă și în cazul nostru.

Beți din același pahar

Lecția pentru noi deci, este să nu fim surprinși dacă opoziția față de Adevăr și persecuțiile purtătorilor de lumină care umblă în urmele lui Isus vor veni de la cei mai proeminenți exponenți ai creștinismului. Aceasta însă nu trebuie nici să ne facă să urâm pe împotrivorii noștri, nici pe acei care L-au persecutat pe Domnul nostru până la moarte. Mai degrabă trebuie să ne amintim cuvintele apostolului Petru: „Știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri”. O, da! neștiința, orbirea inimii și minții stau la baza tuturor suferințelor lui Cristos — Cap și Corp. Și Tatăl permite să fie așa, până când membrii Corpului vor fi împlinit ce lipsește suferințelor lui Cristos. Odată cu completarea numărului de membri ai Corpului lui Cristos, chiar cei aleși, și cu completarea încercării lor în privința credincioșiei până la moarte, va veni încheierea acestui Veac Evanghelic — schimbarea învierii Bisericii pentru a fi cu Domnul ei și asemenea Lui. Atunci, așa cum a declarat Învățătorul nostru, cei care se împărtășesc acum de corpul Său frânt și se frâng împreună cu El în serviciul Adevărului, cei care participă acum la paharul Lui de suferință și negare de sine, în curând vor bea împreună cu El vinul nou al bucuriei în Împărăție — dincolo de vâl. Mat. 26:29.

„Să luăm parte la sărbătoare”

Cu acea Dimineată glorioasă a Noii Dispensații va începe marea lucrare de eliberare a lumii din cătușele păcatului și

morții — marea lucrare de ridicare. Apostolul Petru numește acea mare Epocă „Timpurile Restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Fapte 3:19-21). Ideea din mintea tuturor celor care participă la această Comemorare trebuie să fie cea exprimată prin cuvintele apostolului: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El”; „dacă am murit împreună cu El vom și trăi împreună cu El”; „suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care va fi descoperită față de noi”. Rom. 8:17, 18; 6:8; 2 Tim. 2:11, 12.

Cu aceste gânduri în privința trecerii peste păcatele întâilor-născuți prin meritul sângelui prețios, putem într-adevăr ține Sărbătoarea Paștilor cu bucurie, în ciuda încercărilor și greutăților. Făcând astfel și continuând credincioși ca urmași ai lui Isus, foarte curând vom avea marele privilegiu de a conduce oștirile Domnului — toți cei care în final vor auzi, vor cunoaște și se vor supune marelui Împărat — afară de sub stăpânirea păcatului și morții, afară din Egipt, în Canaan. Da, dragi frați, în limbajul apostolului, „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare”.

Paharul bucuriei în Împărăție

Cu ocazia instituirii Comemorării Morții Sale, Învățătorul în convorbirea Sa cu apostolii a spus: „Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26:29). Domnul nostru compara aici două Zile mari — Ziua de *suferință* și Ziua de *glorie*. Acest Veac Evanghelic a fost Ziua de suferință. Veacul Milenar va fi Ziua de glorie și aceasta este numită în mod special „Ziua lui Hristos”.

Rodul viței, paharul literal, reprezintă două idei. Paharul cu vin este produs cu prețul vieții strugurilor. Strugurii își pierd individualitatea. Sucul este stors și astfel rodul viței este pregătit pentru a fi folosit. Paharul cu vin — suculele strugurilor — reprezintă însă nu numai zdrobirea strugurilor, ci și împropătarea care vine ca rezultat. Așa este când bem

din acest pahar literal. Pentru noi el simbolizează suferințele și moartea Mântuitorului nostru și participarea noastră cu El în aceste suferințe. Dar vinul reprezintă și bucuria, veselia, și astfel este folosit în Scripturi. Astfel în sensul în care Domnul nostru a folosit cuvintele „rodul viței” în textul tocmai citat, acesta a reprezentat bucuriile Împărăției.

Tatăl a marcat pentru Domnul nostru Isus un curs specific în experiența Sa pământească. Acest curs a constituit Paharul Său de suferință și moarte. Dar Tatăl I-a promis că, după ce El va bea acest Pahar cu credincioșie, I se va da un alt Pahar, o altă experiență — glorie, onoare și nemurire. Apoi Mântuitorul a fost autorizat de Tatăl să facă aceeași propunere celor care ar dori să devină urmașii Săi — că, dacă ei vor suferi cu El, vor bea cu El Paharul Său, al morții, atunci vor participa cu El la Paharul Său viitor, al Bucuriei.

Prin cruce

„Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde.” Noi trebuie să trecem cu toții prin experiențele grele reprezentate prin *teasc*. Trebuie să ne dăm viața în serviciul divin. Trebuie să ne supunem experiențelor de zdrobire, să ni se șteargă urmele ca oameni și să devenim Creaturi Noi. „Dacă răbdăm (împreună cu El), vom și împărăți împreună cu El” — nu altfel. Astfel noi acceptăm cu bucurie invitația de a bea din Paharul Său. Și numai după ce Paharul va fi golit până la fund vom primi celălalt Pahar — Paharul bucuriilor Împărăției. Deși Domnul nostru a avut o mare binecuvântare în ascultarea de Tatăl, totuși pentru El a fost un timp de încercare până în ultimul moment, când a strigat, „S-a sfârșit!” La fel este cu Biserica. Noi trebuie să bem *tot* Paharul. Trebuie să îndurăm toate experiențele. Nimic nu trebuie să rămână din Pahar.

Toate suferințele lui Cristos vor fi complete când Corpul lui Cristos își va sfârși cursul. Noul Pahar al Bucuriei I-a fost dat Domnului nostru când a fost primit în glorie. Atunci toți îngerii lui Dumnezeu I s-au închinat. Curând ni se va da

și nouă Paharul Bucuriei. Desigur că a fost un timp de bucurie când sfinții adormiți au fost înviați și au intrat în răsplata lor și au primit Paharul Binecuvântărilor! (Vezi Vol. 3, pag. 233-240; Vol. 4, pag. 622.) Și cei care au fost vii și au rămas, la Venirea Învățătorului sunt adunați acasă unul câte unul. Fără îndoială curând ne vom împărtăși cu toții de această bucurie, dacă suntem credincioși. Noi credem că plinătatea bucuriei nu va fi atinsă până când toți membrii lui Cristos vor fi cu El dincolo de văl. Atunci vom avea parte de Tronul Său și ne vom împărtăși de slava Sa. Atunci, împreună cu iubitul nostru Domn, vom bea din vinul nou în Împărăție; căci făgăduința este pentru toți sfinții Săi credincioși.

„Tot sângele de animale
De pe altarele evreiești
N-a putut da pace conștiinței vinovate
Sau petele să spele.

Cristos însă, cerescul Miel,
Păcatele noastre toate le ia
Un sacrificiu cu nume mai nobil
Cu sânge mai bogat ca ele.

Sufletu-mi în urmă se uită
Să vadă povara purtată de El,
Când viața-Și vărsa pentru mine
Și Răscumpărarea plătea.”

R — 5869 / martie 1916

Gânduri în legătură cu Cina de Amintire

*„Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.”
1 Corinteni 11:26.*

Perioada Paștilor, așa cum este sărbătorită de evrei, se apropie, în acest an începând din 17 aprilie. Dar interesul creștinilor se centrează în această perioadă în special pe junghierea mielului, care preceda Sărbătoarea Paștilor, și care tipifica Mielul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Sărbătorirea de către noi a acestei perioade de Paști este legată prin urmare de marele Antitip. Cu această ocazie, noi ca și creștini comemorăm cel mai mare eveniment din istorie, moartea ca jertfă a Mântuitorului lumii. În acest an sărbătoarea noastră începe în mod convenit în seara zilei de 16 aprilie, după ora 6, care este începutul lui 14 Nisan.

Noi regretăm mult faptul că deși milioane de creștini declarați și evrei vor sărbători prin unele ceremonii formale și într-o manieră formală acest eveniment care este cel mai important, totuși numai puțini din aceste religii discern semnificația reală a sărbătorii. Dacă mintea lor ar putea fi cu totul trezită ca să înțeleagă adevărata semnificație, ar fi o reînsuflețire religioasă așa cum lumea n-a mai cunoscut. Dar, după cum spune Sf. Pavel, „dumnezeul acestei lumi a orbit mințile” multora; și chiar unii ai căror ochi ai înțelegerii sunt parțial deschiși, după cum îi descrie Sf. Petru, sunt orbi și incapabili de a vedea departe. Ei sunt incapabili de a vedea lucrurile adânci ale lui Dumnezeu în privința acestor ceremonii, care sunt sărbătorite de mai bine de trei mii de ani, în tip și antitip.

Israelitilor li s-a poruncit să sărbătorească Paștile ca prima trăsătură a legii și ca unul din cele mai mari momente

comemorative ale lor ca națiune. De aceea aflăm că în oarecare măsură Paștile este sărbătorit de evreii din toate părțile lumii, chiar și de către cei care pretind că sunt agnostici. Ei au totuși o măsură de respect pentru Paști ca obicei antic. Dar nu este oare straniu că având inteligența pe care mulți dintre prietenii noștri evrei o au, ei nu s-au gândit vreodată că merită să cerceteze *sensul* acestei sărbători?

De ce a fost înjunghiat și mâncat mielul de paști? De ce a fost stropit sângele pe stâlpii ușii și pe pragul de sus? Desigur, așa a poruncit Dumnezeu; dar care a fost motivul care a stat la baza poruncii divine — care este învățătura, care este obiectivul? Cu adevărat un Dumnezeu rațional dă porunci raționale; și la timpul convenit Iehova are să-l facă pe poporul Său credincios să înțeleagă semnificația fiecărei cerințe. Dacă evreul își poate da seama că ziua lui de Sabat este un tip al epocii viitoare de odihnă și binecuvântare, de eliberare de sub trudă, necaz și moarte, de ce n-ar putea el să vadă că în mod asemănător toate trăsăturile instituției Mozaice au fost intenționate de Domnul pentru a preumbri diferitele binecuvântări care vor fi acordate „*la timpul convenit*”?

Roadele dintâi și roadele târzii

Binecuvântați sunt cei ai căror ochi pot vedea că Isus a fost într-adevăr „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”; că anularea păcatului lumii va fi efectuată prin plățirea pedepsei omului, prin aplicarea la timpul convenit a meritului jertfei lui Isus pentru păcatele întregii omeniri. Numai Biserica a primit până acum din meritul jertfei morții lui Isus. Mult favorizați sunt cei care pot vedea că după cum întreaga lume și-a pierdut favoarea divină și a venit sub condamnarea la moarte, cu însoțitorii ei, tristețea și durerea, tot așa a fost necesar să fie făcută o satisfacere a Dreptății înainte ca această condamnare sau blestem să poată fi îndepărtată; și că de aceea, după cum declară Apostolul, „Hristos a murit pentru păcatele noastre” — „Cel Drept pentru cei nedreți”, pentru ca El să ne poată aduce înapoi

la Dumnezeu. Astfel El a deschis o cale nouă — o cale spre viață veșnică.

În Scripturi Biserica este numită „Biserica celor întâi-născuți”, „cele dintâi roade ale creaturilor Sale”, „cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Evrei 12:23; Iacov 1:18; Apoc. 14:4). Aceste expresii implică faptul că în cele din urmă în familia lui Dumnezeu se vor naște *mai târziu* și alții; implică roade *târzii*. Creștinii în general par să treacă cu vederea aceste Scripturi, în privința aplicării lor, și au ajuns să înțeleagă în general că numai aceia vor fi vreodată mântuiți care sunt denumiți în Biblie roadele dintâi — că nu vor mai fi roade *târzii*.

Dar tipul Paștilor indică faptul că scopul lui Dumnezeu a fost să salveze pe toți israeliții; și ei ca națiune reprezintă pe toți aceia din omenire care vor veni vreodată în armonie cu Dumnezeu și li se va da viață veșnică în Țara Făgăduită. Să remarcăm că au fost două Paști — cele în care numai întâii-născuți au fost cruțați; și altele mai mari la Marea Roșie, când prin putere divină toată națiunea Israel a fost eliberată miraculos și condusă prin canalul mării pregătit în mod special pentru ei, prin intensificarea vânturilor și a marelor. Aceștia au trecut cu încălțăminte uscată și au fost salvați; în timp ce oștile lui faraon, reprezentând pe toți aceia care în cele din urmă vor merge în moartea a doua, au fost nimicite în mare. Paștile de la Marea Roșie ilustrează eliberarea finală de sub puterea păcatului și morții a fiecărei creaturi din rasa lui Adam care dorește să vină în armonie cu Domnul și să I se închine, a tuturor care vor deveni parte din Israel; deoarece nici un israelit n-a rămas în robia egipteană.

Responsabilitatea întâilor-născuți

Dar aceste Paști nu sunt cele pe care le vom sărbători noi. Noi vom sărbători antitipul trecerii îngerului peste întâii-născuți ai lui Israel în țara Egiptului. Numai întâii-născuți ai lui Israel au fost în pericol în noaptea aceea în Egipt, deși eliberarea întregii națiuni depindea de salvarea, de cruțarea celor

întâi-născuți. Astfel numai întâii-născuți dintre fiii lui Dumnezeu de pe planul uman, Biserica lui Cristos, sunt cruțați acum în timpul acestei nopți a Veacului Evanghelic; numai aceștia sunt în pericol din partea îngerului nimicitor. Aceștia sunt cu toții sub sângele stropit.

Noi vedem, în armonie cu toate Scripturile, că numai „turma mică”, „cele dintâi roade ale creaturilor Sale”, „Biserica întâilor-născuți” sunt cruțați, se trece peste ei în timpul veacului prezent. Vedem că restul omenirii, care vor dori să urmeze pe marele Moise antitipic, atunci când în veacul care urmează acesteia El va conduce poporul afară din robia Păcatului și Morții, nu sunt acum în pericol de nimicire veșnică — ci numai întâii-născuți.

Biserica întâilor-născuți sunt aceia din omenire căroră, mai înainte de restul rasei, li s-au deschis ochii înțelegerii spre a-și da seama de starea lor de robie și de nevoia lor de eliberare, precum și de bunăvoința lui Dumnezeu de a-Și îndeplini față de ei toate promisiunile. Mai mult, ei sunt din aceia care au răspuns la harul lui Dumnezeu, au făcut o consacrare deplină față de El și față de serviciul Său, și în schimb au fost concepuți de Spiritul sfânt. A rămâne sau nu în Casa Credinței — sub sângele stropirii, pentru aceștia este o problemă de viață sau moarte.

Pentru această clasă, a ieși de sub sânge ar însemna a nesocoti îndurarea divină. Ar însemna că ei fac în ciuda bunătații divine; și că, după ce s-au bucurat de partea lor din îndurarea lui Dumnezeu așa cum este reprezentată în sângele Mielului, ei nu o apreciază. Pentru aceștia Scripturile spun că „nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcat”; „Hristos ... nu mai moare”. Ei trebuie să fie socotiți ca adversari ai lui Dumnezeu, a căror soartă a fost simbolizată prin nimicirea întâilor-născuți din Egipt. Biserica întâilor-născuți, prin conceperea Spiritului sfânt și prin cunoștința și privilegiile mai multe de care se bucură în toate modurile, au o mult mai mare responsabilitate decât lumea; pentru că deocamdată ei sunt singurii în pericol de Moartea a Doua. Aceasta este

lecția tipului Paștilor, și se aplică numai la creștinii adevărați.

Curând noaptea de păcat și moarte va fi trecut, dimineața glorioasă a eliberării va fi venit, și Cristosul, antitipicul Moise, va conduce, va elibera tot poporul lui Dumnezeu — pe toți care, ajungând să cunoască voința lui Dumnezeu, vor fi bucuroși s-o respecte, s-o onoreze și să se supună. Acea Zi de Eliberare va fi întregul Veac Milenar, la sfârșitul căruia tot răul și toți răufăcătorii, simbolizați prin oastea egipteană, vor fi complet îndepărtați în Moartea a Doua — nimicire.

Isus, Mielul nostru de Paști

Apostolul Pavel identifică hotărât și clar în Mielul de Paști pe Domnul nostru Isus, spunând, „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare”. El ne informează că noi toți avem nevoie de sângele stropirii, nu pe casele noastre, ci pe inimile noastre. Noi trebuie să ne împărtășim din Miel, trebuie să ne însușim meritul lui Cristos, valoarea jertfei Sale; de asemenea trebuie să mâncăm din pâinea nedospită a Adevărului, dacă vrem să fim tari și pregătiți pentru eliberare în Dimineața Noii Dispensații. Astfel noi ne îmbrăcăm cu Cristos, nu numai prin credință, ci tot mai mult ne îmbrăcăm cu caracterul Său și suntem transformați în chipul Său glorios în inima și viața noastră.

Noi trebuie să ne hrănim cu Cristos așa cum evreii s-au hrănit cu mielul literal. În locul ierburilor amare, care le-a crescut și ascuțit pofta, noi avem experiențe amare și încercări pe care Domnul le pregătește pentru noi, și care ne ajută să ne dezbrăăm de iubirea lucrurilor pământești și ne dă poftă crescută de a ne hrăni din Miel și din Pâinea nedospită a Adevărului. Noi, de asemenea, trebuie să ne aducem aminte că n-avem aici o cetate care rămâne; ci, ca peregrini, străini, cu toiagul în mână, trebuie să ne încingem pentru călătoria spre Canaanul ceresc, spre toate lucrurile glorioase pe care le are Dumnezeu în păstrare pentru Biserica întâilor-născuți, în asociere cu Răscumpărătorul, ca regi și preoți pentru Dumnezeu.

Domnul nostru Isus de asemenea S-a identificat pe Sine pe deplin cu Mielul de Paști. În noaptea când a fost vândut, chiar înainte de răstignire, El i-a adunat pe apostolii Săi în odaia de sus, spunând, „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi”. A fost necesar pentru ei ca evrei să sărbătorească Cina de Paști în *noaptea aceea* — noaptea aniversării junghierii mielului de Paști din Egipt, a salvării întâilor-născuți tipici de „prințul acestei lumi” cel tipic — Faraon — la aceeași dată la care Mielul de Paști adevărat trebuia să fie junghiat. Dar de îndată ce cerințele tipului au fost îndeplinite, Domnul nostru Isus a instituit o nouă comemorare pe temelia veche, spunând, „Faceți aceasta în amintirea Mea”.

Prima semnificație a Pâinii și a Paharului

Ne amintim împrejurările primei Cini de amintire — binecuvântarea Pâinii și Paharului, a rodului viței; și declarația Domnului nostru că acestea reprezintă trupul Său frânt și sângele Său vărsat, și că toți urmașii Lui trebuie să se împărtășească, nu numai hrânindu-se din El, ci și frângându-se cu El; nu numai împărtășindu-se din meritul sângelui Său, a jertfei Sale, ci și punându-și viața în serviciul Său, prin cooperare cu El în toate modurile, pentru a putea să se împărtășească mai târziu de toată gloria și onoarea Sa în Împărăție. Cât sunt de prețioase aceste gânduri pentru aceia care sunt cum se cuvine în armonie cu Domnul nostru!

Prezentând ucenicilor pâinea nedospită ca simbol comemorativ, Isus a spus, „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Sensul evident al cuvintelor Sale este, aceasta simbolizează sau reprezintă trupul Meu. Pâinea n-a fost în realitate trupul Său; căci trupul Său nu fusese încă frânt în nici un sens. În nici un sens n-ar fi fost posibil ca ei să se împărtășească din El în realitate sau în mod antitipic, jertfa nefiind încă sfârșită. Dar tabloul este complet când recunoaștem că pâinea nedospită (pură, nefermentată) reprezintă trupul fără păcat al Domnului nostru — aluatul

fiind sub Lege un simbol al păcatului, și în mod special recomandat a fi îndepărtat cu ocazia Paștilor. Cu altă ocazie Isus a dat o lecție care interpretează pentru noi acest simbol. El a spus, „Pâinea lui Dumnezeu este Acela care se coboară din cer și dă lumii viața”. „Eu sunt Pâinea vieții.” „Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din Pâinea aceasta, va trăi în veac; și Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” Ioan 6:33, 35, 51.

Pentru a aprecia cum trebuie să mâncăm, sau să ne însușim această Pâine vie, este necesar să înțelegem ce înseamnă pâinea. Conform explicației date acestui subiect de către Domnul nostru, El Și-a sacrificat trupul pentru noi. El nu Și-a sacrificat existența preumană ca ființă spirituală, deși El a lăsat-o pe aceasta împreună cu gloria ei pentru a putea lua natura noastră umană. Faptul că Domnul nostru Isus a fost sfânt, nevinovat, nepătat și despărțit de păcătoși — fără nici o contaminare de la tatăl Adam, și de aceea fără păcat — I-a permis să devină Răscumpărătorul lui Adam și al rasei lui, I-a permis să-Și dea viața „preț de răscumpărare pentru toți; această mărturie a fost dată la timpul ei”. 1 Timotei 2:3-6.

Când vedem că natura pură, fără pată a Domnului nostru Isus a fost depusă pentru păcătoși, ne dăm seama ce suntem privilegiați să ne însușim. Tocmai ceea ce a depus El pentru noi trebuie să „mâncăm”, să ne însușim; adică, viața Sa *umană* perfectă a fost dată pentru a răscumpăra rasa omului de sub condamnarea morții, pentru a le permite oamenilor să se întoarcă la perfecțiune umană și la viața veșnică, dacă vor vrea; și noi trebuie să ne dăm seama de acest lucru și să-L acceptăm ca Salvatorul nostru din moarte. Totuși, Scripturile ne arată că dacă Dumnezeu ar considera toate păcatele din trecut anulate, și ne-ar recunoaște ca având drept la perfecțiune umană, aceasta nu ne-ar face perfecți, nici nu ne-ar da dreptul la viața veșnică.

Pentru ca oricine din rasa lui Adam să poată avea folos de jertfa lui Isus, a fost necesar ca El să *învie din mormânt*

pe planul vieții divine, ca El să se înalțe la Tatăl și să depună în mâinile Dreptății meritul morții Sale de jertfă, și să primească de la Tatăl „toată autoritatea în cer și pe pământ”. În privința lumii, a fost de asemenea necesar ca la timpul convenit al Tatălui El să se întoarcă spre pământ, o Ființă glorioasă divină, apoi să fie Mijlocitor, Profet, Preot și Rege pentru întreaga lume, ca să ajute să se întoarcă la perfecțiune și la armonie cu Dumnezeu pe toți cei care se vor folosi de privilegiile minunate care vor fi oferite atunci.

Biserica din acest Veac Evanghelic primește această binecuvântare prin credința în Răscumpărătorul lor; adică, îndreptățire prin credință — nu îndreptățire la o natură *spirituală*, pe care noi n-am *avut-o* niciodată și n-am *pierdut-o* niciodată, și pe care Cristos n-a *răscumpărat-o*; ci îndreptățire la natură *umană*, pe care tatăl Adam a *avut-o* și a *pierdut-o*, și pe care Cristos a *răscumpărat-o* dându-Și *trupul* Său fără păcat, *viața Sa umană* perfectă, ca jertfa noastră de Răscumpărare. Împărtășirea din pâinea nedospită cu ocazia Comemorării, prin urmare, înseamnă pentru noi în primul rând însușirea de către noi, prin credință, a *îndreptățirii la dreptul de viață umană* — un *drept la viață umană* — cu toate privilegiile ei, pe care Domnul nostru pe propria Sa cheltuială l-a cumpărat pentru noi. La fel, rodul viței simbolizează în primul rând viața Mântuitorului nostru dată pentru noi, viața Sa umană, ființa Sa, sufletul Său, vărsat până la moarte pentru noi; iar însușirea acestuia de către noi de asemenea înseamnă, în primul rând, acceptarea de către noi a drepturilor și privilegiilor Restabilirii asigurate prin sacrificarea lor de către Domnul nostru.

Semnificația mai adâncă a Pâinii și a Paharului

Acum să notăm că obiectivul lui Dumnezeu în *îndreptățirea prin credință* a Bisericii în acest Veac Evanghelic, mai înainte de îndreptățirea *lumii* în Veacul Milenar prin *fapte de ascultare*, este chiar pentru scopul permiterii acestei clase care acum vede și aude, care acum

apreciază marele sacrificiu pe care Iubirea l-a făcut pentru om, să-și prezinte corpurile o jertfă vie, și astfel să aibă parte cu Domnul Isus în jertfa Sa — ca membri ai corpului Său. El nu S-a referit direct la acest sens mai adânc al Comemorării. Acesta a fost fără îndoială unul dintre lucrurile la care S-a referit când a spus, „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot Adevărul ... și va vesti lucrurile viitoare”. Ioan 16:12, 13.

Acest Spirit al Adevărului, puterea și influența Tatălui acordate prin Cristos, vorbind prin apostolul Pavel, explică clar semnificația înaltă a Comemorării; deoarece Sf. Pavel scriind către Biserica consacrată, spune, „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o *părtaşie* a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o *părtaşie* a Trupului lui Hristos?” — *părtaşie* cu Cristos ca jertfitori împreună cu El chiar până la moarte, ca prin aceasta noi să putem fi socotiți părtași cu El la gloria pe care El a primit-o ca răsplată a credincioșiei Sale? — „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o *singură pâine, un singur trup.*” 1 Cor. 10:16, 17.

Ambele vederi asupra acestei ceremonii impresionante sunt foarte importante. Întâi de toate este esențial să vedem îndreptățirea noastră prin jertfa Domnului nostru. Apoi este potrivit ca noi să ne dăm seama că Cristosul întreg, compania unsă întregă este, din punct de vedere divin, un Corp compus din mulți membri, al cărui Cap este Isus (1 Cor. 12:12-14), și că acest Corp, această Biserică, trebuie să fie frântă ca întreg — că fiecare membru al ei trebuie să devină o copie a Domnului Isus și trebuie să umble în urmele Sale de sacrificiu. Noi facem aceasta dându-ne viața pentru frați, cum Și-a dat-o Isus — direct pentru frații Săi evrei, dar de fapt pentru întreaga lume, conform scopului Tatălui.

Nu viața noastră *spirituală* o dăm, întocmai cum nici *Isus* nu Și-a dat *viața spirituală*. După cum El Și-a sacrificat ființa Sa reală, perfectă, *umanitatea* Sa, tot așa și noi trebuie să ne

sacrificăm eul nostru îndreptățit, *socotit perfect* prin meritul lui Isus, dar nu perfect în *realitate*. În mod asemănător, Pâinea și Paharul reprezintă *suferință*. Boabele de grâu trebuie să fie *zdrobite* și *măcinate* înainte de a putea deveni pâine pentru oameni; ele nu-și pot păstra viața și *individualitatea* ca boabe. Strugurii trebuie supuși presiunii care să le extragă tot mustul, trebuie să-și piardă identitatea ca struguri, pentru a deveni elixir dătător de viață pentru lume. Tot așa este și cu compania Cristosului, Cap și Corp. Astfel vedem frumusețea și forța declarației lui Pavel, că, copiii Domnului sunt participanți la aceeași Pâine și la același Pahar. Dar ceea ce este important este sângele *Său*, valoarea jertfei *Sale*. Sângele nostru are valoare numai datorită meritului Său care ne este socotit, numai pentru că noi suntem membri ai Corpului Său.

Domnul nostru spune clar că Paharul, rodul viței, reprezintă sângele; adică viața — nu viața *reținută*, ci viața *vărsată*, cedată — sacrificată. El ne spune că viața Sa vărsată a fost pentru iertarea păcatelor; și că toți care vreau să fie ai Lui trebuie să bea din ea, trebuie să-I accepte jertfa și să și-o însușească prin credință. Ei trebuie să primească viață din această sursă. Nu este potrivit ca cineva să pretindă nemurirea în afară de Cristos. Nu este potrivit să se spună că viața este rezultatul ascultării de Lege. Nu este potrivit să se spună că credința în vreun mare învățător și ascultarea de instrucțiunile lui înseamnă același lucru și aduce viață veșnică. Nu există nici o altă cale de a obține viață veșnică decât prin sângele o dată vărsat ca preț de Răscumpărare pentru lumea întreagă. „Nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12). Tot așa nu este nici o altă cale prin care să putem ajunge la natura cea nouă decât prin acceptarea invitației Domnului de a bea din Paharul Său și de a fi frânți împreună cu El ca membri ai aceleiași Pâini, de a fi îngropați cu El în botezul în moartea Sa, și astfel să fim cu El în învierea Sa în glorie, onoare și nemurire. Romani 6:3-5; 2:7.

Sărbătorirea în Împărăție

Cu ocazia instituirii Cinei de Amintire, scumpul nostru Domn, ca de obicei, a avut ceva de spus despre Împărăție, tema fiecărui discurs al Său. Cei cărora le promisese o parte în Împărăție dacă erau credincioși le-a amintit despre ceea ce le spusese, că El va pleca să primească o Împărăție și că se va întoarce să-i primească la Sine pentru a avea parte în ea. El adaugă acum că această Comemorare pe care El o instituia își va avea împlinirea în Împărăție, că El nu va mai bea din rodul viței până când îl va bea cu ei într-un chip nou în Împărăția Tatălui.

Exact ce a vrut Domnul nostru să spună cu această declarație, ar putea fi greu de determinat clar, dar pare că nu este nepotrivit a înțelege că a vrut să spună că drept rezultat al încercărilor și suferințelor simbolizate prin Paharul Său, va fi o bucurie în Împărăție. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.” El va privi în urmă la încercările și dificultățile îndurate în ascultarea credincioasă față de voința Tatălui, și se va bucura de acestea văzând marele rezultat — binecuvântarea care va veni la toată omenirea. Această bucurie va fi împărtășită de toți ucenicii care au băut din acest Pahar, mai întâi în îndreptățire, apoi în consacrare și jertfire cu El. Aceștia au făgăduința Lui că vor domni împreună cu El; și când domnia va fi început, când Împărăția va fi fost stabilită, privind în urmă ei vor lăuda calea pe care Dumnezeu i-a condus zi de zi, chiar până la sfârșitul cursului lor pământesc, chiar dacă ea a fost o „cale îngustă”, o cale de sacrificiu de sine, o cale de lepădare de sine.

Credința scumpului nostru Învățător a rezistat la proba din toate acele ceasuri grele, ceasuri despre care El știa că erau atât de aproape de timpul prinderii și morții Sale. Faptul că El a adus mulțumiri Tatălui pentru pâine și pahar este indicația unei consimțiri bucuroase la toate suferințele implicate în frângerea pâinii și în zdrobirea strugurilor. El era deja mulțumit cu aranjamentul Tatălui. În armonie cu acest spirit a fost cântarea de la despărțire, o cântare de

laudă fără îndoială, mulțumind Tatălui că acest curs al Său pe pământ era atât de aproape de sfârșit, și că până aici El găsisese har îndeajuns pentru nevoia Sa.

Considerând evenimentele din ceasurile acelea solemne care au urmat Cinei de Amintire, să urmăm pe Răscumpărătorul în Ghetsimani, și să-L privim rugându-Se „cu strigăte mari și lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte” — exprimând teama de moarte a Învățătorului nostru ca nu cumva în vreun amănunt să nu fi îndeplinit planul Tatălui, și de aceea să fie considerat nevrednic de înviere. Remarcăm că Domnul nostru a fost mângâiat într-un anumit fel de asigurarea că-Și ținuse cu credincioșie angajamentul de consacrare, și cu siguranță va fi înviat după cum I se făgăduise.

Vedem cât de liniștit a fost după aceea, când era înaintea marelui preot și a lui Pilat, înaintea lui Irod și din nou a lui Pilat. „Ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura” pentru a Se apăra. Îl vedem credincios, curajos până la sfârșit; și avem asigurarea Sa că ar fi putut cere de la Tatăl și ar fi putut primi mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri ca să-L apere. Dar în loc de a cere ajutor ca să scape de sacrificiu, El a cerut ajutor ca să-l îndure cu credincioșie. Ce lecție se află aici pentru toți cei care urmează în urmele Lui!

Pe de altă parte, ne amintim că până și cei mai curajoși dintre ucenicii Săi L-au părăsit pe Învățătorul și au fugit; și că unul dintre ei, în timiditatea sa, chiar S-a lepădat de Domnul său! Ce ocazie este aceasta pentru a ne examina inima în privința gradului propriei noastre credințe, a propriului nostru curaj și a voinței noastre de a suferi cu Acela care ne-a răscumpărat! Ce ocazie ne este oferită astfel pentru a ne întări mintea cu hotărârea că noi nu ne vom lepăda de Învățătorul în nici o împrejurare sau condiție — că Îl vom mărturisi nu numai cu buzele, dar și cu purtarea.

Opoziția față de noi va fi din partea lumii religioase

Suntem șocați la gândul că poporul pretins al lui Iehova

a fost acela care L-a răstignit pe Prințul Vieții! și nu numai atât, ci conducătorii gândirii lor religioase, preoții lor cei mai de seamă, cărturarii, fariseii, și învățații legii au fost responsabili de fapta aceea îngrozitoare, mai degrabă decât poporul de rând. Ne amintim de cuvintele Învățătorului: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră”. Vedem că El S-a referit la lumea religioasă; și dându-ne seama de aceasta, știm că lumea religioasă este cea care ne va urî și pe noi, urmașii Săi. Noi nu trebuie să fim surprinși, deci, că opoziția față de Adevăr și persecutarea purtătorilor de lumină va veni de la exponenții cei mai proeminenți ai așa-zisei creștinătăți. Totuși, acest fapt să nu ne facă să urâm nici pe împotrivorii noștri, nici pe aceia care L-au persecutat pe Domnul nostru până la moarte. Mai degrabă să ne amintim cuvintele apostolului Petru cu privire la această chestiune: „Știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri”. Fapte 3:17.

O, da! Neștiința și orbirea inimii și minții stau la baza tuturor suferințelor lui Cristos — atât ale Capului cât și ale corpului. Tatăl permite acum să fie astfel, până când membrii corpului lui Cristos vor fi completat ce lipsește din necazurile Capului lor (Coloseni 1:24). Curând, după cum a declarat scumpul nostru Domn, cei care se împărtășesc acum din trupul Său frânt și se frâng împreună cu El în serviciul Adevărului, cei care se împărtășesc acum din Paharul Său de suferință și lepădare de sine, vor bea împreună cu El din vinul nou al bucuriei în Împărăție, dincolo de vâl. Cu acea Dimineață glorioasă va începe marea lucrare de eliberare a lumii din lanțurile păcatului și morții — marea lucrare de ridicare, „Timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime”. Fapte 3:21.

Gândul care trebuie să fie în mintea fiecăruia dintre aceia care participă la serviciul Comemorării este cel exprimat în cuvintele Sf. Pavel: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El; dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună

cu El”; „suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care va fi descoperită față de noi” (Rom. 8:18). Cu aceste gânduri referitoare la trecerea peste păcatele noastre ca întâi-născuți, prin meritul sângelui prețios, și la partea noastră împreună cu Domnul nostru binecuvântat în toată experiența Sa de suferință și de glorie, noi putem ține într-adevăr sărbătoarea Paștilor cu bucurie, în ciuda încercărilor și dificultăților. Făcând astfel, continuând credincioși ca urmași ai Săi, noi vom avea foarte curând privilegiul de a conduce oștirile Domnului — pe toți aceia care în cele din urmă vor auzi, vor cunoaște și se vor supune marelui Rege — afară de sub stăpânirea păcatului și morții, afară din Egipt, spre Canaan.

Aniversarea viitoare

Conform obiceiului, adunarea din New York și Brooklyn se va întâlni să comemoreze marele eveniment care este atât de plin de semnificație scumpă pentru toți sfinții care au ajuns la aprecierea Adevărului prezent. Recomandăm ca prietenii dragi din diferitele părți ale lumii să nu negligeze această Comemorare binecuvântată. Noi nu sfătuim părăsirea grupurilor mai mici pentru a se întâlni cu grupuri mai mari, ci mai degrabă fiecare grup sau ceată mică să se adune după obiceiul lor; căci acesta pare să fi fost modul Bisericii timpurii. Să „ținem sărbătoarea”, cu bucurie în inimă, dar cu aprecierea cuvenită a caracterului ei solemn, nu numai așa cum ea este legată de sacrificiul Domnului nostru pentru noi, ci și așa cum ea este legată de legământul nostru de a fi morți cu El. Recomandăm ca conducătorii fiecărui grup să facă aranjamente pentru a obține pâine nedospită, și fie must nefermentat de struguri, fie suc de stafide, fie alt rod al viței. Recomandarea noastră este împotriva folosirii vinului fermentat, fiind o posibilă ispită pentru unii slabi în carne, totuși s-ar putea face pregătiri pentru unii, dacă sunt din aceștia, care sunt convinși în conștiința lor că a fost intenționat să se folosească vin fermentat.

Noi recomandăm ca micile adunări să se facă fără ostentație. Cuvios, ordonat, liniștit, să ne adunăm animați de gânduri scumpe referitoare la marele aranjament pe care-l comemorăm. Atenția să nu ne fie prea mult prinsă de formalități și ceremonii. În aceasta, ca și în toate lucrurile, să căutăm să facem ceea ce I-ar place Domnului nostru; și atunci vom fi siguri că serviciul va fi folositor pentru toți cei care participă.

Până aici am sugerat ca nici unuia care declară credință în sângele prețios și deplină consacrare față de Domnul să nu i se interzică a se împărtăși din simboluri. De regulă, nu va fi nici un pericol că unii care nu sunt convinși în inimă vor accepta privilegiul acestei părtășii. Mai degrabă unii ar putea avea nevoie să fie încurajați, deoarece noi credem că uneori se înțeleg greșit cuvintele apostolului cu privire la „a-și mânca și a-și bea propria judecată (condamnare), dacă nu deosebesc trupul Domnului” (1 Cor. 11:29). Pentru aceștia timizi, care, credem noi, nu vor lăsa să le scape privilegiul comemorării acestui mare aranjament, noi vom explica faptul că după înțelegerea noastră clasa menționată de apostol este compusă din cei care nu-și dau seama de importanța reală a jertfei, și care recunosc acest serviciu doar ca o formă ceremonială. Lipsa investigației și înțelegerii semnificației acestuia aduce condamnare, muștrare.

Avem încredere că în acest an ocazia va fi scumpă și folositoare pentru toți sfinții. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul cursului nostru, marea importanță a Chemării noastre, a responsabilităților și privilegiilor ei, să se imprime tot mai mult asupra inimii și minții noastre. Noi trăim vremuri minunate. Nu știm ce ne poate aduce ziua de mâine. Să umblăm atunci cu mare grijă, cu mare seriozitate, totuși cu bucurie și veselie, știind că eliberarea noastră se apropie; și că, dacă suntem credincioși, ne vom împărtăși curând din vinul bucuriei împreună cu Mirele nostru preaiubit în Împărăția Sa și vom fi cu El veșnic.

Capitolul 2

Paștele tipic

R — 2917 / decembrie 1901

„Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”

Exodul 12:1-17

Se pare că inima lui faraon s-a împietrit tot mai mult prin îndurările divine, pe măsură ce plăgile au fost oprite una după alta la cererea sa, prin Moise. Bunătatea lui Dumnezeu, în loc să-l conducă spre pocăință, pare să-l fi făcut mai hotărât, după cum Dumnezeu prevăzuse și prezisese. Dumnezeu însă l-a informat pe Moise că a zecea plagă și ultima va fi suficientă pentru a înfrânge împotrivirea acestui om încăpățânat și a-l obliga să consimtă la cerința ca Israel să fie eliberat. Înainte de aplicarea acestei plăgi, Moise a întrebat dacă faraon era dispus să lase pe Israel să plece, și primind un răspuns negativ, el l-a prevenit pe faraon că în consecință o calamitate cumplită va veni asupra egiptenilor. Se pare că el a plecat imediat în ținutul Gosen ca să pregătească poporul pentru exod. Vecinii lor egipteni le-au dat de bună voie bijuterii de aur și de argint, și diferite lucruri de valoare, evident nerăbdători să-i vadă plecați și plini de regret că conducătorul lor a fost atât de încăpățânat. Fără îndoială, ei și-au dat seama și de faptul că în ceva fel Dumnezeu era cu israeliții și împotriva egiptenilor, un lucru care lui Faraon, regele lor, se pare că i-a fost greu să-l înțeleagă.

Noi nu știm cât timp le-a trebuit să se pregătească pentru călătorie, dar putem presupune că acesta a fost un timp de încordare pentru faraon și pentru toți cei care știau despre ultima amenințare prezentată de Moise și Aaron. Suntem siguri că pregătirile au durat câteva zile, dacă nu săptămâni,

pentru că printre alte instrucțiuni, fiecare familie trebuia să aleagă pentru sine un miel mascul de un an, fără cusur, ca bază pentru ceremonia religioasă cunoscută ca Paști, respectată de atunci încoace de acel popor. Mielul trebuia ales, primit, separat de ceilalți și îngrijit în mod special din a zecea zi a acelei luni, Aviv (mai târziu cunoscută ca Nisan), iar în a paisprezecea zi a lunii trebuia să fie înjunghiat între cele două seri (între ora șase a unei seri și ora șase a următoarei seri — ziua obișnuită evreiască). Carnea lui trebuia să fie friptă pentru a fi mâncată în seara următoare, iar sângele trebuia păstrat pentru stropirea pragului de sus și a stâlpilor ușii — a ramei ușii, sus și lateral. Mielul fript trebuia să fie mâncat în noaptea care urma zilei a paisprezecea, împreună cu ierburi amare, cei care mâncau fiind adunați în grupuri de familie și toți în așteptare pentru călătorie, cu sandalele în picioare și toiagul în mână etc., gata de plecare din Egipt dimineața devreme în ziua a cincisprezecea.

Evenimentul, așa cum este relatat în Exodul, este interesant și totdeauna a fost prețios pentru evrei, legea cu privire la el servind ca unul din cele mai proeminente semne de hotar din istoria acestui popor. Dar pentru creștin semnificația acestei întâmplări este de o și mai mare importanță. Pentru el, ca israelit antitipic, toată întâmplarea vorbește de eliberarea antitipică prin Moise cel antitipic la sfârșitul nopții antitipice și la deschiderea zilei de Paști antitipice. Textul nostru de bază „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Cor. 5:7), identifică pe Domnul Isus ca Mielul antitipic, și identifică sacrificiile pe care El le-a dat cu eliberarea în care sperăm noi acum, că este aproape, chiar la ușă. Acest fapt este recunoscut de către creștinii din toate denomațiile, iar Cina Domnului nostru este recunoscută ca și comemorarea antitipului cinei de Paști, în special de bisericile catolice și denomațiile protestante mai vechi. După cum evreii celebrează Paștile anual, tot așa și aceste biserici celebrează anual „Vinerea Mare”, printr-o cină simbolică cunoscută ca Euharistul sau Cina Domnului,

comemorativă a morții „Mielului lui Dumnezeu” și a milei divine oferită ulterior „Bisericii întâilor-născuți”.

Să mergem acum înapoi și să privim unele detalii și însemnătatea acestora pentru noi, israeliții spirituali antitipici. Luarea mielului în a zecea zi a lunii și-a găsit corespondența la prima venire a Domnului nostru Isus, când El S-a prezentat lui Israel la încheierea serviciului Său, ca Împăratul lor, călare pe asin, exact în a zecea zi a lunii Nisan. Atunci națiunea aceea trebuia să-L accepte, să-L primească; dar în loc de aceasta, ei „și-au întors fața de la El” și n-au văzut în El frumusețea pe care o căutau, ca națiune. În a paisprezecea zi a lunii Nisan, Domnul nostru a mâncat Paștile împreună cu ucenicii, seara devreme. Mai târziu în aceeași noapte El a fost vândut. În dimineața următoare a aceleiași zile a fost condamnat și răstignit. Mai târziu în aceeași zi a fost îngropat. Toate acestea s-au petrecut în a paisprezecea zi între cele două seri, între șase după-amiaza, când a început ziua, și următorul șase după-amiaza, când s-a sfârșit, iar în ziua următoare, a cincisprezecea, seara, a fost celebrată sărbătoarea Paștilor evreiești. Noi celebrăm acea sărbătoare în mod antitipic, sărbătorind și bucurându-ne continuu în harul lui Dumnezeu față de noi. Dar Cina Domnului aparține de 14 Nisan și comemorează uciderea Mielului lui Dumnezeu. Acea noapte în care a fost mâncat Paștile reprezintă acest Veac Evanghelic — un timp întunecat, în care păcatul și răul încă triumfă, iar întunericul este pretutindeni, și în care cei din poporul Domnului se hrănesc din meritul lui Cristos, Mielul nostru de Paști, junghiat pentru noi, și își dau seama că „trupul Lui este adevărata hrană”.

Împreună cu Mielul, evreul a mâncat și pâine nedospită, curată, neamestecată, figurativ separată de păcat; ea a simbolizat promisiunile prețioase care ne vin de la Tatăl ceresc prin Domnul nostru Isus Cristos. „Pâinea care se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară” (Ioan 6:50). Și după cum evreii au mâncat pâinea și mielul lor, tot așa israeliții spirituali antitipici se

împărtășesc de meritele și harurile lui Cristos fără plată, dar împreună cu ele primesc și amărăciunea persecuției, a încercărilor, a dificultăților, a denaturărilor și suferințelor simbolizate prin „ierburile amare”. După cum evreii au mâncat cu încălțăminte în picioare și gata de drum dimineața, tot așa israeliții adevărați din acest Veac Evanghelic se împărtășesc de aceste favoruri spirituale, simțind în acest timp că ei sunt încă în Egipt și doresc țara promisă; și ei indică prin conduita vieții că sunt străini și peregrini în această țară, lumea, și că ei caută patria cerească. Dar eliberarea n-a venit în noaptea în care a fost mâncat Paștele, ci în dimineața care a urmat. Tot așa, eliberarea israeliților spirituali nu vine în timpul nopții de păcat și strâmtorare în care domnește dumnezeul lumii acesteia. Vine în dimineața Milenară, pe care o așteptăm, în care sperăm și pentru care ne rugăm, „Vie împărăția Ta”. „Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.” Psa. 46:5.

Greșeala unora este că presupun că Paștile se referă, direct sau indirect, la trecerea copiilor lui Israel peste Marea Roșie. Nu este nimic de felul acesta. Numele a fost dat cu referire la trecerea peste sau cruțarea întâilor-născuți ai lui Israel în timpul acelei nopți când a fost mâncat mielul și în timpul când sângele a fost pe stâlpii ușii în afară. Îngerul morții era în toată țara Egiptului și au fost loviți toți întâii-născuți ai Egiptului, dar întâii-născuți ai lui Israel au fost scăpați numai cu condiția ca sângele să fie stropit pe stâlpii ușii și pe pragul de sus al caselor în care se găseau aceștia. Orice israelit care nu respecta porunca divină, să pună semnul sângelui pe ușă la intrare, așa cum a îndrumat Domnul prin Moise, suferea, exact în același fel și tot atât de sigur ca egiptenii — sângele era semnul distinctiv între cei care erau poporul Domnului și cei care nu erau poporul Lui.

Ce înseamnă aceasta acum, pentru israeliții spirituali? Răspundem că stropirea sângelui simbolizează o recunoaștere a credinței în meritul răscumpărător al sacrificiului Domnului nostru Isus, ca Mielul nostru de Paști.

Oricine recunoaște Cuvântul Domnului cu privire la acest lucru înțelege că fără vărsare de sânge nu există nici o iertare a păcatelor, și de la cel care astfel înțelege importanța morții Mântuitorului nostru se așteaptă s-o *mărturisească*, așa cum este simbolizat prin stropirea sângelui pe dinafara locuinței. Și faptul că era pe ușă înseamnă că toți cei care erau înăuntru se încredeau în sânge, erau sub meritul lui eficace. Este remarcabil că în timp ce această doctrină a răscumpărării prin sângele lui Cristos a fost susținută cu mai multă sau mai puțină claritate timp de secole, acum, la încheierea acestui veac, este pusă sub semnul întrebării de către unii care totuși se numesc cu numele lui Cristos și de unii care pretind a fi învățători avansați și critici radicali. Toți aceștia sunt, din punctul de vedere al Domnului, egipteni, nu israeliți. Toți cei pe care El îi va recunoaște ca popor al Său, israeliți cu adevărat, vor fi din aceia care Îl vor recunoaște pe El, Cuvântul Său, și lucrarea pe care a făcut-o pentru ei prin vărsarea sângelui prețios al Mielului nostru de Paști, Isus Cristos.

Doctrina *înlocuirii* este prezentată foarte accentuat în acest tip. După cum sângele reprezintă viața când este în vasele de sânge, tot așa reprezintă moartea când este vărsat; și astfel, deoarece sentința morții a fost împotriva rasei noastre, era necesar ca Cristos să moară pentru păcatele noastre. Ca atare, Domnul a făcut să fie obligatoriu, de-a lungul acestui veac, ca toți aceia pe care El îi va recunoaște, să fie din aceia care să se încreadă și să mărturisească ispășirea, răscumpărarea care este în Isus Cristos. Sângele trebuia să fie ca indiciu, ca martor, ca semn, ca dovadă a credinței acelor care erau în casa pe care a fost stropit. Nu era indiciul lui Dumnezeu, ci al omului. Dumnezeu urma să cruțe, dar fiecare israelit care urma să fie cruțat, trebuia să aibă grijă ca partea lui din program să fie îndeplinită.

Să nu trecem cu vederea că nu toți israeliții au fost în pericol de moarte, ci numai *întâii-născuți*; căci aceasta este o trăsătură izbitoare și proeminentă a tipului. Ea ne învață că deși eliberarea care trebuie să fie realizată dimineața va

fi eliberarea pentru toți cei care iubesc pe Domnul și iubesc dreptatea, atât întâii-născuți cât și ceilalți, totuși în timpul nopții vine o încercare sau probă specială — înaintea dimineții Milenare — și această încercare sau probă specială va afecta numai pe cei *întâi-născuți*. Cine sunt acești întâi-născuți? Răspundem că ei au simbolizat „Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri”, „turma mică”, concepuți la o înnoire a naturii și la comoștenire cu Domnul nostru Isus în Împărăția viitoare. Vor mai fi eliberați și alții de sub puterea lui Satan și de sub opresiunea păcatului, după cum este reprezentat în eliberarea întregului Israel de Faraon și de puterea și robia lui, dar singurii care vor fi în pericol în timpul acestei nopți, singurii *peste care se va trece* sau vor fi cruțați, în timpul acestui Veac Evanghelic, va fi turma mică, Biserica întâilor-născuți. Acesta este limbajul clar al tipului și nici nu poate fi explicat altfel. Să ne amintim că după Paști, în noua ordine de lucruri, întâii-născuți cruțați în aceste Paști au devenit Leviții, dintre care au fost preoții, o mică turmă; și chiar așa declară apostolul despre Biserica întâilor-născuți: „Voi sunteți o preoție împărătească”. 1 Pet. 2:5, 9.

După cum am remarcat deja, acest miel de Paști și-a găsit antitipul în Cristos, Mielul nostru de Paști, care a fost junghiat pentru noi, și din care noi ne împărtășim. Domnul nostru a instituit pentru noi, Israelul spiritual, un serviciu comemorativ care să ia locul tipului respectat de Israelul natural. A fost instituit în aceeași noapte în care a fost vândut, în aceeași noapte în care a mâncat cina de Paști, ca evreu, și după ce a mâncat această cină de Paști. El a luat pâine și vin care să-L reprezinte pe El Însuși, ca adevăratul, antitipicul Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, și a poruncit tuturor celor care erau cu adevărat urmașii Săi ca de atunci încolo, în loc să mai celebreze Paștele tipic, ca evreii, să celebreze Paștele antitipic. „Să faceți *lucrul acesta* (să celebrați Paștele) în amintirea Mea (și să nu-l mai faceți în amintirea eliberării tipice)”. Și an de an această celebrare a fost transmisă până în prezent și este încă comemorată.

Totuși unii din poporul lui Dumnezeu, devenind încurcați în legătură cu acest subiect și pierzând din vedere faptul că aceasta este o comemorare a antitipului Paștelui evreiesc, se simt liberi să stabilească timpuri și perioade proprii de tinere a acestei comemorări, fără nici o autoritate de la Domnul. Ei sunt scuzabili într-o măsură considerabilă, deoarece, în timpul celor optsprezece secole de la instituirea poruncii, marele Adversar a introdus multe doctrine și practici false printre urmașii lui Isus — printre altele doctrina Liturghiei, care pretinde a fi o repetare a sacrificiului lui Cristos, îndeplinit de către preoți, care-L creează pe Cristos în trup, pretind ei, și-L jertfesc din nou în Liturghie, pentru păcatele acelora pentru care este făcută. Protestanții, ieșind din papalitate, au respins doctrina Liturghiei, dar deoarece Liturghia a ajuns să fie făcută frecvent, ei și-au imaginat că Cina Domnului, așa cum o celebrează ei, de asemenea este fără limitări în privința timpului și perioadei. Mai mult, chiar și acele biserici vechi care încă respectă data de Paști pentru Cina Domnului au adoptat o metodă nouă de calculare a ei, contrară metodei folosite de evrei — o metodă prin care ziua memorială cade întotdeauna în vinerea cea mai apropiată de data reală, așa încât duminica următoare, Paștile, va simboliza învierea Domnului nostru în prima zi a săptămânii.

Următoarea aniversare potrivită a celebrării Paștilor, după calculul evreiesc al timpului, folosit de Domnul și de apostolii Săi, și de unii din poporul Domnului de atunci încoace și acum, va fi 20 aprilie 1902, după apusul soarelui.

R — 4703 / octombrie 1910

„Faceți lucrul acesta în amintirea Mea”

Matei 26:17-30

Aceste studii sunt alese pentru noi dinainte. Altfel preferința noastră ar fi fost să analizăm primăvara întâmplarea legată de încheierea vieții pământești a Domnului nostru, cam pe timpul când aceasta a avut loc. Dar Adevărul este întotdeauna prețios pentru noi și are întotdeauna lecții folositoare.

Isus a fost evreu și de aceea a fost obligat față de fiecare trăsătură a Legii Mozaice. El n-a venit să strice Legea, ci s-o împlinească. Studiul de astăzi ne indică spre împlinirea unei trăsături a Legii — Paștile; nu înseamnă că această trăsătură este deja împlinită în întregime, ci înseamnă că tipul a fost în proces de împlinire de mai bine de optsprezece secole, iar împlinirea completă, care în mod sigur va veni, este, credem noi, aproape sosită. Pentru a aprecia acest studiu trebuie să avem clar în minte tipul:

Cu aproximativ 3500 de ani în urmă Dumnezeu a eliberat pe poporul lui Israel de puterea despotică a lui Faraon, regele Egiptului. De mai multe ori Faraon refuzase să lase pe popor să plece, preferând să-i țină ca sclavi, robi. De fiecare dată Dumnezeu trimisese plăgi asupra Egiptului ca pedepse. Sub influența fiecărei plăgi Faraon s-a pocăit și prin Moise a implorat pe Dumnezeu să aibă milă de el, iar pentru popor să dea eliberare de plagă. Totuși, fiecare manifestare a milei divine n-a făcut decât să-i împietrească inima, până când a fost necesară a zecea plagă, cea mai severă dintre toate. Acea plagă a constat din executarea sentinței cu moartea împotriva tuturor întâilor-născuți ai Egiptului. Dar israeliții din Egipt au fost scutiți de prevederea ei, pe baza anumitor condiții. Fiecărei familii i s-a cerut să aibă un miel al ei, ale cărui oase să nu fie nici unul zdrobit. Sângele lui a fost stropit pe stâlpii ușii casei, iar familia, strânsă înăuntru, a mâncat

carnea lui cu pâine nedospită și cu ierburi amare, cu toiagul în mână, ca peregrinii, gata de plecare din Egipt dimineța.

Întâii-născuți ai lui Israel cruțați

Când în acea noapte sentința divină a omorât pe toți întâii-născuți ai Egiptului, întâii-născuți ai lui Israel au fost ocoliți sau cruțați; de aici și numele — Paști. Și această ceremonie, ca o amintire a mării binecuvântări a Domnului peste Israel, a fost poruncit să fie respectată anual ca o amintire a bunătății lui Dumnezeu și pentru că ea a simbolizat, sau a ilustrat, o încă și mai mare milă și binecuvântare care va veni.

Puțin mai târziu, acești întâi-născuți cruțați au fost schimbați cu una dintre seminții — Levi. După aceea leviții au fost întâii-născuți ocoliți și au fost în mod special dedicați lui Dumnezeu și serviciului Său.

Împlinirea antitipică

Acele experiențe ale israeliților și ale întâilor-născuți ai lor au fost reale și pe bună dreptate foarte interesante pentru ei; dar ele sunt încă și mai interesante pentru creștini, care sunt ei înșiși antitipurile peste care se trece acum. Prin „creștini” noi nu ne referim la toți cei care doar declară că sunt, nici la toți care merg la biserică, oricât de regulat. Noi ne referim la puținii evlavioși care acum sunt chemați și sunt încercați în privința credincioșiei față de Domnul și prin credință sunt cruțați — trecuți de la moarte la viață. Aceștia sunt numiți scriptural „Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12:23). După cum eliberarea poporului Israel din Egipt a avut loc după cruțarea sau trecerea peste întâii-născuți, tot așa, corespunzător, binecuvântarea divină va veni peste omenire imediat după completarea „Bisericii celor întâi-născuți” — imediat după trecerea lor de la moarte la viață, prin puterea Primei Învieri. Dacă există o clasă a întâilor-născuți, aceasta implică faptul că va exista și o clasă născută după aceea. Astfel Scripturile învață clar peste tot

că chemarea prezentă, încercarea, testarea, probarea și răsplătirea finală a Bisericii nu vor fi sfârșitul milei divine față de omenire ci, din contră, vor fi numai începutul ei; pentru că, din moment ce se vorbește despre sfinți că sunt „Biserica celor întâi-născuți”, sau, după cum declară apostolul, „un prim-rod pentru Dumnezeu dintre creaturile Sale”, prin aceasta suntem asigurați că și *roadele târzii* fac parte din Programul divin.

Printre leviți au existat diferite diviziuni care reprezintă diferite ranguri și grade ale Bisericii lui Cristos. Dar principala diviziune sau secțiune a leviților a fost familia preoțească a lui Aaron, întocmai cum există o clasă specială printre leviții antitipici, puținii credincioși, cunoscuți în Scripturi ca Preoțimea Împărătească.

Mielul antitipic și sângele Său

În zilele lui Isus venise timpul împlinirii antitipului Paștilor. Însuși Isus trebuia să fie Mielul de Paști. Prin credință, meritul sacrificiului Său, sângele Său, trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii inimii poporului Său, iar carnea Sa, meritul perfecțiunii Sale pământești, trebuia să fie mâncat sau însușit de către ei în mințile lor. Cu aceasta ei trebuiau să mănânce pâinea nedospită a promisiunilor divine și ierburile amare ale încercărilor și adversităților, și pe lângă acestea trebuiau să bea vin, sângele strugurilor, sugerând simbolic participarea lor cu Mielul în disprețul și suferințele Sale.

Mielul lui Dumnezeu, Isus, Mielul de Paști antitipic, a fost junghiat cu aproape nouăsprezece secole în urmă, la aniversarea exactă a junghierii mieilor tipici. Sacrificiul lui Isus nu mai trebuie repetat, pentru că prin credință noi toți stropim același sânge și astăzi, și în inimile noastre ne hrănim din meritul aceluiași sacrificiu pământesc, și avem din belșug ierburile amare ale persecuției și bem din sânge — împărțăm spiritul Învățătorului și răsplata acestuia de suferință pentru dreptate.

Nu mulți au apreciat aceste privilegii în timpul acestor

nouăsprezece secole — în total doar o „turmă mică”. Nici nu sunt mulți care le invidiază experiențele prezente; nici nu sunt mulți care apreciază cât de mare va fi răsplata și binecuvântarea lor în viața viitoare. Atunci, în loc să sufere cu Cristos, ei vor domni cu El în glorie, onoare și nemurire.

„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”

Isus, gata să înceapă împlinirea acestui tip prin moartea Sa ca Mielul de Paști antitipic (Cristos Paștele nostru a fost jertfit — 1 Cor. 5:7), a instituit pentru urmașii Săi o amintire anuală care, în mintea lor, urma să ia locul tipului și să le reamintească continuu de marele Antitip. În locul cârnii literare a mielului, Învățătorul a folosit pâine, iar în locul sângelui, rodul viței, și în locul comemorării mai departe a tipului, El a îndrumat ca acest lucru să fie făcut în amintirea antitipului — „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, și paștele care vine pentru Biserica întâilor-născuți, ca precedent al marilor binecuvântări ce vor urma pentru Israel și pentru toate familiile pământului.

Domnul nostru ca evreu a fost obligat mai întâi să țină paștele tipic, să mănânce din mielul literal etc.; dar apoi, după cina aceea de paști, El a instituit cu pâine și rodul viței amintirea Lui Însuși ca înlocuitor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar și, mulțumind, li l-a dat zicând: Beți toți din el. ... Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în Împărăția Tatălui Meu” — până la a doua venire a Sa în putere și mare slavă pentru a primi Biserica în calitate de Mireasă a Sa aleasă și comostenitoare în Împărăția Sa și a revărsa din belșug binecuvântări peste Israel și prin Israel peste toată omenirea.

Iuda, vânzătorul egoist

Ceasul vânzării se apropia. Învățătorul știa prin ceva putere necunoscută nouă cine Îl va vinde etc. Anunțând chestiunea celor doisprezece, El a zis: „Unul dintre voi ...

Mă va da prins”. Fiecare a întrebat: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” Chiar și Iuda în mod obraznic a provocat cunoștința Învățătorului despre cursul său înșelător și a zis: „Nu cumva sunt eu?” Răspunsul a fost: Este așa cum ai spus — tu ești trădătorul. Programul divin a fost împlinit prin trădător și s-au împlinit Scripturile care spun că El va fi vândut cu treizeci de arginți; dar coincidența arată preștiința divină, fără să implice că Dumnezeu a instigat în vreun mod comportarea trădătoare, de unde și declarația: „Vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului!” Din acest punct de vedere trebuie să înțelegem că nu există speranță pentru Iuda într-o viață viitoare. Tristețea și suferința sa înainte de a muri au fost astfel încât n-a găsit nici o compensație în vreo fericire de care se bucurase în zilele anterioare.

În Împărăția Tatălui Meu

Dând ucenicilor pâinea, care a reprezentat trupul Său, și paharul, care a reprezentat sângele Său, Învățătorul le-a oferit ilustrativ îndreptățire și sfințire și, după cum a explicat Sf. Pavel, El a făcut mai mult decât atât — le-a oferit o participare cu Sine în suferințele din prezent și în gloriile viitorului (1 Cor. 10:16, 17; Mat. 26:29). Antitipul paharului în sensul lui mai înalt vor fi noile bucurii ale Împărăției pe care toți cei credincioși în Cristos le vor împărtăși cu marele Împărat al slavei, când Își va lua marea Lui putere și va domni.

Paștele

Paști — Cât de des se repetă? (C. Î. 524-2)

Întrebare (1911) — 2 — Sângele mielului de Paști a fost stropit an de an continuu, sau a fost stropit o singură dată în Egipt?

Răspuns — Nu știu; trebuia să fi fie un simbol. Așa li s-a poruncit la început și probabil așa a fost urmat tot timpul. Dacă ar fi vreun evreu aici, poate că ar putea să ne spună dacă acum este obiceiul să se stropească stâlpii ușii cu sânge. Nu cred că fac aceasta. Nu sunt sigur.

Paști — Pe cine au simbolizat întâii-născuți? (C. Î. 524-3)

Întrebare (1912) — 3 — „Întâii-născuți” care au fost cruțați pe baza sângelui vărsat al Mielului simbolizează CAPUL ȘI CORPUL Bisericii, sau NUMAI BISERICA?

Răspuns — O, numai Biserica; NU pe Domnul nostru Isus. El n-a fost cruțat de nimic. El a murit. În sensul deplin al cuvântului El a fost Mielul. Sângele Lui ne face pe noi „Biserica celor întâi-născuți”. Unde ar fi fost Mielul pentru propria Sa Îndreptățire dacă El ar fi fost cruțat? El n-a avut nevoie de un Miel. El S-a cruțat prin Sine. El S-a cruțat prin ascultarea Sa chiar până la moarte. Aceasta Îi dă puterea să ne cruțe pe noi ca Biserica celor Întâi-născuți prin sângele Lui aplicat nouă.

Paști — Relația lor cu Ziua Ispășirii. (C. Î. 524-4)

Întrebare (1913) — 4 — Care este relația dintre tipul Paștelui și Ziua Ispășirii anuală? Paștile reprezintă plătitura Răscumpărării, iar Ziua Ispășirii care-i urmează, curățirea poporului ca rezultat al operei de răscumpărare?

Răspuns — Aș spune că acestea două n-au nici o legătură. Dumnezeu le-a pus la cele două capete opuse ale

anului, departe una de alta. Una este un tip al unui lucru, cealaltă este tipul altui lucru.

Cuvântul „răscumpărare” nu este arătat în nici una din acestea; nu există nici o ilustrație a răscumpărării în nici unul din aceste cazuri. Cuvântul „răscumpărare” sau ideea despre răscumpărare este dată în altă parte.

Paști și ispășire — Când și de ce se țineau. (C. Î. 525-1)

Întrebare (1916) — 1 — De ce a fost Paștele celebrat în seara celei de-a 14-a zi a primei luni, iar ziua anuală a Ispășirii în a 10-a zi a lunii a șaptea?

Răspuns — Pentru că Dumnezeu a vrut ca ele să fie diferite. Cele două lucruri n-au legătură directă unul cu celălalt. Unul este o ilustrație a crucei Bisericii celor Întâi-născuți, în timp ce celălalt este o ilustrație a suferinței lui Cristos și a Bisericii în timpul Veacului Evanghelic ca bază și pregătire pentru a împărți binecuvântările la toate familiile pământului în timpul Veacului Milenar. Mielul de Paști a reprezentat doar moartea lui Isus și crucea poporului Său în acest veac și prin urmare o altă ilustrație și una diferită este dată pentru a reprezenta moartea lui Isus și a Bisericii și binecuvântarea ulterioară a lumii în veacul viitor. El n-a vrut ca ele să se intersecteze. Una s-a referit la moartea lui Isus și cealaltă a fost dată pentru a face o ilustrație diferită.

R — 1021 / aprilie 1888

Până va veni El

Fiindcă Pavel, referindu-se la Cina Domnului, spune că noi astfel „vestim moartea Domnului, *până va veni El*”, unii privesc aceasta ca o limitare. Să ne gândim însă că în Veacul Iudeu, mielul tipic era junghiat și mâncat în fiecare an, până când a venit Domnul nostru, adevăratul sau antitipicul Miel. Dar când Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Domnul nostru ca fiind prezent și a zis „Iată Mielul lui Dumnezeu”, junghierea și mâncarea mielului tipic n-au încetat imediat să fie potrivite; fiindcă Domnul nostru Însuși le-a respectat până în noaptea în care a fost vândut. Comemorarea mielului tipic a încetat să fie potrivită numai când Mielul antitipic a fost *omorât* pe Calvar.

La fel acum, Domnul nostru, adevăratul Miel al lui Dumnezeu, ne-a dat pâinea și vinul ca simboluri ale cărnii și sângelui Său — date pentru noi — pentru *trecerea peste* noi sau *cruțarea* noastră. Și noi trebuie să comemorăm moartea Lui cu aceste simboluri *până va veni El* și până când ultimul membru al corpului Său va fi *trecut peste* — în plinătatea mântuirii, cu El și ca El. Atunci simbolul va înceta, antitipul fiind venit complet prin *trecerea* noastră dincolo. Până la această mare împlinire a speranțelor noastre, este potrivit pentru noi să o vestim comemorând corpul Său frânt și sângele Său vărsat prin care ea va fi asigurată.

Cina de Amintire

Noi credem și învățăm că cea mai bună ocazie pentru sărbătorirea morții Domnului nostru este aniversarea ei. Acesta a fost obiceiul Bisericii timpurii, și ea este încă respectată într-un fel de unele denominații în Vinerea Mare — deși, pentru ca respectarea ei să cadă în aceeași zi, exactitatea datei este nesocotită. Noi, asemenea Bisericii timpurii, preferăm să sărbătorim Cina Memorială exact la aniversarea ei — pe care noi o calculăm cum o calculau ei și evreii — după timpul lunar — în ziua dinaintea începerii Paștilor evreiești.

Mai mult, noi credem și învățăm că singurul mod potrivit pentru sărbătorirea acestui Memorial este acela pe care l-a introdus Domnul nostru și pe care l-a urmat Biserica timpurie, și nu așa cum este sărbătorită Vinerea Mare acum de către unii.

În aceeași noapte în care a fost vândut — după ora 6 după-masă, în ceea ce noi numim acum data de 13 a lunii evreiești *Nisan*, dar ceea ce evreii numeau începutul zilei a paisprezecea a lunii (ziua lor de 24 de ore începând seara), și de aceea, după calculul evreilor, în aceeași zi în care a fost răstignit (cu o zi înainte de începutul Paștilor lor) — Domnul nostru a sărbătorit *Cina* de Paști împreună cu ucenicii Săi. (Cina cu miel, care întotdeauna *preceda* săptămâna de sărbătoare a Paștilor, nu era și nu este nici acum numită de către evrei sărbătoarea Paștilor.) Și conformându-Se astfel Legii (care era încă în vigoare peste orice evreu până la moartea Domnului nostru pe cruce), Isus a instituit un Memorial al morții Sale, pâinea și „rodul viței” fiind folosite ca simboluri ale cărnii și sângelui Său.

El i-a instruit pe urmașii Săi să comemoreze astfel sacrificul Său pentru păcate, zicând:

„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”

Și nouă ni se pare că *timpul* face parte din instituire ca și pâinea și sucul de struguri. Noi să nu ne gândim să punem în loc *alt timp* decât acela instituit — în special având în vedere minuțiozitatea Domnului nostru în această chestiune; căci, deși El a declarat, „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi”, totuși, potrivit Legii, nu puteau fi mâncate până la aniversarea sacrificării mielului tipic înainte de trecerea peste întâii-născuți israeliți din Egipt; ceea ce a fost și aniversarea sacrificării adevăratului „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” și prin care Biserica întâilor-născuți este prima cruțată sau eliberată. Domnul nostru a așteptat, prin urmare, și „când a sosit *ceasul* (ceasul cel mai devreme posibil potrivit Legii), El a stat la masă”. Luca 22:14-20.

Cuvintele apostolului, „de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11:26 — explicate în articolul de la pagina 1289, în limba engleză), sunt înțelese de către mulți că ar da libertatea respectării la orice ceas, în orice zi și în orice lună; dar nu este așa pentru cei care citesc critic; deoarece cuvintele „*să faceți lucrul acesta*” au greutate specială. Dacă s-ar face la altă dată n-ar fi *lucrul acesta*: întocmai cum, dacă s-ar da un ordin să se sărbătorească independența Statelor Unite în 14 iulie, n-ar fi o îndeplinire a *acestui* ordin, nici o sărbătorire a *acestui* eveniment, ci altceva, dacă ar fi sărbătorită altă zi.

Dar nimeni să nu presupună că noi învățăm că poporul Domnului este sub Lege în privința acestui sau a oricărui alt subiect. Singura lege a legământului nostru nou este legea iubirii. Noi iubim pe Învățătorul nostru, ne place să sărbătorim marele Său sacrificiu pentru păcatele noastre și ne place să facem acest lucru așa cum El a binevoit să ne arate, cât putem de exact.

Unii din poporul Domnului sărbătoresc moartea Lui în fiecare zi întâi a săptămânii, presupunând că în faptul că fac astfel au aprobarea obiceiului apostolilor și a Bisericii

timpurii, așa cum este relatat în Fapte 2:46; 20:7. Noi susținem însă că ei greșesc în această aplicare a cuvintelor „frângerea pâinii” și că aceasta n-a fost Cina Memorială, ci o masă obișnuită, care se practica în Biserica timpurie din două motive: 1) fiind puțini și împrăștiați, când se strâneau pentru adunare își aduceau mâncare; și 2) probabil pentru același motiv se adunau în prima zi a săptămânii, luau o masă împreună, adică: fiindcă în prima zi a săptămânii a înviat Domnul nostru din morți și fiindcă în aceeași zi le-a explicat împlinirea Scripturilor care se aplicau la El și L-au cunoscut prin frângerea pâinii, adică prin mâncarea cinei. Nu-i de mirare că după aceea le-a plăcut să sărbătorească atât ziua cât și masa care le-a adus atât de multă bucurie și binecuvântare. Luca 24:25-32.

Cei care au confundat aceste mese, sărbătorind *învierea* în prima zi a săptămânii, cu Amintirea *morții* Domnului, au greșit mult, dacă nu grav. Ei ar trebui să observe de asemenea că rodul viței nu este menționat în legătură cu aceste mese, în timp ce acesta nu este omis niciodată când se referă la Cina de Amintire, fiind tot atât de important ca pâinea. Aceeași expresie, „frângerea pâinii” din aceleași cuvinte grecești, este folosită în Fapte 27:35, unde nu poate fi nici o îndoială că se referă la o masă obișnuită pentru satisfacerea foamei, și nu ca memorial sau simbol.

Aici tratăm acest subiect numai pe scurt. În privința întrebării cine să sărbătorească Cina de Amintire și cum, și a altor puncte interesante, trimitem pe cititorii noștri obișnuiți la articolul de la pagina 1289 (în limba engleză).

Să îndemnăm pe toți care recunosc acea valoare a morții lui Cristos ca *jertfa de răscumpărare* a lor, să „*facă acest lucru*” negreșit, așa cum a sfătuit Învățătorul, în amintirea marelui eveniment care este baza bucuriei noastre prezente în Domnul, precum și a celor în care vom intra ca împlinire a acestui Memorial — când vom avea parte de bucuriile Domnului nostru în glorie, în Împărăție. Dar cei care se încred în iertare aparte de jertfa pentru păcate, sau care cred că ei

își pot răstigni păcatele și astfel se pot face acceptabili pentru Dumnezeu (cum pretind unii), să nu sărbătorească acest Memorial; pentru că, dacă ar face-o, ar mânca și ar bea condamnare pentru ei înșiși — nediscernând valoarea corpului frânt și al sângelui vărsat al Domnului, ca singura jertfă pentru păcat care poate ridica păcatul și poate face pe credincios acceptabil înaintea lui Dumnezeu.

C. M. 107

În amintirea lui Isus,
Asta Cină este:
La care ceia mântuiți,
Bucuroși iau parte.

Prin credință luăm asta,
Ca pâinea vieții;
Ce-nchipuiește-a Domnului
Corp, pentru noi zdrobit.

Acest pahar, sângele Său
Cel vărsat, ne-nseamnă;
Ce pentru-a noastre păcate,
S-a adus de jertfă.

Acest pahar ne-amintește,
Că nu peste mult noi;
'N Împărăția Domnului,
Cu El îl vom bea nou.

Ce fericiți vom fi atunci,
Căci cu Tine pe veci,
Vom petrece în mărire
Și-n față Te-om vedea.

Profetul asemenea lui Moise

În legătură cu mielul de Paști sunt cel puțin două puncte care ar trebui observate în mod special. Primul, în privința *sângelui*: „Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca ... Sângele va fi pentru voi ca un semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o nenorocire atunci când voi lovi țara Egiptului” (Exodul 12:1-28). Mâncarea sângelui a fost interzisă foarte devreme: „Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați” (Gen. 9:4). Această interdicție a fost repetată frecvent și i s-a atribuit un motiv specific: „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat pe altar, ca să facă ispășire pentru sufletele voastre, căci sângele face ispășire pentru suflet” (Lev. 17:11). Vărsarea și stropirea sângelui de Paști este o „ilustrație” remarcabilă a dării „vieții pentru viață” — cerința dreptății divine înainte ca acei condamnați să poată fi îndreptățiți. Dar a fost numai o ilustrație — realitatea a venit după aceea: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați ... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată” (1 Pet. 1:18, 19). Un alt punct este în privința *cărnii*: „Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare ... să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele DOMNULUI”. Prin vărsarea sângelui a fost cruțată viața israeliților; dar călătoria în pustie era înaintea lor și ei trebuiau să mănânce și carnea. Acest aspect este de asemenea o „ilustrație” remarcabilă a Mielului lui Dumnezeu — „Paștele nostru”. Noi avem viață prin vărsarea sângelui Său prețios. Dar aceasta nu este totul. Trebuie să urmărim cărarea vieții, trebuie să biruim vrăjmașii vieții, trebuie să îndeplinim lucrarea vieții și să desăvârșim disciplina vieții. În toate acestea există osteneală și lacrimi — osteneală și epuizare; dar puterea noastră se reînnoiește prin hrana cerească: „Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer. Căci Pâinea lui Dumnezeu este Acela care Se coboară din cer și dă lumii viața. ... Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată”. Ioan 6:27-58.

R — 509 / iulie 1883

Pâinea și vinul

Editorului Turnului de Veghere: Am citit în numărul din aprilie articolul tău despre „Paști” și mi-a plăcut mult. Eu cred că Cina Domnului înlocuiește pentru creștin Paștele evreilor, și ar trebui ținută *anual*; dar despre *un punct* n-ai vorbit. Mă refer la *felul de vin* care să fie folosit la această Cină. Ai sugerat să fie folosită „pâinea nedospită”, ceea ce eu cred că este cu totul corect; dar întreb: Ce *fel* de vin să fie folosit? Tu înveți corect, cred eu, că aluatul este un tip al *păcatului* etc., și de aceea nu este un *tip potrivit al purității* lui Cristos. Eu cred același lucru despre vinul fermentat sau dospit. *Nu este pur*, și de aceea nu este un *simbol potrivit* al sângelui lui Cristos! Dar tu nu ne-ai învățat că ar trebui să folosim *vin proaspăt, pur*, în locul celui care „mușcă întocmai ca un șarpe și înțepă ca o viperă”.

Poate o substanță să fie un *simbol* potrivit al sângelui *pur* și *prețios* după ce aceea substanță a fermentat și a devenit *otrăvitoare*? Trag concluzia că vinul *bun* este tot atât de important pentru o celebrare potrivită a Cinei Domnului ca și pâinea nedospită. În speranța că te vei gândi și vei vorbi despre aceste lucruri, rămân cu sinceritate al vostru, P. D. Lane.

Răspunsul nostru

În dorința noastră de a nu face nimic spre a pune piedici cauzei Abstenenței Totale, cu care simpatizăm, ne-am abținut până acum de la a comenta în mod special asupra subiectului menționat mai sus, dar un număr de întrebări recente arată

că subiectul este discutat și are nevoie de un răspuns.

Remarcăm mai întâi că sunt multe lucruri în legătură cu clima noastră și cu metodele neliniștite, agitate ale zilelor noastre, care *aproape inevitabil* duc pe oameni la folosirea excesivă a băuturilor alcoolice odată ce se începe folosirea lor. Nu numai atât, dar pare evident că cele mai multe băuturi alcoolice produse în prezent sunt cu chimicale și falsificate, într-un mod care crește mult pericolele și relele care rezultă din folosirea lor.

Pentru aceste motive, acordăm prohibiționiștilor simpatia noastră, fie în aplicarea legilor actuale împotriva celor care falsifică băuturile, fie că ne bucurăm dacă ei pot (ceea ce ne îndoim) să determine punerea în vigoare a noi legi care să oprească în întregime producerea și vânzarea lor. Dar acest lucru, credem noi, nu se va realiza până când prințul acestei lumi — Satan — va fi legat.

Dar în ciuda simpatiei noastre — și în ciuda cunoștinței noastre despre faptul că simpatiile și de asemenea *prejudcățile* majorității cititorilor noștri sunt de partea abstenenței totale — totuși, dacă vorbim, trebuie să fie ceea ce considerăm a fi adevărul — adevărul, nu contează al cui idol se dărâmă sau ale cui teorii suferă; și iată ce avem de spus:

Suștinătorii zeloși ai temperanței adesea repetă pretenția că Biblia niciodată nu aprobă folosirea vinului *care îmbată*. Ei spun că vinul pe care l-a făcut și l-a băut Isus a fost numai suc de struguri, nu vin, și că este folosit un cuvânt grecesc diferit când se referă la aceste băuturi diferite. Răspundem că aceasta este o greșeală. Cuvântul grecesc *gleukos*, care înseamnă suc de struguri sau „*vin nou*”, apare doar o dată în Noul Testament (Fapte 2:13), iar folosirea lui arată că, dacă este folosit în exces, tulbură mintea. Cuvântul din care este tradus *vin*, în toate celelalte locuri în Noul Testament, este *oinos*, și înseamnă *vin de struguri* obișnuit, care întotdeauna îmbată dacă este folosit în exces.

În legătură cu întrebarea dacă *oinos* îmbată, vă rugăm să observați următoarele texte: „Nu vă îmbătați de vin (*oinos*), aceasta este destrăbălare”. Efes. 5:18. Vezi și 1 Petru 4:3, Luca 1:15 și 7:33, 34.

Dar, sugerează că, dacă vinul conține element de *fermentație*, ar dovedi că Isus nu l-a folosit la instituirea „Cinei”. Admitem că, *dacă* ar fi așa, ar dovedi ceea ce se pretinde; dar nu este așa. Oratorii Temperanței pot face și fac această declarație, adeseori, fără îndoială, din ignoranță, dar oamenii de știință recunosc o mare diferență între fermentația *alcoolică* sau a vinului și fermentația *putridă*. Rezultatul primului proces este eliminarea impurităților și producerea unui lichid dulce și plăcut cum este în cazul vinului, în timp ce celălalt proces produce acreală și în final putrezire. Acest din urmă proces este folosit în dospirea pâinii, stricarea aluatului sau creșterea fungului fiind *oprită* la începutul dezvoltării lui prin coacere.

În ceea ce privește obiceiul evreiesc, acesta dovedește contrariul în loc de a confirma pretenția că vinul conține *ferment*, fiindcă evreii folosesc vin la Paști și curăță aluatul. Ei folosesc vinul VERITABIL. Pretenția că Domnul a folosit suc de struguri *nefermentat*, o putem vedea ca incorectă încă într-un mod: Culesul viilor în Palestina era în septembrie și octombrie, iar Paștele era cam cu șase luni mai târziu. Vinul făcut în octombrie era cu necesitate fermentat până în aprilie.

Mărturia lui Isus este că vinul *vechi* este *mai bun* decât cel nou (Luca 5:39; Ioan 2:10); iar faptul că vinul folosit de ei era fermentat, este arătat prin pilda care vorbește despre punerea vinului nou (la care nu este terminată fermentația alcoolică) în burdufuri vechi, care mai fuseseră folosite și care, pierzându-și elasticitatea, s-ar sparge sub presiunea gazelor produse prin fermentație.

Dar, după cum s-a remarcat înainte, împrejurările, clima etc., de aici, precum și puritatea băuturilor, se deosebesc mult de cele din timpul lui Isus și al apotolilor; și dacă cineva s-ar simți în primejdie prin gustarea vinului la amintirea morții Domnului nostru, am recomanda ca unul ca acesta să folosească mai bine suc de stafide, care, deși nu este vin, este desigur „rodul viței”. Noi punem la dispoziție suc de stafide în fiecare an, dar la ultima sărbătorire a Cinei a fost folosit numai de către o persoană.

Până vine El

Când sărbătorim Cina Memorială a Domnului, vestim moartea Sa, până vine El — până când, la venirea Sa, ne schimbă, ne glorifică, ne stabilește ca Împărăție a Sa. 1 Cor. 11:26.

Noi ne folosim talanții, până vine El. Luca 19:13.

Luptăm lupta bună a credinței, până vine El. 1 Tim. 6:12-14.

Îndurăm strâmtorare, până vine El. 2 Tes. 1:7.

Trebuie să fim răbdători, până vine El. Iacov 5:8.

Așteptăm cununa dreptății, până vine El. 2 Tim. 4:8.

Așteptăm cununa slavei, până vine El. 1 Pet. 5:4.

Așteptăm reîntâlnirea cu prietenii plecați, până vine El. 1 Tes. 4:13-18.

Așteptăm ca Satan să fie legat, până vine El. Apoc. 20:3.

Până vine El, deci, nu arată un moment, un ceas sau zi specială, ci perioada prezenței (parousiei) Sale, perioadă în care lucrarea Sa de „seceriș” va aduna și va glorifica pe sfinții Săi, și va stabili Împărăția Sa promisă.

C. M. 2

După al Tău Cuvânt de dar,
‘N blândă umilință,
Doamne, eu îmi amintesc iar,
A Ta suferință.

Când la crucea de pe Calvar,
Cu ochii mei privesc,
Văd Mielul, sacrificarea,
De Tine-mi amintesc.

Trupul Tău frânt pentru mine,
Pâinea din cer-mi va fi,
Paharul gustat de Tine
Vreau a-l împărtăși.

Toate ale Tale dureri,
Și marea iubire,
Vor fi în mintea mea pe veci,
Spre a Ta amintire.

Pot eu să uit Ghetsimani,
Sau lupta ce-ai avut?
Domnul meu, agonia Ta,
Paharul ce-ai băut?

Atunci culmea darului Tău,
Și-n chipul Tău voi fi,
Când în împărăția Ta
Cu Tine voi veni.

„Paharul binecuvântării”

„*Paharul binecuvântării, pentru care-L binecuvântăm pe Dumnezeu, nu este el o părtășie a sângelui Celui Uns? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a sângelui Celui Uns? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup. 1 Corinteni 10:16, 17 — Diaglott.*

Paharul binecuvântării „pentru care noi binecuvântăm pe Dumnezeu”, este într-adevăr un pahar al binecuvântării în multe privințe. El reprezintă privilegiul binecuvântat al suferinței cu Cristos și al lucrurilor binecuvântate care vor veni ca răsplată a acelor suferințe. Domnul spune că făgăduința va avea împlinirea în Împărăție, când vom avea parte de bucuriile Împărăției.

Biserica este reprezentată ca fiind o parte din marea Viță pe care a sădit-o Dumnezeu; după cum spune Isus: „Eu sunt vița, voi mlădițele” (Ioan 15:5). Domnul nostru ne spune despre rodul prețios al acestei Vițe, a cărui dezvoltare reprezintă partea dureroasă a experiențelor noastre. Există un sens în care *paharul* reprezintă *bucuria* pe care o vom avea când vom fi trecut *dincolo de suferințele* din prezent și vom fi intrat în glorie (Mat. 26:29). Expresia „pentru care-L binecuvântăm pe Dumnezeu”, poate fi înțeleasă că înseamnă, pentru care aducem mulțumire și laudă Domnului. Oricine primește *paharul* fără mulțumire din inimă, fără apreciere, nu va primi marea răsplată. Pentru a primi binecuvântarea *intenționată*, noi trebuie să primim paharul cu *mulțumire* pentru acest mare privilegiu al *suferinței* cu Cristos.

Analizând această întrebare a apostolului, „nu este el o părtășie (comuniune) a sângelui lui Hristos?” noi trebuie să avem în minte două gânduri: primul, al paharului literal la care se referă el, care reprezintă sângele lui Cristos, și al doilea, faptul că noi avem privilegiul de a ne împărtăși din paharul *Său*, paharul *de sacrificiu*. Noi avem privilegiul

părtășiei în moartea Sa, părtășiei în suferințele Sale. Această idee este prezentată în alte Scripturi — că Isus este Capul Bisericii, care este Corpul Său etc. El va fi marele Proroc, Preot, Împărat, Judecător și Binecuvântător al lumii.

Potrivit Scripturilor, marele Cap a fost glorificat, după ce a îndurat suferințele chiar până la moarte, după ce Și-a dat viața pentru lume. Și El ne-a adoptat ca și membri ai Săi — *acum* membri în trup, pentru a fi curând membri în glorie. Folosim cuvântul *membri* în sensul în care vorbim despre membrii parlamentului. Corpul parlamentului are mulți membri, și la fel are mulți membri și Corpul lui Cristos. Condițiile în care ei își pot întări chemarea și alegerea este ca ei să creadă în Cristos și să se predea lui Dumnezeu. Atunci Domnul nostru îi va adopta ca membrii Săi, acum membri pe pământ, iar apoi membrii Lui în glorie.

„Beți toți din el”

Cu condiția deci că vom bea cu credincioșie din paharul Său (Mat. 26:27), ne vom „întări chemarea și alegerea” (2 Pet. 1:10). Îndemnul „beți toți din el” are o dublă semnificație: prima, tot trebuie băut înainte de sfârșitul Veacului Evanghelic; și a doua, *toți* care vreau să fie membri ai Corpului Său trebuie să bea din el. Sf. Petru a vorbit despre suferințele Cristosului, Cap și Corp, care continuă acum de mai bine de o mie opt sute de ani, și despre slava care va urma (1 Pet. 1:8-12; 4:1; 5:1). Imediat ce ultimul membru va fi trecut în starea cerească, toate suferințele Cristosului vor fi terminate și nimeni nu va mai avea privilegiul părtășiei în „suferințele lui Hristos”, întocmai cum nimeni nu va mai avea privilegiul părtășiei în gloria Sa și a deveni „Mireasa, soția Mielului”.

Este *un singur pahar*, deși conține suc *multor struguri*; este *o singură pâine*, deși este făcută din multe boabe. Boabele nu-și pot păstra individualitatea și viața dacă vreau să devină pâine pentru lume. Strugurii nu se pot menține ca struguri dacă vreau să consituie spiritul dătător de viață. Astfel vedem

frumusețea declarației apostolului că acei din poporul Domnului sunt participanți cu El în acea singură pâine și acel singur pahar. Nu există alt mod prin care noi putem obține natura cea nouă decât prin a accepta invitația Domnului să bem paharul Său și prin a fi frânți cu El ca membri ai acelei singure pâini; prin a fi îngropați cu El în botezul în moartea Sa, și astfel a ajunge cu El la învierea în glorie, onoare și nemurire, a ajunge la Întâia Înviere.

Partea Bisericii în acea singură pâine

Pâinea reprezintă în primul rând trupul lui Isus, care s-a frânt pentru noi și pentru lume în general. În sens mai larg ea include tot Corpul lui Cristos, toți cei care devin membrii Săi. Astfel frângerea pâinii, frângerea Corpului continuă de peste o mie opt sute de ani.

Citim că la instituirea Cinei Domnului, *Isus* a frânt pâinea. De fapt, atunci El era singurul care *putea* frânge pâinea. Toți ceilalți din omenire erau neîndreptățiți în ochii lui Dumnezeu până când Isus prin sacrificiul și înălțarea Sa a reparat deficiența unei anumite clase. Astfel Isus a fost primul care a frânt pâinea. Astăzi, când pâinea nedospită trece pe la fiecare din noi la Cina de Amintire și fiecare ia o parte din ea, fiecare o frânge pentru sine.

Faptul că Domnul nostru a frânt primul pâinea nu înseamnă că noi nu trebuie să avem *partea noastră individuală*. Ne amintim că Tatăl ceresc a avut de-a face cu frângerea corpului Domnului nostru. După cum este scris: „A fost voia DOMNULUI să-L zdrobească; L-a supus suferinței” (Isa. 53:10). Aceasta nu s-a făcut împotriva voinței Domnului nostru. În timp ce Tatăl ceresc a avut de-a face cu frângerea Lui, la fel, în armonie cu aranjamentul divin, are de-a face și cu frângerea părții noastre din pâine.

Declarația apostolului în capitolul următor, „vestiți moartea Domnului”, se aplică exclusiv la moartea lui Isus. Plasarea cuvintelor arată că Domnul Isus personal este menționat: „De câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți

moartea Domnului, până va veni El” (versetul 26). „Fiindcă este Domnul tău, adoră-L” (Ps. 45:11). Biserica nu este menționată ca *Domn*.

Mai mult, trebuie să ne amintim că Isus a spus: „Să faceți lucrul acesta în amintirea *Mea* (Luca 22:19). El n-a spus: Să faceți lucrul acesta în amintirea *voastră* — în amintirea *părții voastre proprii* în sacrificiu. Noi trebuie să fim morți *cu El*. Ne amintim că trebuie să avem parte *cu El* în suferințele din prezent dacă vrem să avem parte în gloriile care urmează. Tatăl I-a dat Lui să fie Capul — „Dumnezeu binecuvântat în veci”. Evr. 3:1; Rom. 8:17, 18; 9:5.

Viața este în sânge

Scripturile spun că viața este în sânge (Lev. 17:11). În armonie cu această declarație, evreilor li s-a cerut să se abțină întotdeauna de a mânca sânge. Sângele animalelor trebuia să se scurgă înainte de a li se permite să mănânce carnea. Nici străinii care stăteau cu ei nu trebuiau să mănânce sânge (Lev. 17:10-14). Dumnezeu ar părea să spună în acest mod că *viața* este un lucru foarte sacru. Acest principiu al vieții pe care El l-a dat omului pare să stea în sânge. Atâta timp cât sângele trece prin sistemul circulator, este viață; dar când sângele este vărsat, ființa moare.

Când Domnul nostru Și-a depus viața Sa pământească, El n-a reținut dreptul la acea viață pământească în sensul de a o folosi pentru Sine. El ne spune în pildă că toți cei care vreau să câștige „mărgăritarul de mare preț” (Mat. 13:45, 46), trebuie să vândă *tot ce au*; adică, toate de câte se bucură din viața și privilegiile prezente. El a renunțat la acea viață. „El S-a dat pe Sine Însuși (sufletul, viața Sa) la moarte” (Isa. 53:12). Pe ce bază? Exact pe aceeași bază pe care a pus-o în fața noastră; dacă vrem să *trăim*, trebuie să *murim*, dacă vrem să *domnim*, trebuie să *suferim*; trebuie să fim morți *cu El* (2 Tim. 2:11, 12). Astfel noi care urmăm în urmele Lui facem același lucru pe care L-a făcut El.

Dacă noi, ca ucenici ai Lui, ne dăm viața pentru frați,

facem ceea ce a făcut Isus. Aceasta toată va fi aplicată pentru lume. El a luat acea viață pământească, nu pentru a o păstra, ci pentru a o preda în cele din urmă pentru toată omenirea. Dreptul la viața umană este încă în *stăpânirea Sa*. El este Cel care, ca marele Mijlocitor, va da lumii viața pe care a vărsat-o.

Acum El *atribuie* meritul Său Bisericii, pentru ca noi să putem avea parte cu El în suferințele Sale și în Împărăția Sa glorioasă, pe plan spiritual. Acest pahar deci, reprezintă renunțarea deplină la viața pământească și la orice pretenție la ea. Viața pământească a Domnului nostru n-a fost *pierdută*, ci numai *depusă* (Ioan 10:17, 18). Intenția în depunerea ei a fost s-o abandoneze, personal, pentru totdeauna, pentru ca omenirea s-o poată primi. El n-a îndeplinit încă acest lucru, în sensul de a le da viața, ci El Și-a predat viața având acest scop în vedere.

Dreptul la viața pământească nepierdut

Domnul nostru a întreprins realizarea voinței divine în răscumpărarea lumii și El a pornit la realizarea lui, dar n-a completat încă scopul. El Și-a *depus* viața, dar n-a *pierdut-o*. Când a fost înviat din morți, El avea încă *dreptul* la acea viață pământească, cu înțelegerea însă că El n-o va folosi pentru Sine, ci El va da acea viață tuturor oamenilor care doreau s-o primească, dându-le-o la sfârșitul Domniei Sale de o mie de ani, când Biserica Sa va domni cu El.

Așa deci, viața *nu l-a fost luată*; căci viața Îi putea fi luată numai prin *neascultarea Sa* (Lev. 18:5; Ezech. 20:11; Luca 10:28; Rom. 10:5). El a dat-o de bună voie, în armonie cu voința divină. El a dat-o ca să poată deveni un bun în mâinile Dreptății divine, așa încât atunci când va veni timpul, El să poată folosi acel bun pentru omenire. Ioan 6:51.

De la început scopul divin a fost ca viața umană a Domnului nostru să fie dată pentru totdeauna, ca El să n-o ia înapoi. El Și-a consacrat viața la Iordan și a sfârșit sacrificiul la Calvar. De-a lungul Veacului Evanghelic El Și-a sacrificat Corpul simbolic. Imediat ce El va sfârși de sacrificat pe toți

acești membri ai Corpului, atunci dreptul lor de viață, care aparține Marelui Preot, va fi folosit pentru cumpărarea, răscumpărarea lumii, prin pecetluirea Noului Legământ. Imediat după aceea va fi stabilită Împărăția Sa. Această aplicare viitoare a meritului Său, a dreptului Său de viață, care nu va fi făcută până când toată Biserica va fi trecut dincolo de vâl, este simbolizată prin stropirea Capacului Ispășirii cu sângele țapului. Sângele Domnului nostru și sângele Corpului Său sunt un singur sânge. Este un Preot al multor membri. Este o Ispășire pentru toți — pentru păcatele întregii lumi. 1 Ioan 2:2.

Sângele reprezintă nu numai moartea lui Cristos, ci și moartea tuturor membrilor Corpului Său, căroră le este atribuit meritul. Apostolul exprimă în legătură cu aceasta zicând: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie (comuniune, participare) a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie (comuniune, participare) a trupului lui Hristos?” adică o unire cu El, un *parteneriat*, așa cum este reprezentat în pahar și în pâine. Totul își are originea în El. Dar noi sărbătorim și partea noastră individuală ca membri ai Bisericii în sacrificarea cărnii, în participarea noastră la suferințele lui Cristos.

„...Care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea,
a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la
dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”
Evrei 12:2

Ce înseamnă a mânca trupul și a bea sângele Domnului

„Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă.” Ioan 6:53.

În acest capitol Domnul li se adresează evreilor, care nu credeau în El, ci murmurau din cauză că le spusese că El era adevărata Pâine din Cer. Expresia „a mânca trupul și a bea sângele” avea o adâncă semnificație spirituală pe care nimeni în afară de *israeliții adevărați* n-o putea primi. Și acest lucru este și acum adevărat. Lumea, când Isus va lucra cu ea în veacul viitor, va avea într-adevăr ocazia să mănânce din trupul Său — să-și însușească meritele sacrificiului Său; dar nu vor avea ocazia să participe la Paharul Său — să bea din sângele Său. Simbolic, Paharul înseamnă viața sacrificată. Lumea nu va avea nici o parte în suferințele lui Cristos, reprezentate în Pahar.

Cuvintele Domnului nostru implică: Dacă acceptați propunerea Mea din Veacul Evanghelic, puteți avea viață, și s-o aveți mai abundentă decât a avut omul vreodată sau decât putea s-o aibă. Puteți avea viață *inerentă* — „viață în voi înșivă”.

Cele două mântuiri ilustrate

Noi credem că în Scripturi se face o deosebire între *pâine*, care simbolizează trupul Domnului, și *vin*, care simbolizează *sângele* Lui. Biserica, pentru a fi acceptată de Domnul ca membri ai Corpului Său glorificat, trebuie să se împărtășească de ambele acestea prin *participare*. Pâinea, după cum explică apostolul, reprezintă pentru noi nu numai pe Domnul nostru, ca Pâinea Vieții necesară pentru noi, ci ne reprezintă și pe noi ca membrii Săi, ca să fim frânți cum a fost Domnul nostru; iar vinul reprezintă nu numai sângele Domnului nostru, ci și sângele Bisericii — că noi suntem

părtași cu El în suferințele Sale de sacrificiu. 1 Cor. 10:16, 17.

Privilegiul părtășiei la paharul Domnului nu este pentru lume. Lumea nu va avea parte în suferințele lui Cristos, pentru că toată ocazia de a participa la suferințele și la gloria Sa se vor fi sfârșit când Biserica va fi glorificată. Domnul a spus: „Beți toți din el” — beți-l *tot*. Nu va mai fi nimic de băut pentru lume. Iar noi care suntem din clasa Bisericii „împlinim ce lipsește necazurilor lui Hristos”. Colos. 1:24.

„Trupul Fiului Omului” reprezintă restabilirea la privilegiile umane, adică mijlocul pentru obținerea ei, și redă omului viața pe care o pierduse — viața pierdută în Adam — viața umană, viața pământească. Ea va fi darul lui Dumnezeu prin Cristos. Dar *furnizarea* acestei Pâini nu va fi suficientă. Lumea va trebui să *mănânce* din Pâine și să aibă ajutorul pe care-l va da Domnul prin Împărăția Sa. Isus a spus (versetul 51): „Eu sunt pâinea vie, care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”.

Dintr-un punct de vedere se poate vorbi despre lume că nu este moartă. Ea și-a pierdut dreptul la viață, dar Dumnezeu a făcut aranjamente prin Cristos, prin care acea viață va fi restabilită. A fost pierdută în Adam, dar va fi restabilită prin Cristos, al doilea Adam. În timpul acestor șase mii de ani, lumea a fost într-o stare de înfometare și decăzută. Dar Dumnezeu a dat această Pâine și ea va fi pentru ei în Veacul Milenar.

Nu se arată simbolic nicăieri în Scripturi că lumea se va *împărtăși* din sânge, și astfel va participa la suferințele lui Cristos. Numai puțini sunt reprezentați ca împărtășindu-se din sânge. Acest lucru este arătat în Leviticul 16. Sângele stropit a doua oară pe Capacul Ispășirii este pentru tot poporul, satisfăcând astfel Dreptatea. Aceasta reprezintă eliberarea *întregii omeniri* din sentința morții, dându-le *tuturor* ocazia să mănânce din Pâine și să nu moară.

În altă ilustrație găsim că sângele este folosit ca să reprezinte acceptarea aranjamentului divin de către om. În pecetuirea Legământului Legii, care este un tip al Noului

Legământ, Moise a stropit întâi cărțile Legii, reprezentând *satisfacerea Dreptății*. Apoi cu același sânge a stropit *tot poporul* (Evr. 9:19; Exod. 24:8). Stropirea cărților Legii a cerut numai câteva secunde; dar stropirea poporului a cerut *mult timp*.

La începutul Veacului Milenar — imediat ce Biserica va fi unită cu Capul ei dincolo de văl — sângele va fi stropit pentru a satisface Dreptatea pentru lume. Apoi, ca Mijlocitor, Cristos va începe să facă o lucrare pentru toți care o vor primi. Și lucrarea aceea este reprezentată simbolic prin stropirea poporului cu sânge. Cu alte cuvine, fiecare membru al omenirii va fi privilegiat să vină în relație de legământ cu Dumnezeu prin Mijlocitorul, acceptând termenii pe care El îi va prezenta în timpul Domniei Milenare.

Cea mai valoroasă hrană și băutură cunoscute

Dacă oamenii vor împlini cerințele în timpul Domniei lui Mesia, la încheierea acelei perioade ei vor fi perfecți; și El îi va prezenta înaintea Tatălui și toți vor fi primiți în deplină relație de legământ cu El, toți care vor îndura cu credincioșie proba aplicată atunci.

În contextul nostru (versetul 54) citim: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică”. Declarațiile Domnului nostru în multe împrejurări sunt atât de largi încât ele cuprind nu numai Turma Mică, ci și Marea Mulțime, și în aceasta arată mare înțelepciune. În acest verset Domnul nu spune: „are viața veșnică” *în el însuși*, pentru că dintre cei care acum fac un Legământ de sacrificiu și devin părtași ai Paharului și ai Pâinii, sunt unii care nu vor ajunge la viață inerentă — nemurire — ci vor trece prin mare strâmtorare și vor obține viață pe un plan spiritual mai jos. Ei nu vor avea viață *inerentă*, chiar dacă va fi viață *veșnică*. Cei care vor obține nemurirea vor avea *viață veșnică pe planul cel mai înalt*. Cei din Marea Mulțime vor avea viață veșnică, dar nu nemurire — nu viață *în ei înșiși*.

Când Domnul nostru a spus „Căci trupul Meu este adevărată hrană și sângele Meu adevărată băutură” (versetul 55), înțelegem

că a vrut să spună că aceasta este cea mai valoroasă hrană și băutură cunoscute vreodată. Nici o altă pâine nu are așa valoare și nici o altă băutură n-ar putea fi așa de prețioasă ca aceasta, prin împărțirea din ele putându-se obține glorie, onoare și nemurire — natura divină, viața în sine.

Ploaia de mană antitipică

Pâinea din Cer a fost trupul Domnului, pe care El urma să-L dea pentru viața lumii. Și Isus explică faptul că aceasta a fost simbolizată prin mana care a căzut în pustie. El a spus: „Părinții voștri au mâncat mana în pustie și *au murit*. ... Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. El a mai spus: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu *moare*, rămâne singur; dar, dacă *moare*, aduce multă roadă”. Și El a căzut pe pământ și a murit. Iar noi devenim părtași cu El în moartea Lui. Noi participăm la suferințele și la moartea Lui, ceea ce lumea nu va face niciodată. Ea va avea parte de *rezultatul* lor.

Toată lucrarea acestui Veac Evanghelic este pregătirea hranei pentru omenire și a sângelui cu care va fi stropită. Dar mesajul din textul nostru n-a fost intenționat pentru lume. După cum ne spune El: „*Vouă* vă este dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu”.

Numai o clasă specială a putut cunoaște ceva despre Taina lui Dumnezeu în toți acești o mie nouă sute de ani — în aceste două milenii. Aceste lucruri au fost ascunse de lume în general. Acum însă credem că a sosit timpul când ele trebuie date lumii, conștientizând lumea de binecuvântările pe care le are Dumnezeu de dat în curând. Scripturile ne spun că Taina va fi dezvăluită în timpul sunării trâmbiței a șaptea — care sună acum. Aducerea la cunoștință a acestor adevăruri, prin urmare, ar fi ploaia de mană.

„Puteți voi?”

„Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu?”
Matei 20:22.

Ne amintim de împrejurările în care au fost rostite aceste cuvinte de către Mântuitorul nostru: era doar cu câteva zile înainte de răstignirea Sa. Isus le promisese ucenicilor că ei vor sta cu El pe tronul Său în Împărăție. Atât de încrezători erau că va fi așa cum zisese Domnul, încât discutau poziția pe care ar putea-o ocupa. Mama celor doi ucenici, Iacov și Ioan, a venit la El și a întrebat dacă cei doi fii ai ei, Iacov și Ioan, puteau sta, unul la dreapta iar altul la stânga Lui în Împărăție. Iar Isus, întorcându-Se spre cei doi ucenici, a răspuns întrebându-i: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care sunt (după redarea autorului — n. t.) botezat Eu?”

Știm că botezul lui Isus în apă a avut loc la începutul slujirii Sale. În armonie cu planul divin, El trebuia să moară ca Mântuitorul oamenilor. Și El Și-a simbolizat moartea imediat ce a ajuns la vârsta de treizeci de ani — imediat ce era posibil sub Lege. În cei trei ani și jumătate ai slujirii Sale, El împlinea acest botez, El Își da sufletul în moarte, pe care a sfârșit-o la Calvar. Isus a spus: „Botezul cu care sunt (în curs) botezat” — *acum* — nu un botez *viitor* sau *trecut*.

El a vorbit diferit despre Pahar — „Paharul pe care *am să-l* beau Eu”. El sugera astfel că Paharul era în *viitor* — nu în prezent nici în trecut. El le spusese ucenicilor că va merge la Ierusalim și că acolo va fi răstignit, iar a treia zi va învia. Și cu altă ocazie a zis: „Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă”. Ucenicii n-au înțeles ce le-a spus Învățătorul despre răstignirea Sa. Dar Isus a înțeles situația și a știut că acest Pahar era pe punctul de a fi turnat pentru El. Și astfel a

vorbit despre el din nou: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?”

Încercarea specială a Domnului nostru

Ne-am putea gândi la cuvântul *Pahar* că ar reprezenta diferitele experiențe ale vieții — că fiecare are Paharul său de bucurie și tristețe, amestecate. Dar Isus a folosit cuvântul în alt sens. Când a fost în Grădina Ghetsimani S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”. Și în aceeași noapte iarăși S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!” În privința botezului Său în moarte, n-a fost nici o ezitare din partea Domnului. Dimpotrivă, chiar de la început, El a participat la el voluntar. Moartea *rușinoasă* a fost lucrul pentru care S-a rugat să treacă dacă se putea. Dar a aflat că aceasta era voia Tatălui pentru El și a fost mulțumit să fie așa.

Nu exista nimic în Lege să indice că Domnul nostru trebuia executat ca blasfemator al Legii divine. Totuși blasfemia a fost acuzația adusă împotriva Lui. Sinedriul a hotărât că era blasfemator din pricină că spusese „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica”, și de asemenea că pretindea că este Fiul lui Dumnezeu. Se pare deci, că ceea ce apăsa în mod special asupra minții Sale și de care I-ar fi plăcut să fie eliberat era înjosirea și rușinea legate de răstignirea Lui ca un criminal, ca un hulitor al Tatălui pe care-L iubea atât de mult.

Isus știa că venise în lume să moară și că trebuia să sufere. Dar *această* parte a experienței Sale n-o putuse înțelege deplin. Evident, El știa că „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului”; căci relativ devreme în misiunea Sa El declarase aceasta în convorbirea Sa cu Nicodim. Dar pe măsură ce Se apropia tot mai mult de timpul umilirii Sale, al înjosirii Sale, și Își dădea seama de tot ce însemna aceasta, El simțea o mare rețineră de la ea, și Și-a vărsat inima în strigătul „*Dacă este cu*

putință, să treacă de la Mine paharul acesta!” Dar imediat — dovedind că afirmația Sa la consacrare „Iată-Mă, vin ... desfătarea Mea este să fac plăcerea *Ta*, Dumnezeuul Meu” nu erau vorbe goale — El a adăugat: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești *Tu*”. Mat. 26:39.

Suntem noi dispuși să avem parte de înjosirea Lui?

Și astfel Domnul nostru le-a spus ucenicilor Săi: Puteți voi să vă dați viața complet, chiar dacă aceasta ar însemna să vi se ia viața prin nedreptate? Puteți voi să beți Paharul pe care am să-L beau *Eu*? În legătură cu aceasta va fi rușine și înjosire. Sunteți dispuși să participați cu Mine la acest Pahar al Meu? Ei au răspuns: „Putem”. Erau dispuși.

Acesta, vedem, este același Pahar reprezentat în Serviciul Comuniunii. Pâinea reprezintă trupul, iar vinul reprezintă sângele Domnului nostru. Paharul în special a reprezentat rușinea și înjosirea legate de moartea Sa; și cei doi ucenici au spus că ei voiau să se împărtășească din Paharul Său — n-au avut nici o ezitare. Vor fi credincioși cu orice preț. Vor fi de acord cu orice condiții pe care le va pune El. Ei nu știau, desigur, însemnătatea deplină a cuvântului *botez* sau a cuvântului pahar. Acestea erau lucruri pe care toți ucenicii le așteptau. Când avea să vină Cincizecimea, aceste lucruri pe care li le spusese Isus aveau să le revină în minte, după cum le prezisese El (Ioan 16:4; 13:19). Dar ei voiau și doreau. Și aceasta este tot ce putem noi face. Isus a garantat că voind, ei vor avea aceste experiențe; că dacă vor continua să voiască, dacă vor continua să sufere cu El aici, vor domni cu El pe tronul Său. Dar în privința locului anumit pe Tronul Său, aceasta nu depindea de El, ci de Tatăl.

Curajul, tăria iubitului nostru Răscumpărător în mersul pe calea îngustă ne umple de admirație. Ce tare și curajos a fost caracterul Său! El nu S-a gândit deloc să Se uite în urmă; toată ființa Sa a fost concentrată asupra împlinirii voinței Tatălui Său din cer — asupra jertfirii de Sine în interesul lumii. Ce exemplu nobil a fost pus în fața apostolilor! —

măreție în umilință, biruință în dăruirea de Sine completă!

Băutul Paharului de către Biserică

Băutul Paharului de către Biserică reprezintă participarea noastră la suferințele lui Cristos în prezent. Nimeni nu va fi membru al Corpului marelui Mijlocitor al Noului Legământ decât dacă intră acum sub condițiile potrivite. Băutul sângelui deci, este părtășia la pahar. Căci, dacă nu bem din Paharul Său, nici nu vom avea parte cu El în gloria Sa. El a spus: „Beți *toți* din el”. *Toți* trebuie să bea, și tot paharul trebuie golit în timpul acestui veac.

Este un privilegiu foarte mare faptul că ni se permite să avem parte de suferințele lui Cristos. „Dacă răbdăm (cu El), vom și împărăți împreună cu El.” Vom participa la inaugurarea Noii Dispensații și la împărțirea binecuvântărilor ei. Antitipul lui Moise, care va face stropirea, este Cristos, Capul, și Biserica, Trupul Său glorificat, despre care citim în Fapte 3:22: „În adevăr, Moise a zis: «DOMNUL Dumnezeuul vostru vă va ridica, dintre frații voștri, un Proroc ca mine»” — adică, Moise a fost tipul Lui, la o scară mai mică. Isus a fost primul ridicat, apoi toți apostolii, iar apoi restul membrilor Corpului.

După cum Moise a stropit *tot* poporul, tot așa, acest Moise antitipic, când va fi complet, va „stropi” lumea; și aceasta va însemna aducerea ei în armonie cu Legea divină. Se va cere mie de ani pentru a „stropi” omenirea. Există deci o mare deosebire între băutul Paharului și stropirea sângelui. Stropirea cu sânge reprezintă îndreptățirea, în timp ce băutul Paharului de către Biserică reprezintă nu numai îndreptățirea, ci și sfințirea.

Domnul nostru a recunoscut scopurile divine

Domnul nostru, în cuvintele Sale memorabile către Petru — „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” s-a referit evident la experiențele legate de moartea Sa, care erau extrem de severe. El a fost dezonorat de oameni și

socotit ca vrăjmaș al lui Dumnezeu — hulitor. Știa că suferințele Sale fizice vor fi intense, dar pentru mintea Sa perfectă, rușinea și disprețul, oprobiul, au crescut mult adâncimea suferinței Sale. Totuși acesta era Paharul pe care I-l dăduse Tatăl; acesta era scopul divin în privința Lui.

Domnul nostru a avut toate experiențele necesare pentru dovedirea și încercarea loialității Sale; căci a fost necesar ca El să-Și manifeste loialitatea atât înaintea îngerilor cât și a oamenilor. Toată cheștiunea fusese aranjată divin înainte de crearea omului. El a fost „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13:8). Tot ce era în legătură cu acel Miel înjunghiat era cunoscut de către Tatăl. Isus trebuia să bea Paharul care aparținea păcătosului, pentru a putea răscumpăra pe om și a putea fi astfel un Mare Preot credincios și milos. Acesta a fost Paharul suferinței și morții. A fost necesar ca Isus să sufere moartea de cruce, pentru a putea răscumpăra pe evreu.

Iubire și loialitate manifestate prin supunere

Toate suferințele Sale au fost prezise în Scripturi. Răstignirea a fost ilustrată prin înălțarea șarpelui de aramă în pustie. Toate experiențele Sale au fost cunoscute mai dinainte, aranjate mai dinainte și au fost necesare. Când a venit pe pământ să facă voia Tatălui, El n-a știut tot ce urma să vină. Dar a învățat ascultare prin lucrurile pe care le-a suferit, lucrurile care erau „scrise în carte”. El S-a supus la toată voința Tatălui și astfel Și-a dovedit loialitatea. După cum El Însuși a declarat: „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis”. Cum ceasul consumării jertfei Sale se apropia, în retragerea umbroasă a Ghetsimanilor, Învățătorul S-a rugat: „Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta!” Nu trebuie să presupunem că S-a rugat ca Paharul morții să treacă de la El; ci S-a întrebat dacă experiențele înjosoare ale răstignirii puteau să treacă de la El sau nu. Aflăm că n-a murmurat nici nu S-a împotrivit, ci a spus: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”.

Supraveghere specială a Paharului nostru

Vedem că preaiubitul nostru Domn a băut din Paharul amar până la fund, și cu atâta mulțumire. Și trebuie să ne amintim că El ne-a dat paharul *nouă*, pentru ca *noi* toți să bem din el — nu înseamnă că toți vom avea exact aceleași experiențe pe care le-a avut El, ci că toți trebuie să bem din Paharul suferințelor și morții așa cum voiește Tatăl. Isus a fost Cel perfect și Tatăl a lucrat cu El într-un mod foarte deosebit.

În cazurile noastre, experiențele ar fi diferite; din cauza imperfecțiunii noastre, n-am putea fi tratați din punctul de vedere al perfecțiunii. De aceea, nu trebuie să ne gândim la Paharul nostru ca la un program fixat, definit, cum a fost al Învățătorului, ci mai degrabă că Tatăl ne-a permis să avem o parte în Paharul morții cu Fiul Său. Paharul nostru este supravegheat de Mântuitorul nostru, cu toate că este Paharul turnat de către Tatăl, fiindcă este programul Tatălui.

În cazul Învățătorului, Paharul a fost necesar pentru păcatele întregii lumi. În cazul nostru, acest lucru nu este necesar, dar Tatăl a binevoit să ne acorde o parte în suferințele și gloria Domnului nostru. Isus repară deficiențele noastre și ne dezvoltă caracterul, formându-ne în chipul Său glorios. Fără această supraveghere a Paharului nostru de către Domnul nostru, am putea fi foarte slab dezvoltați în multe aspecte; de aceea Paharul nostru trebuie să fie în mod special supravegheat. Și astfel, El ne asigură că, în timp ce ne vin experiențe necesare, în același timp harul Său ne va fi de ajuns și puterea Lui se va desăvârși în slăbiciunea noastră, și toate lucrurile vor fi făcute să lucreze împreună spre binele nostru.

Să nu uităm niciodată că dacă nu ne împărtășim din Paharul Său, dacă nu suntem scufundați în moarte cu El, nu putem avea nici o parte în Împărăția Sa de slavă, nu putem sta niciodată cu El pe Tronul Său. Să socotim deci toate lucrurile acestui pământ ca pierdere și gunoaie, pentru a putea obține Mărgăritarul de Mare Preț. Când ne vin experiențe de suferință, să nu fim înspăimântați, nici să nu

„ne mirăm de prigonirea ca de foc din mijlocul nostru, care vine peste noi ca să ne încerce, ca și cum ni s-ar întâmpla ceva neobișnuit”, căci chiar „la aceasta am fost chemați”, să suferim cu iubitul nostru Învățător acum, și în curând să fim glorificați împreună cu El în Împărăția veșnică!

„Puteți voi oare merge
Pe calea-ngustă, strâmtă,
Fără vreun prieten sau braț
Alături de voi să vă susțină?

Puteți voi oare continua curajos
Prin noaptea-ntunecată?
Puteți voi oare aștepta răbdător
Ca Domnul lumina să trimită?

O, dacă astfel *Paharul pe care El îl va umple*
Să-l beți veți putea,
Și dacă niciodată steagul Adevărului
Jos nu-l veți lăsa,

Sunteți preaiubiții Săi
Și-I veți purta cununa,
Pe Tronul Său veți sta
Și-I veți împărtăși Slava.”

Pilda aluatului (Matei 13:33)

Peste tot în Scripturi *aluatul* este folosit ca simbol al păcatului. Astfel, cum Isus în puritatea Sa urma să fie simbolizat ca „pâinea din cer”, evreii au fost îndrumați să folosească pâine nedospită. Iarăși, în perioada Paștilor lor anuale, ei au fost îndrumați să-și curețe casele de aluat, să-l ardă, să-l distrugă. Și aici aluatul este un simbol al păcatului, al stricăciunii. Sf. Pavel comentând aceasta scrie Bisericii: „Măturați aluatul cel vechi (păcat, răutate, ură, ceartă etc.), ca să fiți o plămădeală nouă” — ca să puteți fi, împreună cu Cristos, o singură pâine nedospită. Despre această Pâine el declară: „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine”. 1 Cor. 10:17.

Este adevărat că într-unul din sacrificiile oficiale, pâinea trebuia coaptă cu aluat; dar aceasta, credem noi, a fost chiar cu scopul de a ne simboliza sau reprezenta pe noi, Biserica, și faptul că noi am fost prin natură păcătoși, copii ai mândiei, ca alții, și coacerea oprește influențele de stricare ale aluatului; iar această coacere reprezintă simbolic experiențele prin care trebuie să treacă Biserica pentru ca tendințele păcătoase și stricătoare să poată fi distruse.

În această pildă Domnul nostru prezintă o femeie care amestecă aluat în plămădeala de făină pentru familie, și ca rezultat a dospit toată cantitatea. În consecință, dacă cineva din familie ar fi dorit pâine pură, nedospită, aceasta nu se putea obține, fiindcă aluatul a pătruns toată plămădeala. Ce reprezintă aceasta? Noi răspundem că în simbolismul scriptural o *femeie* reprezintă un sistem ecleziastic. Femeia din pildă reprezintă un sistem organizat și în putere la o dată timpurie, și care posedă făina curată — hrana curată dată de Domnul pentru casa credinței.

Femeia a amestecat aluat, eroare, doctrină falsă, cu toată făina, cu toată hrana dată. Nici o parte din ea n-a rămas necontaminată. Rezultatul a fost indigestia. Cuvântul lui Dumnezeu, inițial pur, nu mai este acceptat. Aluatul sau fermentația, s-a răspândit așa încât astăzi toată masa doctrinei teologice este putredă și dăunătoare pentru toți creștinii din toate denumiriile.

Pilda este o profeție a ceea ce s-a întâmplat. Acum este timpul când toți creștinii adevărați și-au întors auzul de la crezurile Veacurilor Întunecate la Cuvintele lui Isus, ale apostolilor și ale profeților. Suntem bucușii să observăm că „Sfinția Sa, Papa”, este proeminent printre cei care indică iarăși spre învățăturile Bibliei, ca fiind Cuvântul nestruciat al lui Dumnezeu, singurul care poate „să dea înțelepciune în dreptate” și singurul prin care „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”. 2 Tim. 3:15-17.

R — 4605 / mai 1910

A socoti sângele ca un lucru obișnuit

„Gândiți-vă, cu cât mai aspră pedeapsă se va cuveni celui care a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, a nesocotit (a considerat ca un lucru obișnuit) sângele legământului cu care a fost sfințit și a insultat Duhul harului?” Evrei 10:29.

Evident, aici apostolul compară pe Moise și Legea lui cu Antitipicul Moise și Legea mai mare. Oricine disprețuia Legea lui Moise, aranjamentul făcut și stabilit prin Legământul Legii tipic, era condamnat la moarte, o sentință din care va fi eliberat prin meritul lui Cristos. Deoarece acea condamnare a avut caracter numai temporar, aceasta nu-i afectează interesele veșnice.

Este evident că există o deosebire între aceste două condamnări — că, dacă cineva ar veni sub condamnarea Antitipicului Moise, pedeapsa lui ar fi chiar mai severă. Această pedeapsă mai severă sau „mai aspră” înțelegem că este „Moartea a Doua” — nimicire completă. Dacă cineva disprețuiește Legea lui Dumnezeu, în vreun amănunt, așa cum este exprimată prin Cristos și prin aranjamentul Noului Legământ, acesta va fi vrednic de Moartea a Doua. Acest principiu, vedem, se va aplica de-a lungul întregului Veac Milenar, în sensul că oricine, toți care după ce au fost aduși la o cunoștință a pregătirilor și favorurilor pe care Dumnezeu i le-a adus prin Cristos, va trata chestiunea cu ușurință și nu va răspunde la astfel de iubire, nu se va supune acestui aranjament pentru ajutorarea lui, va fi socotit nevrednic de a primi vreo altă favoare de la Dumnezeu și va merge în

Moartea a Doua. Evident însă, apostolul nu analizează aici ce se va întâmpla la sfârșitul Veacului Milenar, și noi menționăm doar în treacăt pentru a arăta sfera largă a comparației dintre Moise și Cristos.

Însă apostolul nu aplică acest text la lume, ci la Biserică. Tot contextul arată că el se adresează Bisericii, celor care au fost concepuți de Spiritul sfânt, cei ale căror păcate au fost acoperite prin atribuirea dreptății lui Cristos și care, în virtutea acestei acoperiri, sunt îndreptățiți, și-au prezentat corpurile ca jertfe vii. Cu ce scop ne consacram noi astfel? Ca răspuns la invitația Domnului nostru de a bea din „Paharul” Său; de a fi botezați în moartea Sa; de a suferi cu El ca membri ai Trupului Său, pentru a putea domni cu El și a fi membrii Săi pe planul gloriei, membrii Israelului spritual, Sămânța spirituală a lui Avraam, pentru marea lucrare de binecuvântare a Israelului natural, iar prin Israelul natural a tuturor familiilor pământului.

Așadar, apostolul, în faptul că ne aduce această chestiune în atenție, discută despre Biserică și ce s-ar întâmpla dacă vreunul dintre noi — nu vreunul dintre noi care doar s-a întors de la păcat și și-a dat seama că Cristos este marele Ispășitor pentru păcatele noastre — nu, ci aceia dintre noi care au fost îndreptățiți prin credință în sângele Lui și au fost sfințiți — aceia dintre noi care apoi ar cădea.

Ne amintim că în noaptea când Domnul nostru a instituit Cina de Amintire, în aceeași noapte când a fost vândut, când a luat paharul a zis: „Acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. Intenția lui Dumnezeu în privința acestui sânge, ca sânge care va pecetlui Noul Legământ, este ca el să fie eficient pentru iertarea tuturor păcatelor lui Adam și a copiilor lui. Acesta a fost scopul, obiectivul pentru care a fost vărsat sângele Domnului. „Acesta este sângele *Meu*”, nu sângele *vostru*. Este sângele sau viața pe care o dau, pe care am consacrat-o când am fost concepuți și pe care o voi da astăzi pe cruce (pentru că atunci era aceeași zi, sau parte

din aceeași zi în care a fost răstignit). La acest sânge care este al Meu astăzi — sângele care va pecetlui Noul Legământ între Dumnezeu și oameni — vă invit să participați. „Beți toți din el”. Toți beți din el și beți-l *tot*. Nu lăsați nimic. Invitația de a participa la acest sânge, la acest pahar, nu va mai fi făcută altor oameni sau altei clase în afară de voi — vouă, care sunteți chemați în mod special pentru acest scop. Nu numai pe voi, apostolii, cărora vă vorbesc acum, ci pe toți cei care vor crede în Mine prin cuvântul vostru și care în mod asemănător vor face această consacrare și vor fi botezați în moartea Mea, îi invit să bea din paharul Meu.

Apostolul întreabă în privința acestui pahar la care noi participăm în comuniune: „Nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos?” (1 Cor. 10:16). Răspundem: da. Nu este sângele lui Cristos sângele Noului Legământ? Nu suntem noi, prin urmare, participanți la sângele Noului Legământ? De aceea, prin participare la acel sânge, prin invitația Domnului nostru, nu suntem noi părtași la „Paharul” Lui și la tot ce aparține de acesta? Da. Ce înseamnă aceasta pentru noi? *Mult* înseamnă. Noi trebuie să fim foarte recunoscători pentru marele privilegiu care ni s-a acordat să avem parte la „Paharul” Lui, să fim botezați în moartea Lui. După cum declară apostolul Pavel în Filipeni capitolul 3: Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, ca să câștig pe Cristos; ca să pot avea părtășia suferințelor Lui; ca să pot fi botezat în moartea Lui; să am părtășia „paharului” Său de suferințe; și așa trebuie să declarăm și noi. Pavel a socotit toate celelalte interese și considerații fără nici o valoare în comparație cu acest mare privilegiu al Veacului Evanghelic, care ne este acordat nouă.

Ei bine, dacă pierdem din vedere acest mare privilegiu, dacă ajungem vreodată la un punct unde să nu apreciem faptul că am fost invitați să participăm la „Paharul” Domnului nostru, că am fost invitați să participăm cu El la acest sânge al Noului Legământ, acest sânge care va ratifica, va pecetlui Noul Legământ, ar însemna să facem în ciuda tuturor acestor privilegii și favoruri care ni s-au dat în mod special, dar care

nu li s-au dat altor oameni din lume și nu vor mai fi date niciodată, un mare privilegiu care nu li s-a oferit niciodată îngerilor, ci I S-a oferit numai lui Isus Cristos și celor care vor avea spiritul Lui în acest veac.

Dacă, prin urmare, ne pierdem aprecierea pentru acel „Pahar” și spunem că este numai un lucru obișnuit, numai așa cum l-au considerat toți creștinii nominali, numai întoarcerea de la păcat și încercarea de a trăi o viață corectă, că nu este un sacrificiu special, nu este deloc o participare la „Paharul” Său, atunci noi disprețuim și respingem toate privilegiile oferite nouă în mod special, mai presus de cele oferite altor oameni. Ar însemna că am disprețuit tot aranjamentul și că ceva a fost greșit în inimile noastre — dovedind însă că noi am făcut intenționat, cu voia, cu bună știință, după ce am văzut că acesta este privilegiul sacrificiului, după ce am știut că am fost acceptați ca membri lui Cristos, ca să „răbdăm, ca să și împărțim împreună cu El”.

Pentru că toți aceștia care au avut vreodată această cunoștință și apreciere mai clare, a se întoarce înseamnă a respinge acest „sânge al Legământului” și a proceda în ciuda lui, și a nu folosi privilegiile oferite. Încercarea de a folosi aceste privilegii pe care le-au avut la început, înseamnă cu necesitate a sacrifica natura umană. Prin urmare, înseamnă că n-a rămas nimic pentru ei, fiindcă ei au disprețuit natura nouă și prevederile Domnului care se pot obține numai prin participare la sângele lui Cristos. Nu *le-a* rămas nici o ocazie de restabilire. Ca atare, singurul lucru pentru ei este cel potrivit pentru cei care disprețuiesc aranjamentul lui Dumnezeu după ce odată l-au înțeles, iar acest lucru este Moartea a Doua.

„Pedeapsa mai aspră” menționată de apostol (Evr. 10:29) este pentru „păcatul de moarte”. Suntem noi competenți să indicăm cine a comis acel păcat? În ceea ce ne privește am prefera să nu judecăm în această chestiune, ci doar să spunem că astfel de judecată rămâne pentru Domnul. Noi nu vom lua nici o decizie până vom vedea judecata Domnului.

Apostolul ne spune că nu trebuie să ne judecăm unul pe

altul. Dacă, de exemplu, cineva ar zice: Cred că Isus a murit și că El este Răscumpărătorul nostru, dar am pierdut ideea avută odată, că noi am fost invitați să fim morți cu El, să ne împărțășim acum de suferințele Lui și mai târziu de gloria care urmează — atunci noi să-i spunem: O, ai comis păcat de moarte; ai disprețuit sângele Legământului cu care ai fost sfințit, și de aceea, neavând nici un privilegiu al restabilirii la care să te întorci, ai mers practic în starea Morții a Doua? Răspundem: nu. Nu înțelegem că ne revine să-l judecăm sau să decidem în privința lui, fiindcă nu știm în ce măsură au fost adevărate declarațiile lui anterioare. Nu știm dacă a înțeles vreodată ce a făcut când a gândit că a făcut o deplină consacrare. Poate nu s-a înțeles pe sine. De aceea preferăm să spunem că deoarece nu suntem siguri în această chestiune, nu este pentru noi să judecăm. Totuși, trebuie să ne amintim ce spun Scripturile în legătură cu aceasta: „Domnul va judeca pe poporul Său”. Dacă, prin urmare, am vedea că, după ce cineva a respins sângele Legământului prin care a fost sfințit sau pus deoparte în mod special pentru sacrificiu, ca membru al Corpului, Dumnezeu l-a pus deoparte în mod evident și a retras de la el toată lumina și l-a aruncat afară din favoarea Sa, în măsură ca să se poată vedea aceasta, am fi îndreptățiți să spunem, cel puțin nouă înșine, fie că am menționat altuia sau nu, că Domnul s-a ocupat de acesta.

Nu ne putem imagina că, dacă cineva ar respinge pe Domnul în vreun sens al cuvântului, acesta ar rămâne încă în lumina Adevărului. Trebuie să înțelegem că dacă cineva respinge pe Domnul, lumina Adevărului va trece treptat de la el și nu va vedea mai mult decât alții, mai mult decât unul care frecventează biserica nominală sau decât orice persoană lumească. Astfel de trecere în întunericul de afară este un semn că favoarea Domnului a fost pierdută. În ce măsură a fost pierdută, am putea să nu dorim să determinăm, dar dacă, în legătură cu aceasta, se manifestă caracterul Adversarului, spiritul lui Satan — mânia, răutatea, ura, invidia, cearta — atunci trebuie să tragem concluzia că Spiritul Domnului l-a

părăsit și că cel biruit este mort — „de două ori mort, deznădăcinat”. Iuda 12.

N-ar merita să ne mai rugăm pentru unul ca acesta, în special după ce am făcut tot ce ne-a stat în putere. Dumnezeu vrea să facă tot ce se poate face, dar El are anumite legi și principii fixe, și dacă cineva s-a bucurat odată de acestea iar apoi le-a disprețuit, Domnul nu-Și va schimba principiile cu nici o rugăciune, chiar dacă este adusă atent și cu lacrimi.

C. M. 111

Fie departe de mine
Și frica și spaima;
Apără-mă de neazuri
Ce-mi strică viața,
Să știi ce rău e păcatul
Și în el a trăi;
Și-ndreptând voința, să sting
Patimile mele.

Să nu mă depart de Tine,
Lepădând darul Tău.
Deșteptând sufletul meu, tot
De la Tine-aștept eu
Să fie conștiința mea
lute ca privirea;
Venind păcatul, ține-mă
Deștept totdeauna.

Și rătăcindu-mi sufletul,
Mustre-mă vorba Ta;
Înlătură piedicile,
Doamne din calea mea.
Fă ca și cel mai mic păcat,
Să mă doară cumplit,
Și pentru leac trimite-mă
La sângele sfințit.

R — 3178 / aprilie 1903

„Ca să nu intrați în ispită”

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită.” *Marcu 14:38.*

Este un lucru ciudat că într-un sezon este mai mare posibilitate de a cădea în păcat decât în altul; dar, cu toate acestea, timp de câțiva ani am remarcat și am atras atenția și altora asupra forței *deosebite* a ispitelor din timpul Paștilor, în fiecare primăvară. An după an am remarcat în acest sezon predispoziția multora, sau a tuturor, să se împiedice, sau să „se poticnească”. De aceea, să dăm atenție serioasă cuvintelor Domnului nostru, și cu seriozitate să veghem și să ne rugăm pentru alții și pentru noi; și fiecare să fie atent să nu arunce o piatră de poticnire înaintea fratelui său. *Rom. 14:13; Evr. 2:1.*

În sezonul Paștilor Domnul nostru a spus: „Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”. Atunci mulți dintre prietenii și urmașii Săi au zis: „Cuvântul acesta este prea tare; cine poate să-l sufere? ... și nu mai umblau cu El. Isus a zis deci celor doisprezece: «Voi nu vreți să vă duceți?»”. *Ioan 6:4, 51, 60, 66, 67.*

În sezonul Paștilor Iuda s-a tocmit pentru vinderea Domnului nostru — și mai târziu a făcut-o.

În sezonul Paștilor Domnul nostru a spus: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (*Mat. 26:38*). „Am un botez cu care să fiu botezat și cât de mult doresc să se îndeplinească!” *Luca 12:50.*

În sezonul Paștilor Domnul nostru a luat pe ucenici și a

început să le explice că Fiul Omului trebuia să fie dat în mâinile preoților celor mai de seamă și ale cărturarilor și să fie omorât (Mat. 16:21); iar apoi Petru a fost ispitit să uite că el era ucenicul, și L-a luat pe Domnul și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Astfel și el a ispitit pe Domnul nostru ca să-Și respingă sacrificiul și a atras asupra sa mustrarea: „Înapoia Mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor”. Matei 16:22, 23.

În timp ce s-au întâlnit să mănânce Paștele, cei doisprezece au intrat într-o dispută, care dintre ei să fie mai mare în Împărăție. Ei și-au atras asupra lor mustrarea dreaptă a Domnului nostru, și El a prezentat ilustrația umilinței Sale prin spălarea picioarelor lor.

După ce au cântat o cântare și au plecat de la Paști, Domnul nostru le-a spus cuvintele de la începutul acestui articol: „Rugați-vă, ca să nu intrați în ispită”; în timp ce El Însuși era într-o luptă de moarte, și cu transpirație de sânge supunându-Și voința voinței lui Dumnezeu, și rugându-Se serios, a fost întărit. Luca 22:39-46.

Doar puțin mai târziu emisarii Marelui Preot au venit asupra lor și toți cei doisprezece L-au părăsit pe Domnul și au fugit (Marcu 14:50): ispită, teamă căreia nu i-au putut rezista.

Puțin mai târziu, Petru și Ioan, mai îndrăzneți decât ceilalți, au intrat cu mulțimea în curtea lui Pilat să vadă ce se va întâmpla cu Învățătorul; și Petru, fiind recunoscut ca unul dintre ucenicii lui Cristos, a fost ispitit să se *lepede de Domnul* cu blesteme. Marcu 14:68, 70, 71.

În același timp Domnul nostru a fost ispitit în fața lui Pilat, dar biruitor a „făcut o frumoasă mărturie” (1 Tim. 6:13).

Ispitele Domnului nostru au urmat rapid. Când vrăjmașii L-au scuipat și L-au încoronat cu spini și L-au batjocorit spunând, „Să Se mântuiască pe Sine Însuși, dacă El este Hristosul, Alesul lui Dumnezeu”, i-ar fi putut lovi cu boală sau moarte; dar, ca o oaie înaintea celui care o tunde, El nu

Și-a deschis gura. El a biruit și S-a rugat pentru cei care L-au insultat. Isa. 53:7; Luca 23:33-37.

El ar fi putut chiar să ajungă la concluzia că nu voia să fie Răscumpărătorul unor astfel de ființe nerecunoscătoare; dar, în timp ce-Și dădea seama că-I putea chiar cere Tatălui și putea primi ajutorul a douăsprezece legiuni de îngeri și-i putea birui pe dușmani, El S-a împotrivit ispitei. S-a *dat* pe Sine ca răscumpărare pentru toți, ca să fie mărturisit la vremea cuvenită.

Moartea Domnului nostru a fost o mare încercare a credinței pentru toți ucenicii, care imediat au fost ispitiți să meargă iarăși la vechea lor îndeletnicire, la pescuit, și să neglijeze pescuitul oamenilor. Ioan 21:3-17.

Pavel și ceilalți apostoli au avut apoi și ei încercări speciale în această perioadă specială. Vezi Fapte 20:16; 21:10, 11, 27-36.

Având în vedere toate acestea din trecut, precum și având în vedere experiența noastră proprie de când a început secerișul actual în 1874, suntem în mod special plini de grijă față de oile Domnului; și această primăvară nu este o excepție. Ce caracter pot avea ispitele, nu putem discerne clar până când ele sunt asupra noastră; căci, dacă am ști dinainte totul despre ele, acestea ar fi numai ispite ușoare. Vegheați, prin urmare, și rugați-vă întotdeauna, pentru că singura cale sigură este să fiți pregătiți, căci adversarul vostru, diavolul, caută pe cine să înghită. El vă cunoaște punctele slabe și esta gata să se folosească de ele. Toți avem nevoie de harurile spiritului în inimile noastre, precum și de harul Domnului, „ca să ne ajute la timpul potrivit”, dacă vrem să biruim.

„Suflete al meu, te păzește,
Vrăjmașii cu zecile de mii pândesc;
Oștile păcatului se ridică
Să te abată de la premiul ceresc.”

„Toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.”

„Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul ... robul nu este mai presus de domnul său.”

Domnul nostru i-a zis lui Pilat: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus”. Același lucru este adevărat despre fiecare membru al corpului Său.

„Omul va avea ca vrăjmași chiar pe cei din casa lui.”

„Din cauza Mea, oamenii ... vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră. Bucurați-vă și sălțați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri.”

„Dumnezeul veacului acesta ... lucrează acum în fiii neascultării.” ... „Noi nu suntem în neștiință despre planurile lui.”

C. M. 421

Rugați-vă și cu credință cereți,
Doamne greșeala noastră nu o ținea,
Inimă curată și Duh sfânt dă-ne,
În numele lui Isus ascultă-ne.

R — 3534 / aprilie 1905

Parfum foarte prețios

„Ea a făcut ce a putut.” Marcu 14:8.

Sâmbătă seara, după calculul nostru, în seara care a urmat după sabbatul evreiesc — după ora șase — Isus cu ucenicii Săi și cu Lazăr, pe care înainte îl trezise din somnul morții, împreună cu alți prieteni ai familiei, s-au așezat la o masă pregătită special în onoarea lui Isus în casa prietenilor Săi, unde era bine primit întotdeauna și unde se oprea mai frecvent decât în orice altă casă în timpul slujirii Sale, după cum arată mărturia. Aceasta era în Betania, în casa lui Lazăr, a Martei și a Mariei. Era numită casa lui Simon Leprosul, una dintre presupuneri fiind, că Simon era tatăl familiei, iar alta, că era soțul Martei, care pe timpul acesta era văduvă.

Domnul nostru și ucenicii erau în drum spre Ierusalim, iar Betania era în drumul spre Ierusalim, la marginea cetății. Probabil că ei au ajuns vinerea, cum ar fi acum, sau în ziua a șasea a săptămânii evreiești. În așteptarea lor, Maria și Marta pregătiseră un ospăț somptuos, și în armonie cu regulile evreiești care erau în uz în astfel de cazuri, mâncărurile erau pregătite dinainte, deoarece era interzis lucrul în sabbat. Nu ni se dă nici o relatare despre ziua aceea de sabbat în Betania, dar ne putem imagina discuțiile încântătoare dintre iubiții membri ai acelei familii și Domnul cu apostolii Săi aleși.

Isus în viața socială

Cuvintele de înțelepciune și iubire ale Învățătorului nu sunt relatate, dar știm din cea mai bună autoritate că un om

bun scoate din comoara bună a inimii sale lucruri bune, și din preaplinul inimii vorbește gura. Ca atare, știm că ziua n-a fost dedicată frivolității în cuvânt sau purtare, ci odihnei, plăcerii spirituale, care slujesc înprospătării tuturor celor ce sunt într-o atitudine potrivită a inimii. Aceeași regulă se aplică tuturor urmașilor Domnului oriunde ar fi ei, oricare le-ar fi ocupația sau împrejurările. Din comoara bună a inimii lor nu pot scoate altceva decât lucruri bune, iar dacă cineva este altfel înclinat, să fie atent să-și corecteze și dificultatea inimii, nu numai a minții.

Ne putem imagina mai bine decât putem descrie sentimentele iubitoare ale lui Lazăr și ale surorilor lui față de Isus, cel pe care ei Îl apreciau atât de mult, cel care, prin aceea că l-a chemat pe Lazăr afară din mormânt, demonstrase că era Mesia și că în El era puterea învierii și vieții. Aceasta a fost probabil prima vizită pe care a făcut-o Domnul în casa din Betania după acel mare eveniment.

Se pare că Domnul avea prieteni în toate păturile sociale; câțiva erau bogați, unii erau săraci, unii cu o situație moderată. Casa din Betania făcea parte se pare dintr-o clasă confortabilă, cum era dovedit prin faptul că aveau casă proprie, aveau mormânt propriu, și că Maria cu această ocazie a putut cheltui și a fost dispusă să cheltuie o sumă considerabilă de bani, onorându-L pe Domnul prin ungerea Lui cu mirul de nard foarte prețios. Aceasta ne amintește de rugăciunea unuia din vechime: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție”. Bogățiile sunt o mare cursă pentru cei mulți, și Cuvântul Domnului ne asigură că nu mulți bogați vor intra în Împărăție. Pentru ei atracțiile vieții prezente se vor dovedi prea puternice și le vor împiedica împlinirea voturilor de consacrare — de a-și sacrifica tot ce au, de a pune totul la picioarele lui Isus, de a deveni numai administratorii Lui în folosirea oportunităților și binecuvântărilor lor pământești, și de a le folosi pe acestea în serviciul Lui în așa manieră încât să le demonstreze iubirea și loialitatea pe care le-au declarat.

În multe privințe a avea o posibilitate moderată în viață

este foarte de dorit, permițând o tratare mai generoasă a altora, mai mare ospitalitate etc.; dar chiar și prosperitatea moderată este mai mult decât pot suporta majoritatea și totuși să fie credincioși. Prin urmare, găsim de fapt ceea ce a declarat Domnul nostru, și anume, că moștenitorii Împărăției sunt în principal dintre săracii acestei lumi — în principal dintre aceia care au puțin și au puține speranțe de a obține mai mult, și ale căror minți se îndreaptă mai ușor spre lucrurile cerești pe care Domnul le-a promis celor care-L iubesc pe El în grad suprem.

De aceea, măsura în care avem o situație confortabilă, așa cum aveau cei din casa din Betania — măsura în care avem lucrurile bune ale vieții prezente — în acea măsură avem nevoie să fim în mod special în gardă împotriva grijilor acestei vieți și a înșelăciunii bogățiilor, ambițiilor, speranțelor și scopurilor lumii, ca nu cumva acestea să ne depărteze inimile de la loialitatea și devotarea față de Domnul și față de cauza Sa, pe care credința și încrederea deplină trebuie să le inspire și să le susțină. Evident că este posibil să fii sărac în spirit fără să fii sărac în realitate, dar cu cât este mai multă prosperitate pământească, se pare că este nevoie de mai mult har pentru a ne ține pe calea îngustă.

„Parfum de nard curat, foarte scump”

Cele două surori evident plănuseră lucrul între ele: Marta a servit la masă, iar Maria a servit într-un mod special cu uleiul. Mesele orientale erau o combinație de pat și masă, și se spune pe bună dreptate că oaspeții stăteau culcați la ospăț. Era obișnuit ca ei să-și sprijine partea din față a corpului pe un cot, în timp ce-și foloseau cealaltă mână să ducă mâncarea la gură etc. Domnul nostru stând astfel culcat, atât capul cât și picioarele Sale erau foarte convenabil accesibile Mariei, care a început să-I ungă întâi capul, iar apoi picioarele cu ulei.

Cuvântul ulei dă mai degrabă o impresie greșită; cuvântul parfum ar descrie mai bine lichidul folosit. Valoarea lui este

menționată în trecut ca fiind mai mult de trei sute de dinari (vers. 5). Aceste monede de argint reprezintă cam șaisprezece cenți fiecare, și astfel estimat vasul de alabastru cu parfum valora cam patruzeci și opt de dolari; dar socotind fiecare ban sau dinar ca plata pe o zi în vremea aceea (Mat. 20:2), cei trei sute de dinari ar fi echivalenți cu plata pe un an a unui muncitor, sau cam între trei sute și șase sute de dolari cum ar fi în zilele noastre.

Acesta a fost un ulei foarte prețios într-adevăr, indiferent după ce calcul îl socotim, dar că declarația nu este exagerată este atestat de literatura antică. De exemplu, ni se spune că Horațiu a oferit o ploscă de vin pentru un flacon foarte mic de parfum — Ode, Ovidiu, IV, XII, XVII. Un parfum chiar și în zilele noastre a fost evaluat la 1000 dolari pe uncie, și anume, uleiul de trandafiri. La acest preț, „litru” Mariei ar fi valorat 1200 dolari.

„Ea a făcut ce a putut”

Folosirea parfumurilor atât de scumpe era foarte rară; într-adevăr, chiar și împărații îl foloseau cu economie, dar când era folosit, era turnat în general pe cap. Maria a urmat acest obicei turnându-l pe capul Domnului, după cum relatează Matei și Marcu; dar după ce a făcut acest lucru, ea a continuat cu picioarele și le-a uns cu parfum, iar apoi I-a șters picioarele cu șuvițele lungi ale părului ei. Ce imagine a devotării iubitoare ne este dată aici! Picioarele, recunoscute întotdeauna ca membrele cele mai umile și mai de jos ale corpului uman — părul capului, în special al femeii, întotdeauna recunoscut ca o comoară specială și ca o slavă pentru ea — puse aici împreună într-un mod care înseamnă că Maria L-a apreciat pe Domnul și Învățătorul ei ca fiind infinit mai presus de ea. Ea Îl recunoscuse la început ca cel mai minunat dintre oameni, vorbind cum niciodată n-a vorbit vreun om; ea ajunsese apoi să înțeleagă că El era un mare Învățător, trimis în mod special la un timp special; și în final, prin trezirea lui Lazăr din somnul morții, ea a avut dovada

că puterea Atotputernicului era în El, că El era nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu, și ea în mod potrivit I-a dat respectul datorat stării Sale înălțate.

Ea nu-L putea pune pe tronul pământului, dar Îi arăta că ea era slujitoarea Lui devotată pe vecie; ea nu putea să-L slăvească în fața întregului popor Israel, dar ea Îl putea slăvi și onora în propria ei casă; ea nu-I putea spune laude și nu-I putea cânta vrednicia, dar ea putea cânta în inima ei, și putea vărsa peste El un parfum, care nu numai a umplut casa ei cu mirosul lui plăcut, dar care a dat un parfum delicat în onoarea femeilor în general din zilele ei până în prezent. „Ea a făcut ce a putut” a spus Domnul — ea și-a arătat devotarea cum a putut mai bine. Cât este de adevărat restul profeției Domnului nostru asupra acestui subiect: „Oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei”. O amintire plăcută a unui caracter plăcut și a unei inimi iubitoare. Privit în lumina parfumului, binecuvântării și împlinirii pe care le-a turnat peste tot poporul Domnului de-a lungul acestui Veac Evanghelic, vasul de alabastru al Mariei cu parfum prețios, foarte scump, s-a dovedit a fi foarte ieftin.

„S-ar fi putut ... să se dea săracilor”

Lección noastră spune că Iuda a protestat împotriva unei asemenea risipe de bani, și arată că aceasta nu era fiindcă îi păsa atât de mult de săraci, ci fiindcă era hoț și regreta că suma cheltuită pentru parfum nu-i fusese dată lui în calitate de casier al grupului de ucenici, așa încât să și-o fi putut însuși. Această idee este arătată mai bine în versiunea revizuită, care spune: „El era un hoț și, pentru că el ținea punga, lua el din ce se pune în ea”. Matei zice „ucenicii” Marcu zice „unii” — dar Ioan menționează numai pe Iuda că a murmurat împotriva cheltuielii implicate în serviciul Mariei pentru Domnul ei. Foarte probabil că toate relatările sunt corecte. Iuda, fără îndoială, a fost instigatorul murmurării, unii mai repede și mai complet i-au împărțit

sentimentele, iar restul apostolilor, probabil influențați de majoritatea, au fost înclinați să cedeze și să fie de acord că extravaganta a fost greșită. Dar Isus a rezolvat toată problema în câteva cuvinte zicând: „Las-o, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna”.

Mulți din poporul Domnului de astăzi trebuie să-și refacă ideile în privința subiectului economiei. Este adevărat, trebuie să fie prevăzători, nu risipitori, și economi, nu extravaganti. Domnul nostru a dat această învățătură, cum ar fi, de exemplu, când a dat îndrumarea să se adune bucățile rămase din hrana împărțită pentru hrănirea mulțimii. Dar există un loc potrivit unde să se tragă linia. Persoana economă și zgârcită în procedurile sale cu Domnul, în mod sigur va pierde prin aceasta, după cum spun Scripturile: „Sufletul binefăcător va fi săturat” și „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul, care reține mai mult decât trebuie (este cuvenit), nu face decât să sărăcească”.

Pentru noi este o chestiune diferită să învățăm să fim economi în privința propriilor afaceri, și să fim liberali până la măsura extravagantei în chestiuni care aparțin Domnului și serviciului Său. Noi uneori cântăm: „Când vii tu la împărat, cereri mari cu tine-aduci”, dar cel care face cereri mari la tronul harului să se asigure și să aducă cu el un vas mare de alabastru cu parfum pentru Domnul — fără să sperie prin aceasta că va merita favoarea Domnului sau că-și va parfuma cererile, ci ca un semn al aprecierii sale pentru binecuvântările deja primite. Cei care aduc vasele de alabastru cu parfumul laudei și mulțumirii au în general foarte puțin de cerut. Mai degrabă ei își dau seama că sunt în asemenea măsură datornici, încât nu-și pot arăta niciodată cum se cuvine aprecierea pentru favoarea divină. În mod potrivit ei recunosc faptul că zi de zi primesc din mâinile Domnului nespuse mai mult decât ar putea cere sau dori și că numai în binecuvântările spirituale au ceea ce le mulțumește dorințele cum nimic altceva nu le poate mulțumi. Aceștia

urmează mai îndeaproape cursul Mariei și Îi aduc Domnului vasele de alabastru cu parfum — rugăciunile și mulțumirile inimii lor; și necerând nimic, ci dând mulțumiri pentru toate lucrurile, ei primesc de la Învățătorul o astfel de ploaie de binecuvântări, încât nu sunt în stare s-o cuprindă.

Cei care văd corect această chestiune trebuie desigur să simtă că nici unul dintre noi nu are nimic vrednic de prezentat Domnului nostru — că darurile sau sacrificiile noastre chiar cele mai scumpe nu sunt vrednice de El și nu exprimă decât slab sentimentele reale ale inimilor noastre. Ce bucuroși suntem că eforturile noastre umile sunt acceptate de Domnul, și cum sperăm că în cele din urmă vom auzi aceeași voce blândă spunându-ne: „El a făcut ce a putut”, „Ea a făcut ce a putut”.

Poetul Tennyson înfățișează frumos scena despre care vorbeam, în versurile următoare:

„Ochii ei sunt case de rugăciune tăcută,
Mintea-i refuzând orice alt gând,
Decât că era mort, și că acum e acolo,
Iar Cel ce l-a adus înapoi alătura șezând.
Atunci o adâncă iubire înlocuiește
Oricare alta, când privirea-i fierbinte
Își schimbă locul de pe fața celui înviat,
Și odihnește pe Acel ce Viața-n sine este.
Tainice gânduri, temeri ciudate,
Supuse sunt de fericirea atât de mare;
Și aplecându-se picioarele Îi spală
Cu mirul scump de nard și lacrimile sale.”

Pe săraci îi avem totdeauna cu noi

Profeția Domnului nostru că sărăcia va continua în întregul Veac Evanghelic s-a împlinit larg. Privind în viitor, ne bucurăm să știm că atunci, sub domnia Împărăției, nu vor mai fi săraci, nu va mai fi necaz, nu vor mai fi lipsuri. „Fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura.” Condițiile acelea schimbate nu vor fi rezultatul evoluției umane, al teoriilor umane, al societăților

cooperatiste, al sindicatelor, al trusturilor etc. Toate aceste leacuri universale pentru a face pe fiecare bogat și confortabil și fericit au eșuat în trecut și vor continua să fie eșecuri și în viitor. Fiindcă păcatul strâmbă și sucește însăși esența omenirii, și prin egoism și ambiție și dorință care lucrează asupra elementelor strâmbe și sucite ale omenirii, durerea, suferința și lipsa vor continua în mod sigur atâta vreme cât va continua păcatul. Și păcatul va continua în mod sigur până când Mesia Își va lua marea Sa putere și va domni, și va supune păcatul și tot ce este contrar dreptății și adevărului, stabilindu-le pe acestea din urmă pe pământ.

Până când va veni acea zi glorioasă, tot timpul acestei nopți de plâns, acum de mai bine de o mie opt sute de ani, săracii au fost cu noi și mulți dintre ei au fost cei scumpi ai Domnului. Sărăcia s-a dovedit o binecuvântare în multe feluri și în multe sensuri ale cuvântului în condițiile prezente. Nu numai că sărăcia în sine și teama de sărăcie ajută pe mulți să se mențină pe linie și să-i facă activi în bătălia vieții, și astfel dezvoltă în ei calități biruitoare, dar, pe de altă parte, faptul că există sărăcie, faptul că avem prieteni și vecini care au nevoie de grija noastră și au nevoie de ajutor, este o binecuvântare pentru cei care sunt situați mai confortabil, prin aceea că le dezvoltă simpatia, răbdarea, iubirea, dorința de a face bine, dorința de a ajuta. Cel care dă săracilor dă Domnului și Domnul îi va răsplăti. Această făgăduință este atât de bogată și atât de clar declarată încât este de mirare că nu sunt mai mulți doritori să facă investiții în armonie cu ea, și să-și dea seama că Domnul nu numai răsplătește, ci și dă dobândă mare.

„Pe Mine nu Mă aveți totdeauna”

Ocazia de a onora pe Domnul a fost limitată — mai era puțin și suferințele Lui se sfârșeau și El era glorificat, în afara răului, în afara puterii de atenție umană. Era deci potrivit, când privim din punctul de vedere corect, ca Maria să cheltuie un mare preț pe Domnul ei — ca acel cap pe care

au căzut defăimările și anatemele preoților de seamă și ale doctorilor în teologie din zilele acelea, și pe care nu după mult timp va fi pusă o coroană de spini, să fie onorat acum de către unul dintre puținii care și-au dat seama de adevărata Lui valoare, de adevărata Lui mărire, de calitatea Lui de Împărat, că El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Era de asemenea potrivit ca acele picioare care cutreieraseră văile și coastele Palestinei, și care uneori erau atât de ostenite, și care simbolizează picioarele consacrării care calcă pe calea îngustă, aspră, și care nu peste mult timp erau străpunse de cuie pe cruce, să fie acum mult onorate de către unul care le aprecia și avea încredere în ele, care le iubea și care căuta să umble în pașii Învățătorului.

Când înțelegem corect lucrurile, putem fi într-adevăr în armonie cu expresia Domnului nostru, „Lăsați-o în pace”, nu-i faceți greutate, nu-l luați de la ea — de parcă fusese făcută prima mișcare de a folosi mirul pe care apostolii doriseră să-l cruțe ca să-l poată vinde, de parcă Domnul nostru i-a împiedicat să folosească convingerea în acel scop, zicând: Lăsați-o în pace, n-o împiedicați.

Parfumul de nard Maria reprezintă unul dintre cele mai frumoase elemente ale caracterului creștin printre poporul Domnului din ziua aceea și până acum. Căci, să ne amintim că întreaga Biserică a lui Cristos în sensul cel mai larg este „trupul lui Cristos”, după cum spun Isus și apostolii. Clasa Maria, care mai degrabă ar cumpăra parfum de mare preț cu care să servească Biserica unsă, Corpul lui Cristos, decât să-l cheltuie pe ei înșiși, este încă cu noi, și a fost din Biserică toate aceste optsprezece secole. Nu numai Capul trupului a fost uns, parfumat, onorat, mângâiat, înveselit, ci toți membrii de atunci încoace au primit la fel o binecuvântare de la această clasă, de la această clasă a parfumului de nard Maria. Ea este compusă nu întotdeauna din oratori, din bogați sau înțelepți — slujirea ei este neostentativă și multora, în special din lume, li se pare nebunie și risipă — dar Domnul o apreciază, și la fel o apreciază membrii Corpului

Său care sunt mângâiați și înprospătați prin ea. Binecuvântată fie această clasă Maria!

Onoare membrilor — onoare Capului

Dar dacă au fost membri tot timpul care au fost mângâiați în acest fel, nu trebuie să așteptăm o binecuvântare specială de acest fel la sfârșitul acestui veac, asupra membrilor picioare? Conform înțelegerii noastre suntem acum la încheierea acestui veac — Capul a fost glorificat, mulți dintre membrii Corpului au trecut dincolo de vâl și numai picioarele sunt aici. Poate chiar această imagine a ungerii picioarelor și a capului Domnului nostru de către Maria constituie un tip sau o ilustrație a ceea ce putem aștepta în prezent. Și aici intră un aspect frumos al aranjamentului divin — noi toți putem fi atât din clasa Maria cât și din clasa picioare. Cu alte cuvinte, fiecare membru al corpului lui Cristos poate servi într-o anumită măsură pe membrii confrăți ai corpului, membrii confrăți ai picioarelor, așa cum Maria a servit picioarele lui Isus.

Fiecare din poporul adevărat al Domnului când studiază această chestiune să ajungă la concluzia că prin harul lui Dumnezeu se va alătura clasei Maria, și va cumpăra mir foarte scump și-l va turna cu generozitate pe picioarele corpului lui Cristos — Biserica — pe adevărații membri. Aceasta va însemna iubire, simpatie, amabilitate, blândețe, răbdare, ajutor și mângâiere. Va însemna dezvoltare mare și crescândă în toate roadele și harurile spiritului, al căror nume combinat este iubire.

Dragi cititori, să ne amintim că în timp ce este imposibil să facem ceea ce a făcut Maria în această lecție, fiecare are privilegiul să facă lucruri încă mai importante unul pentru altul, pentru frații lui Cristos care sunt acum în lume, membrele picioare ale corpului Său. Parfumul ei a fost literal și în timp și-a pierdut virtutea; dar micile acte de amabilitate și ajutor pe care le putem face unul pentru altul nu-și vor pierde niciodată meritul în estimarea Domnului, și nu-și vor

pierde niciodată mireasma, toată eternitatea în estimarea celorlați. Micile lucruri ale vieții, micile cuvinte, micile semne, privirile amabile, micile ajutoare pe cale, acestea, și nu lucrurile mari sunt posibilitățile noastre, parfumurile noastre, ale unuia pentru altul.

„Să vă spălați picioarele unii altora”

Spălarea picioarelor în vechime în țările orientale era necesară pentru confort, și de aceea, a spăla unul altuia picioarele însemna a se întări și a se înviora unul pe altul chiar în cele mai umile servicii. Aceasta este pentru noi esența lecției Domnului nostru, ca noi să fim bucuroși pentru orice ocazie de a ne servi unul pe altul, de a ne întări și a ne ajuta unul pe altul, oricât de umil ar fi serviciul. Să aplicăm acum aceasta la expresia lecției noastre. Maria a spălat picioarele Domnului nostru cu parfum, și clasa Maria, cea mai iubitoare și mai devotată clasă din Biserică, trebuie să se ajute unul pe altul, să-și spele picioarele unul altuia; și trebuie s-o facă nu în cel mai aspru și mai neîndemânatic mod imaginabil, ci inspirați de iubire și devotare unul pentru altul, trebuie să-și spele picioarele unul altuia cu amabilitatea și simpatia, iubirea și aprecierea simbolizate prin parfumul de nard al Mariei; iar mângâierea unuia pentru altul trebuie să fie cu acea iubire și sollicitudine care a fost reprezentată prin însăși folosirea părului de pe capul ei pentru picioarele Învățătorului.

Vedem unele dovezi că această iubire, această iubire și simpatie numită parfumul de nard Maria, crește printre membrii corpului Domnului; că pe măsură ce ei văd animozitatea lumii, cărnii și adversarului împotriva unșilor Domnului, sunt cu atât mai devotați unul altuia și cu atât mai dispuși să se onoreze unul pe altul cu grijă, iubire și simpatie, și să vorbească generos și blând unul către altul. Suntem bucuroși de aceasta — nu cunoaștem nici o dovadă mai bună de creștere în har din partea celor consacrați. Să continue lucrarea bună până când vom fi umplut casa cu parfumul iubirii,

până când întreaga lume va lua cunoștință de iubirea creștinilor unul pentru altul — nu într-un sens îngust sau partizan, ci în sensul larg în care Cristos i-a iubit pe toți care iubesc pe Tatăl și pe toți care au căutat să umble în căile Tatălui.

Să facem acum

Dacă Maria ar fi așteptat încă o săptămână, ea ar fi putut folosi parfumul pentru ea însăși dar nu pentru Domnul — într-o săptămână de la această întâmplare Domnul nostru a fost îngropat, mormântul a fost pecetluit, garda romană stătea în fața lui și n-ar mai fi fost nici o ocazie nici măcar să-l fi turnat pe corpul Lui mort. Ce bine că ea a folosit ocazia, că I-a arătat Domnului devotarea sa în timp ce-i era oaspete. Paralela este: nu va mai fi mult până când toți membrii corpului lui Cristos își vor fi completat partea lor de suferințe și vor fi trecut dincolo de vâl „schimbați”.

Înțelepciunea ne spune că noi nu trebuie să întârziem cu aducerea vaselor noastre de alabastru cu mir și să le turnăm conținutul peste cei dragi ai noștri din corpul lui Cristos, picioarele lui Cristos. Nu are importanță că ei nu ne observă, sau nu se gândesc la noi, sau nu toarnă deloc peste noi ca membri ai picioarelor; noi să ne facem partea, să fim din clasa Maria, să turnăm parfumul dulce peste alții, și casa, Biserica Domnului, se va umple de mireasma dulce, chiar dacă unii ucenici ne-ar putea acuza în mod greșit că suntem extravagante cu iubirea noastră și cu devotarea noastră, neînțelegând că Învățătorul va spune iarăși în curând: „Lăsați-o în pace. Ea a făcut ce a putut”. Domnul nostru apreciază acest mir și această ungere ca fiind tot ce putem face — nimic n-ar putea fi mai mult sau mai bine. Ea indică iubire, iubire mare — și „iubirea este împlinirea legii”.

„Să luăm seama unii la alții” a spus apostolul — să luăm seama la slăbiciunile celorlalți, să luăm seama la încercările celorlalți, la ispitele celorlalți, la eforturile de a lupta o luptă bună împotriva lumii, a cărnii și a adversarului — să luăm seama la necazurile celorlalți de pe calea îngustă împotriva

opoziției dinăuntru și din afară, și făcând aceasta ne va aduce în inimă simpatie, o simpatie care va avea plăcere să toarne mirul parfumat, foarte scump, cel mai curat și cel mai bun, peste toți care sunt membri confrăți ai unicului corp.

Cineva vorbea de marea „Societate a încurajatorilor”, care fac atât de mult în a ajuta să încurajeze și să ridice picioarele rănite și ostenite pe cărarea vieții. Nu este o societate mare în ceea ce privește membrii ei, dar este o societate mare din punctul de vedere al Domnului și din punctul de vedere al tuturor celor care au fost ajutați și încurajați de ea. Despre Maria-mir s-ar putea spune că a fost un membru proeminent al acestei societăți de încurajatori. Ne putem foarte bine imagina că așa cum Domnul nostru se gândea la încercările severe, inclusiv crucea, din săptămâna atunci deja începută, manifestarea iubirii și devotării Mariei venea ca o încurajare specială și o întărire a spiritului. Atât de puțini păreau să-L înțeleagă! Nici chiar ucenicii n-au apreciat situația. Aici era una care cel puțin L-a iubit, a avut încredere în El. Fără îndoială I-a dat curaj pentru restul zilelor călătoriei Sale.

Adevărul declarat răspicat

În privința faptului că este potrivit a se folosi ocaziile prezente pentru mângâierea și încurajarea altora, un scriitor a spus în esență:

„Nu țineți vasele de alabastru ale iubirii și gingășiei voastre pecetluite până când prietenii voștri vor fi morți. Umpleți-le viața cu bucurie. Spuneți-le cuvinte aprobatoare, înveselitoare atâta vreme cât le pot auzi. ... Dacă prietenii mei au puse deoparte vase de alabastru pline de parfumul înmiresmat al simpatiei și afecțiunii, pe care ei intenționează să le toarne peste corpul meu mort, aș vrea mai degrabă să le aducă în ceasurile mele de osteneală și necaz, și să le deschidă, ca să pot fi înmăpătat și înveselit în timp ce am nevoie de ele. Aș vrea mai degrabă să am un sicriu simplu, fără flori, o înmormântare fără elogii, decât o viață fără dulceața iubirii și simpatiei. ... Florile de pe sicriu nu trimit

nici o mireasmă înapoi pe cărarea ostenită.”

Poemul doamnei Preston „Ante mortem” exprimă aceeași idee astfel:

... „Numai de-aș fi auzit

Adierea unei aplauze, un cuvânt întăritor —

Un strigăt de „*Curaj!*” în mijlocul luptei,

Hotărâtoare de viață sau moarte —

Cum mi-ar fi oțelit sufletul spre încordare

Prin furtuna care întruna venea”.

Sacrificiu cu mireasmă dulce

Apostolul, vorbind despre slujirile Bisericii unul pentru altul, spune că sacrificiul nostru este un sacrificiu de miros plăcut pentru Dumnezeu, dar adaugă și că Evanghelia la care se referă este de la viață spre viață pentru unii și de la moarte spre moarte pentru alții. Adică, faptele bune, cuvintele amabile și eforturile vor fi apreciate de către cei care sunt în atitudinea corectă a inimii ca să le aprecieze, în timp ce aceleași fapte bune vor stârni ofensă și vor constitui un miros rău pentru cei care sunt în starea greșită a inimii. Cât de adesea am văzut că este așa, că, cu cele mai bune străduințe ale noastre de a servi picioarele lui Cristos, unii au fost mângâiați, împrăștiți, alții s-au mâniat — pentru unii efortul a fost o mireasmă plăcută, pentru alții a fost un miros jignitor, din cauza atitudinii incorecte a inimii lor față de Domnul și față de Corpul lui Cristos — poate din cauza ambițiilor sau a câte altele care le erau împiedicate.

Exact așa a fost și în Betania: mirosul plăcut care a umplut casa, și binecuvântarea și împrăștierea pe care le-a primit Maria în legătură cu slujirea, au avut un efect foarte diferit asupra lui Iuda. El a fost mânios; egoismul lui l-a împiedicat să aprecieze onoarea făcută Domnului; el s-a putut gândi numai la sine și la ce ar fi putut obține din tranzacție, și cum, în ceea ce-l privea pe el, toată chestiunea era o risipă. Acreala care i-a venit în inimă din cauza stării ei greșite este indicată prin mărturia că a mers direct la preoții cei mai de seamă ca să se

tocmească cu ei pentru vinderea lui Isus. Să căutăm, dragi frați, ca inima noastră să fie într-o atitudine iubitoare față de Domnul, și nu într-o atitudine egoistă — ca noi să apreciem tot ce se face în numele Lui și pentru Corpul Lui, și să nu căutăm la ale noastre. Altfel pentru noi rezultatul va fi un miros de la moarte spre moarte, cum a fost pentru Iuda.

Aceasta încheie lecția noastră. Probabil în ziua următoare evreii s-au adunat în număr considerabil ca să-i vadă pe Isus și pe Lazăr, și să se sfătuiască în privința omorârii lor — „pentru binele cauzei”. Și, apropo, să ne amintim că „binele cauzei” a stat aproape întotdeauna la baza oricărei fapte josnice și detestabile împotriva adevărului, de la început până la sfârșit. Să ne păzim de un astfel de spirit sectar; să căutăm ca iubirea noastră pentru Domnul și pentru toți frații Lui să fie sinceră, și nu o iubire personală și egoistă pentru noi înșine sau pentru o denominație, altfel nu știm în ce rele am putea fi conduși.

„Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină
și în el nu este nici un prilej de poticnire.”

1 Ioan 2:10

„Ea a făcut ce a putut”

Matei 26:6-13

„*Ea a făcut o faptă bună față de Mine.*” Matei 26:10.

Acest studiu ne duce înapoi de la discursul de marți dinaintea morții Domnului, la sâmbăta seara dinaintea morții Lui — încheierea Sabatului evreiesc. În armonie cu obiceiul predominant, Isus cu ucenicii Săi și alții au fost invitați în seara aceea la un ospăț. Tocmai sosiseră în seara precedentă din Ierihon cu intenția să țină sărbătoarea Paștilor la Ierusalim — sărbătoarea despre care Domnul nostru Isus a spus: „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi” (Luca 22:15). Deși Isus le-a spus apostolilor că mergea la Ierusalim și acolo va fi răstignit, se pare că ei n-au înțeles acest lucru, probabil pentru că le spusese așa de multe lucruri în cuvinte tainice, ca, de exemplu, când le-a spus că El era pâinea care se coboară din cer etc., și că ei trebuiau să mănânce carnea Lui și să bea sângele Lui. Poate că răstignirea sugerată era de asemenea un limbaj hiperbolic; cel puțin ei nu puteau înțelege că așa va fi, chiar dacă Petru fusese muștrat pentru necredința lui în privința acestui lucru.

Ospățul a fost în casa lui Simon Leprosul. Simon era un nume obișnuit în acele locuri pe vremea aceea, și acest Simon se distingea prin faptul că fusese lepros — se prea poate să fi fost vindecat de Domnul, și aceasta se poate să fi fost începutul unei cunoștințe intime între Isus și familia ai cărei membri proeminenți erau Lazăr, Marta și Maria. Unul dintre evangheliști ne spune că Lazăr a fost unul dintre cei care ședeau la ospăț, că Marta a fost una dintre cele care au servit, și lecția de acum ne spune în special despre lucrul făcut de Maria, care, în timp ce Domnul stătea întins, s-a apropiat și a rupt sigiliul unui vas de alabastru cu parfum prețios (nu ulei, cum este folosit azi cuvântul). Una dintre relatări spune că era foarte prețios, alta că valora cam 50 de dolari în banii noștri.

Astfel de ungeri erau foarte rare, de obicei pentru regi sau prinți sau nobili; iar ucenicii, sub conducerea lui Iuda, care se pare că a fost purtătorul de cuvânt (vezi relatarea lui Ioan), au fost toți plini de indignare din cauza risipei. Ioan ne spune că Iuda a fost un hoț, care ținea punga, era casierul grupului, și că remarcile sale de preocupare în legătură cu folosirea banilor pentru săraci erau fățarnice. În orice caz, putem compătimi cu ceilalți apostoli pentru că au fost de acord cu argumentele lui, pentru că toți erau săraci, nefiind obișnuiți cu astfel de lux și extravaganta, și în această privință probabil reprezintă pe majoritatea poporului Domnului de astăzi, care la fel ar considera un parfum de 50 de dolari o risipă de bani extravagantă. Pe noi ne interesează mai mult cum a privit Isus acest lucru. Noi ne dăm seama că concepțiile noastre despre lucruri ca acestea sunt mai mult sau mai puțin înclinate, prin egoismul nostru sau prin sărăcia și nevoia de a face economie.

„De ce faceți supărare femeii?”

Domnul nostru a discernut imediat printre ucenicii Săi spiritul de critică, de a găsi greșeli, și a luat prompt partea Mariei zicând: „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine”. Intuiția feminină a îndrumat-o pe Maria să facă lucrul potrivit la timpul potrivit. Ea și-a dat seama că avea o datorie la Învățătorul pe care niciodată n-o putea plăti, și că această oferire costisitoare a parfumului nu era decât un mic tribut, o mică expresie a recunoștinței sale. Ea găsisse în Domnul un obiectiv vrednic de devotarea inimii sale; ea nu era o susținătoare a drepturilor femeii; ea n-a găsit greșeală la Domnul că n-o alesese pe ea și pe Marta ca să fie membre ale grupului apostolilor și să plece peste tot să vestească numele și faima Lui. Fără îndoială, ea ar fi primit cu bucurie această lucrare dacă ar fi fost îndrumată astfel, dar instinctele sale feminine n-au condus-o în această direcție, nici n-au făcut-o să se ofenseze că Domnul a arătat o diferență între bărbați și femei în ceea ce privește

promulgarea mesajului Său.

Deși exclusă de la serviciul onorabil al slujirii publice a Adevărului, Domnul nostru a declarat: „Ea a făcut ce a putut”. Ea a făcut ce I-a plăcut Domnului; ea a ilustrat calitățile cele mai nobile și mai adevărate ale inimii feminine: iubire, devotament, fidelitate; ea a vorbit prin fapte mai degrabă decât prin cuvinte, și parfumul faptelor sale de iubire, bunătate și adorare a Domnului ei a venit prin veacuri, umplând întreaga Biserică a lui Cristos cu mireasma plăcută a parfumului pe care l-a turnat pe capul Lui și apoi pe picioarele Lui. Aceasta este în acord cu ceea ce a declarat Domnul nostru profetic referitor la acest act: „Adevărat vă spun, oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, ca amintire despre ea”.

Ce amintire plăcută despre Maria! Cum iubim și respectăm noi toți adevărata ei feminitate, și apreciem faptul că intuiția ei cu privire la această ungere a Domnului a fost superioară raționamentelor celor doisprezece apostoli asupra acestui subiect — ei erau prea reci și calculați, prea asemenea oamenilor de afaceri. Ea a compensat deficiența aceasta prin căldura devotamentului ei iubitor. Fără îndoială, femeia a completat chiar un astfel de loc folositor cum este acesta în istoria Bisericii de-a lungul tuturor secolelor de atunci până acum. Fără partea ei, religia lui Isus ar fi fost neîndoielnic mult mai rece, mai calculată și mai formală decât este acum; dar simpatia adâncă, largă a adevăratei feminități a ajutat la interpretarea inimii lui Cristos, a iubirii lui Cristos, și s-a dovedit o binecuvântare pentru toți urmașii Mielului.

„Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi”

Este un calcul greșit să presupunem că momentele petrecute în comuniune cu Domnul în studierea planului Său, și banii și orele cheltuite în serviciul Său, în promulgarea Adevărului Său, sunt o pierdere și astfel săracii au mai puțin. Din contră, în măsura în care cineva are devotament iubitor,

adevărat față de Domnul, acesta va avea devotament față de serviciul Său și față de săraci. Nimeni nu poate iubi sincer pe Domnul fără să aibă proporțional mai multă simpatie și mai multă generozitate față de săraci și față de toți cei care sunt în sfera bunăvoinței Sale. După cum ne sfătuiesc Scripturile: „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul care reține mai mult decât trebuie, nu face decât să sărăcească” — să aibă lipsă — să sărăcească atât la suflet cât și la pungă (Prov. 11:24). Urmașii Domnului trebuie să fie prudenți, economi dar nu zgârciți, nu avari, nu strângători de bogăție. Ei trebuie să-și arunce pâinea pe ape; trebuie să facă bine și să se încreadă în Domnul pentru rezultate; ei trebuie să folosească larg bogățiile Domnului care le sunt încredințate, atât natural cât și spiritual, și să primească binecuvântarea lor din folosirea sau creșterea acestora.

Tocmai această faptă din partea devotatei Maria și lauda adusă de Domnul au fost fără îndoială de ajutor poporului Domnului chiar în această direcție de-a lungul acestui Veac Evanghelic. În mod asemănător și noi am fost odată înclinați să considerăm că Convențiile de o zi și Convențiile generale ale poporului Domnului sunt prea scumpe, că este o risipă de bani care ar fi putut fi folosiți altfel; dar experiența noastră este că în folosirea talantului bani se află o binecuvântare — că oricine nu face ceva investiție, ceva sacrificiu în interesul Adevărului, în mod sigur nu va primi marile răsplăți ale binecuvântării spirituale. Oricine, dimpotrivă, caută să-și folosească mijloacele în servirea Adevărului pentru alții și pentru hrănirea propriei inimi primește proporțional o binecuvântare mai mare. Suntem chiar înclinați să credem că Domnul le compensează și în nevoile materiale; dar chiar dacă nu acesta ar fi cazul — dacă ar fi mai săraci în cele materiale ca rezultat al hrănirii lor spirituale — noi știm că hrănirea spirituală, grăsimea sufletului, prosperitatea ca Noi Creaturi în Cristos, este de departe cel mai important lucru cu care avem de-a face. Însuși obiectivul apartenenței noastre ca membri în școala lui Cristos,

asocierea cu ceilalți membri, este ca să putem crește în acest har, în cunoștință și iubire în asemănarea Învățătorului.

Uns pentru îngroparea Sa

Domnul nostru a declarat că fapta Mariei a fost o pregătire pentru îngroparea Sa. Ne amintim că mai multe dintre femeile onorabile din compania Domnului au venit la mormânt devreme în prima zi a săptămânii cu miresme și ulei, parfum pentru ungerea Lui, după obiceiul timpului, și pentru că nu și-au amintit și n-au recunoscut profetia Sa că va învia din morți în a treia zi. Motivul lor că au mers a fost fără îndoială potrivit, și totuși ungerea Domnului nostru de către Maria înainte de îngroparea Lui a fost mult mai la obiect, mult mai apreciată de El. Și tot așa este și cu noi: cu iubiții noștri prieteni, cu frații și cu alții. Se cade să-i ungem cu vorbe blânde, cu simpatie iubitoare, cu expresii gingașe, când sunt încă în valea conflictelor, înainte să fi ajuns la sfârșitul călătoriei. Noi nu știm cât au nevoie uneori de un cuvânt de simpatie și încurajare chiar și cei mai tari dintre urmașii Domnului, iar noi facem bine propriei noastre inimi când arătăm o astfel de simpatie.

Nu vrem să spunem că trebuie să turnăm peste alții lingușiri scârboase, dar este o mare diferență între lingușire și cuvintele încurajatoare, compătimitoare; și cine este acela cu o inimă compătimitoare, având o inimă umplută cu iubirea divină, care să nu fie el însuși un vas de alabastru cu parfum, care să fie deschis și turnat peste frați și peste toți prietenii și rudeniile noastre pământești, atunci când venim în contact cu ei și în măsura în care binecuvântarea Domnului ar fi în mod corespunzător pentru ei. Să nu uităm acest lucru; să folosim aceste ocazii pe care le avem zi de zi, de a presăra flori pe cărarea vieții altora, și poate că făcând așa Domnul va permite ca cineva să presare flori și pentru noi. Pe principiul că cel care udă pe alții va fi udat și el, cel care ajută pe alții nu va flămânzi niciodată, cel care mângâie pe alții nu va duce niciodată lipsă de mângâiere. Fără îndoială că Domnul Se va îngriji ca, în măsura în care avem și

exercităm spiritul potrivit al bunăvoinței și generozității față de alții, ni se va întoarce partea de binecuvântări bogate când vom avea cel mai mult nevoie de ele.

„Nici un om dintre popoare nu era cu Mine” — în stare să compătimească deplin

Foarte evident, la încheierea serviciului Său, Domnul nostru a simțit mai mult sau mai puțin dezamăgirea că un mare număr de evrei nu primiseră mesajul Său plin de har și nu crezuseră în El. Acest gând I-a venit în special când a citit gândul lui Iuda că el deja plănuia să-L vândă. Mai mult, El a văzut ceva din același spirit de frică în ceilalți unsprezece apostoli, pentru că El știa deja cine Îl va vinde și știa de asemenea că ceilalți Îl vor uita și vor fugi plini de frică în ceasul suferinței Sale. Dacă mesajul Său, iubirea Sa, Spiritul Său transmis acestor oameni îi lăsa totuși atât de slabi în multe privințe, aceasta argumenta că realizase comparativ puțin în serviciul Său, și că era posibil ca ceilalți cinci sute de frați să nu fie mai devotați decât cei doisprezece.

Ce mângâiere trebuie să fi fost pentru Domnul ca în mijlocul acestor gânduri să afle că exista un suflet iubitor care L-a apreciat și a adus vasul de alabastru și L-a uns înainte de îngroparea Sa. Bucuria, mângâierea, binecuvântarea care a venit în inima Învățătorului nostru drag, și care L-a întărit pentru experiențele zilelor următoare, valorau mult mai mult decât cei 50 de dolari. Nu numai că El a vrut ca acest lucru să fie spus în amintirea Mariei, dar putem presupune că în viitorul veșnic Maria va fi pusă într-o poziție foarte înaltă printre urmașii credincioși ai Domnului. Ea poate nu va fi cu apostolii pe cele douăsprezece scaune de domnie ale lui Israel, dar putem fi siguri că va avea un loc mare, onorabil aproape de Cel pe care L-a iubit și căruia I-a arătat devotamentul ei.

Un scriitor necunoscut zice: „Nu vă țineți vasele de alabastru ale iubirii și gingășiei voastre sigilate până când prietenii voștri sunt morți. Umpleți-le viețile cu bunățate.

Spuneți-le cuvinte aprobatoare și încurajatoare atâta timp cât urechile lor le pot auzi și atâta timp cât inimile lor pot fi emoționate și făcute fericite prin ele; lucrurile plăcute pe care vreți să le spuneți când ei sunt plecați, spuneți-le înainte de a pleca. Florile pe care intenționați să le trimiteți pentru sicriul lor, trimiteți-le să lumineze și să înfrumusețeze căminul lor înainte de a-l părăsi. Dacă prietenii mei au vase de alabastru puse deoparte, pline de parfumurile înmiresmate ale simpatiei și afecțiunii, pe care intenționează să le spargă peste trupul meu mort, aș prefera să le aducă în orele mele ostenite și tulburate și să le deschidă, ca să pot fi înmormântat și încurajat de ele atâta timp cât am nevoie de ele. Mai bine să am un sicriu simplu, fără nici o floare, o înmormântare fără elogii, decât o viață fără dulceața iubirii și simpatiei. Să învățăm să-i ungem pe prietenii noștri înainte pentru îngroparea lor. Bunătatea post-mortem nu încurajează un spirit îngreunat. Florile de pe sicriu nu răspândesc mireasmă înapoi pe cărarea ostenită”.

Egoismul contra generozității

Lecția noastră se încheie cu relatarea despre felul cum, repede după aceea, Iuda a mers la preoții cei mai de seamă și s-a tocmit cu ei să caute o ocazie și să-L dea pe Isus în mâinile lor pentru treizeci de arginți. Ce contrast puternic este arătat aici între generozitatea Mariei și egoismul josnic al lui Iuda! Ea a fost atât de plină de iubire, încât nu putea face destul pentru marele Învățător la picioarele căruia îi plăcea să stea, de pe buzele căruia primise atât de multe binecuvântări, așa o bucurie a inimii, și prin puterea căruia fusese chemat din mormânt fratele său și probabil fusese vindecat tatăl său de o boală dezgustătoare. Și noi trebuie să ne amintim ce mult Îi datorăm acestui mare Învățător, că ale Lui sunt minunatele cuvinte ale vieții care ne-au adus în inimi bucurie, pace și binecuvântare. Prin cuvintele Lui am fost și noi chemați din starea de moarte, căci, după cum spune apostolul, cândva noi am fost morți în greșeli și păcate, dar acum suntem înviați,

însuflețiți de Spiritul Domnului, de Spiritul iubirii.

Și noi am avut lepra păcatului, a condamnării, am fost copii ai mâniei întocmai ca alții, dar păcatele noastre au fost cu îndurare acoperite de Răscumpărătorul, lepra a fost curățată, și noi am fost făcuți mai albi ca neaua în ochii Domnului nostru prin credință în sângele prețios. Și noi am învățat să stăm la picioarele Învățătorului și să ne bucurăm de învățăturile Lui, și prin acestea am fost transformați prin înnoirea minții noastre. Nu este oare potrivit să simțim că nici o jertfă nu I-am putea aduce care să poată exprima în vreun sens sau grad recunoștința inimilor noastre? Oare nu putem și noi găsi vase de alabastru cu parfum prețios pentru Învățătorul? Este adevărat, Capul a fost glorificat, iar membrii corpului de asemenea sunt trecuți acum dincolo de vâl, dar „picioarele” Sale sunt încă cu noi, ultimii membri ai corpului lui Cristos sunt încă aici. Să ne grăbim să facem tot ce ne stă în putere, atât material cât și spiritual, pentru picioarele lui Cristos; să facem tot ce ne stă în putere să le curățăm de mânjitura pământului, chiar dacă ne costă lacrimi; să le ungem cu parfumul de mir prețios. Cu cât este mai costisitoare afecțiunea și iubirea pe care le acordăm membrilor corpului lui Cristos, chiar celui mai mic și mai umil dintre ei, cu atât va fi mai bine; toate trebuie să fie numai o expresie a căldurii și a iubirii care este în inima noastră pentru El și pentru ai Lui. Timpul trece repede — curând ultimii membri vor fi trecut și vor fi dincolo de vâl, dincolo de ungera noastră și dincolo de cuvântul binecuvântat „Ea a făcut ce a putut”. Să câștigăm această expresie de pe buzele scumpe ale Domnului nostru prin credincioșie față de aceia care-L reprezintă pe El în lume — față de casa credinței, față de membrii Corpului lui Cristos.

Cu treizeci de arginți

Egoismul pare să stea la însăși temelia tuturor faptelor infame, josnice ale naturii decăzute. Ambiția egoistă a fost aceea care a făcut-o pe mama Eva să dorească fructul oprit,

și putem spune liniștiți că de atunci încoace egoismul a îmboldit la toate lucrurile infame și josnice din cei șase mii de ani de domnie a păcatului și a morții. Străduința noastră a tuturor ar trebui să fie pentru Spiritul unei minți sănătoase. Aceasta ar însemna, pe de-o parte, că noi n-ar trebui să fim prea extravagandanți, și, pe de altă parte, că n-ar trebui să fim prea economi. Dar dacă am greși într-una din aceste două aspecte, n-ar fi oare cel mai sigur și mai bine să greșim în aspectul prea marii generozități, mai degrabă decât în cel contrar? Bine a spus apostolul că iubirea bogăției este rădăcina tuturor relelor. Aceasta ar putea cuprinde nu numai banii, ci bogăția în onoare, nume, influență sau putere. Apostolul adaugă: „Unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri”. 1 Tim. 6:10.

Ca o ilustrație a acestei clase să luăm cazul lui Iuda din lecția noastră, vinderea Învățătorului său cu treizeci de arginți. Nu are importanță dacă el a gândit că Isus spusese că era aproape de moarte și că acest parfum era în legătură cu îngroparea Lui. Nu are importanță dacă Iuda era sigur că toate aceste lucruri oricum I se vor întâmpla Domnului, și se gândea că putea să aibă și cei treizeci de arginți. Aceasta nu-i scuza greșeala. Egoismul și josnicia fuseseră încurajate atât de mult în inima sa încât, în ciuda asocierii sale intime cu Învățătorul, a cunoașterii cuvintelor Sale prețioase și a faptelor Sale mari, nici iubirea, nici reverența n-au stat în calea egoismului.

Iuda „a mers la locul lui” în Moartea a Doua, înțelegând prin aceasta că ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut. Oricine va îngădui ambițiilor egoiste de vreun fel să aibă control în inima sa, oricine nu va îngădui harul și adevărul Domnului să intre în inima sa și s-o lărgească și s-o umple cu iubire, tot așa va merge la locul lui, în Moartea a Doua. Pregătirile divine sunt numai pentru aceia care vor fi umpluți în cele din urmă cu iubire, Spiritul lui Dumnezeu, spiritul generozității. Să evităm deci tot mai mult spiritul lui Iuda, inima cu egoism, iubire de bani, iubire de sine și ambiție, și să avem tot mai mult inima iubitoare a Mariei și smerenia

ei, care nu numai că au făcut-o dispusă să-și cheltuie mijloacele pentru a servi adevărul, ci au făcut-o dispusă și să se smerească până la lacrimi și la folosirea celui mai deosebit ornament al femeii, părul ei, în serviciul Învățătorului ei, Domnului ei, iar acestea pe cele mai umile membre ale Lui, picioarele Lui.

C. M. 297

‘Naintea lui Isus șezu Maria
Ascultând Cuvântul, în Betania.
Ea și-a ales partea bună,
Fericire veșnică.
‘Naintea lui Isus, am și eu locul,
Unde în liniște, pe El Îl ascult.

‘Naintea lui Isus, venind Maria,
Cinstind pe Domnul ei, cu mir Îl ungea.
Domnul a bineprimit
C-a făcut că L-a iubit.
‘Naintea lui Isus, le voi aduce
Și eu toate ce am, cu bucurie.

‘Naintea lui Isus căzu Maria
Văzându-L înviat, de dimineața.
Îndat-a mers și a spus:
A-nviat Domnul Isus.
‘Naintea lui Isus și eu voi cădea,
Și-oi vesti iubirea-l în toată lumea.

Se va spune ca amintire despre ea

Matei 26:1-16

„Ea a făcut ce a putut.” Marcu 14:8.

Într-un studiu anterior am tratat intrarea triumfală a Marelui Învățător în Ierusalim pe un asin și prezentarea Lui către națiunea lui Israel ca Împărat al lor, în împlinirea profeției din Zaharia 9:9-12. Aceasta a fost cu cinci zile înainte de Paști. Timp de mai multe zile Isus a învățat în templu, mergând noaptea la casa lui Lazăr, a Martei și a Mariei din Betania. El știa la ce să Se aștepte — că-I sosise ceasul. El știa că preoții cei mai de seamă și bătrânii poporului plănuiau chiar atunci omorârea Sa, ezitând numai ca nu cumva aceasta să producă tulburare. Indignarea lor împotriva Marelui Învățător era că El nu învăța așa cum învățau ei și că învățăturile Lui aveau mult mai mare putere asupra maselor decât toate învățăturile lor la un loc. Mânia, invidia, ura, s-au unit pentru a-L înfiera ca impostor și a-L trimite la moarte, „pentru binele cauzei”.

Ospățul din Betania la care ne referim în studiul acesta, poate să fi fost în noaptea de dinaintea vânzării Domnului, cu două zile înainte de sărbătoarea Paștilor. Dar consensul opiniilor pare să fie că acesta a avut loc în seara de Sabat de dinaintea intrării triumfale în Ierusalim. Oricum, nu are importanță. A existat un astfel de ospăț. Isus și ucenicii Lui au fost prezenți. În timpul ospățului s-a apropiat o femeie cu un vas de alabastru cu un parfum foarte prețios. Ea l-a turnat pe capul Său și întreaga încăpere s-a umplut de un miros plăcut. Femeia era Maria, sora lui Lazăr și a Martei.

O altă relatare ne arată că protestul făcut de către ucenici împotriva acestui lucru, că era o risipă, a fost instigat de către Iuda, casierul micii cete de ucenici ai Domnului. Ioan a remarcat că el era un hoț și ținea punga și a sugerat că pe el îl interesau mai mult banii decât săracii și că menționarea săracilor de către el a fost numai un șiretlic. Dar Marele

Învățător Și-a muștră ucenicii zicând: „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut o faptă bună față de Mine. ... Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea îngropării Mele. Adevărat vă spun că oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, ca amintire despre ea” (Mat. 26:10-13). Câtă considerație din partea Marelui Învățător! Câtă simpatie! Câtă apreciere a toate câte s-au făcut pentru El!

„Ea a făcut ce a putut”

Domnul, în acord cu toate învățăturile și uzanțele Scripturii, refuză să recunoască femeia ca învățător al religiei în Biserică printre urmașii Săi. Nici unei femei nu i s-a dat un loc printre cei doisprezece apostoli — nici măcar atunci când au fost trimiși cei șaptezeci de evangheliști cu mesajul simplu, pe care orice femeie l-ar fi putut da, în mod sigur la fel de fluent ca orice bărbat, sau chiar mai bine; nici măcar în această misiune n-a trimis femei, nici măcar un reprezentant al acestui sex. Bărbatul, în uzanța scripturală, este ilustrația Domnului; femeia, ilustrația Bisericii. Ar fi în dezarmonie cu ilustrația, ca Biserica să fie instructorul, iar Domnul să fie învățacelul. În mod logic deci, ar fi fost nepotrivit ca femeii să-i fi fost încredințată sarcina de a-L reprezenta pe Domnul. Ca atare, femeile ca învățători în Biserică n-au nici o autoritate în Biblie pentru acea poziție. Citim că șarpele a înșelat-o pe mama Eva și a făcut-o învățător al erorii pentru soțul ei. Citim că spiritele rele s-au folosit de o anumită tânără ca mediu pentru a anunța pe apostoli. Dar nu găsim nici o aprobare divină a femeii ca învățător în Biserică, ci aflăm că tânăra care a acționat sub influența unui spirit de precizie și a încercat să predice pe Cristos și pe apostoli a fost muștrată de către apostolul Pavel, iar spiritul de precizie a părăsit-o.

Acest lucru însă nu arată că Isus sau apostolii au fost duri față de femei sau că nu le-au apreciat calitățile inimii și minții. Chiar dimpotrivă. Printre urmașii Domnului au fost multe „femei onorabile”, și iubirea Lui specială pentru această Marie

și pentru sora ei Marta este relatată în mod deosebit. Să învățăm lecția din Carte și să nu încercăm să învățăm noi Cartea.

„Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi”

Domnul nostru, răspunzând argumentului lui Iuda, că parfumul ar fi trebuit vândut cu o sumă mare în beneficiul săracilor, a spus: Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi. Puteți să le faceți bine oricând vreți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Sărăcia este desigur un factor în ordinea socială din prezent, pentru că, în starea noastră decăzută ca rasă, unii sunt mai străluciți la minte decât alții și egoismul este regula generală. Prin urmare, până la sfârșitul domniei păcatului și a morții săracii vor fi aici. Și există o binecuvântare legată de fiecare faptă bună, de fiecare străduință nobilă de a ajuta pe vreun membru al rasei să se ridice la condiții mai înalte și mai bune, din punct de vedere mintal, moral și fizic. În curând nu vor mai exista săraci, deoarece, sub condițiile Împărăției, iubirea va fi principiul conducător în locul egoismului. Sub conducerea Mesianică dreptatea va deveni repede universală; voia lui Dumnezeu se va face în cele din urmă pe pământ așa cum se face în ceruri.

„Dar pe Mine nu Mă aveți”

Acest lucru a fost adevărat despre Învățătorul. Încă puțin timp și El era plecat de la ei, S-a înălțat la dreapta Tatălui. Același principiu predomină în privința urmașilor Domnului numiți „Membrii Corpului Său”. Orice putem face pentru acești membri, marele Cap va considera ca și cum ar fi făcut Lui Însuși. De aceea, în timp ce va fi întotdeauna potrivit să facem bine tuturor când avem ocazie, va fi de asemenea întotdeauna potrivit să facem bine „mai ales celor din casa credinței”. Aceștia trebuie să fie totdeauna primii în gândurile noastre.

Spiritul egoismului din Iuda l-a condus de la un grad de lăcomie la altul până când a fost dispus să vândă pe Învățătorul Său dușmanilor Lui. Vai, ce putere teribilă pentru rău este egoismul! Câți sunt dispuși să vândă adevărul de dragul tihnei sau prosperității lumești! Cei care au spiritul Adevărului într-o măsură considerabilă trebuie să fie atenți unde duce egoismul dacă este urmat — la Moartea a Doua.

Intrarea triumfală în Ierusalim

R — 2745 / decembrie 1900

Osana! Binecuvântat este Cel care vine!

Matei 21:1-17

*„Binecuvântat este Cel care vine în numele DOMNULUI!”
Matei 21:9.*

După cina descrisă în ultima noastră lecție, în dimineața următoare, prima zi a săptămânii (duminica noastră), Domnul nostru Și-a început devreme pregătirile pentru intrarea triumfală în Ierusalim ca Împărat. Deși El știa bine că „ai Săi” nu-L vor primi, ci, după cum le mărturisise deja ucenicilor Săi, va fi dat la moarte de către conducători, și a dat de înțeles în seara dinainte că ungerea Mariei era pentru înmormântarea Sa, a fost totuși necesar, ca parte din planul divin, să Se ofere formal ca Împărat al evreilor și astfel să împlinească pentru acel popor făgăduința lui Dumnezeu că favoarea Sa va fi „întâi peste iudeu”.

Înainte Domnul nostru Se împotriviise dispoziției unora din popor de a-L lua cu forța și a-L face Împărat, retrăgându-Se din mijlocul lor etc. (Ioan 6:15); dar acum timpul, timpul convenit fiind venit, chiar și ceasul, El Și-a plănuit în mod deliberat procesiunea triumfală, în loc de a o împiedica, așa cum făcuse înainte. A trimis pe unii dintre ucenici după mânzul unei măgărițe, manifestându-Și puterea supraomenească în aceea că a spus unde și cum vor fi găsite animalele. A fost folosit un măgar, mai degrabă decât un cal, iar tradiția ne spune că astfel erau obișnuiți toți împărații lui Israel să călătorească spre încoronare.

Când a sosit animalul, ucenicii și toată mulțimea părea

să intre în spiritul aceluia aranjament; fiindcă s-ar părea că un bun număr din cei care veniseră din Ierihon, și care fuseseră martorii puterii și învățăturilor Domnului nostru în drum spre Cetatea Sfântă și Paști, au rămas în Betania pentru Sabat, cum a făcut El. Aceștia, împreună cu ucenicii, au constituit o bună ceată, care a început să-L salute pe Isus ca Împărat și să-I aducă omagii, cum era obiceiul cu notabilitățile pe timpul acela, întinzând pe drum haine ca să calce pe ele, rupând iarbă, flori și ramuri de palmier și presărându-le în calea Lui.

Isus, în poziția de onoare, călărind în frunte, era urmat de această mulțime în drumul spre Ierusalim. Apoi o altă mulțime din cetate, auzind că marele Profet și Învățător era în Betania, a venit să-L vadă pe El și pe Lazăr, iar aceștia, întâlnindu-L pe Domnul și mulțimea care striga în urma Lui, s-au întors și au devenit o avangardă, strigând ca și restul: „Osana, Fiul lui David!”, ceea ce însemna împărat, unul din linia împărătească. Probabil că ei s-au abținut de a folosi cuvântul „împărat” ca nu cumva să atragă asupra lor acuzații de trădare împotriva împăratului Irod și împotriva Imperiului Roman care-l susținea la putere.

Era o intrare triumfală în cetatea Marelui Împărat mare sau ciudată, după punctul de vedere din care era privită. Din punctul de vedere al ucenicilor și al mulțimii, plină de entuziasm mesianic și de speranțe că mult doritele binecuvântări asupra lui Israel erau aproape de realizare, și plină de credință că acest mare Profet, care avea puterea să învie morții și să vindece bolnavii, putea, la timpul Său și în felul Său, să devină și să-i facă și pe ei invincibili împotriva tuturor dușmanilor, și putea să împlinească cu prisosință toate lucrurile glorioase prezise de profeți — pentru aceștia era o mare ocazie, un triumf adevărat. Căci, în pofida faptului că Isus le spusese înainte de multe ori despre moartea Sa, și chiar îl muștrase pe Petru pentru că a vorbit contrar, totuși ucenicii Săi și alții păreau să nu fi putut primi cuvintele Sale în sensul lor adevărat, și să le fi interpretat numai ca parte din „cuvintele

Sale tainice”, care fără îndoială mai târziu vor deveni luminoase într-o semnificație mare. Acest lucru este atestat de cuvintele lor, chiar după moartea și învierea Sa: „Noi nădăjduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” (Luca 24:21).

Din punctul de vedere al lui Irod, al lui Pilat, al preoților celor mai de seamă și al cărturarilor, această procesiune triumfală era numai o paradă a unui conducător fanatic și a adepților lui ignoranți și fanatici. Evident ei n-au văzut în ea mai mult de-atât. Împăratul Irod și Pilat, evident nu se temeau că acest Nazarinean disprețuit și tovarășii Săi vor fi vreodată în stare să organizeze și să echipeze o armată care să aibă vreo forță împotriva ordinii de lucruri pe care o conduceau ei. Conducătorii religioși se temeau numai că fanatismul se putea răspândi în vreun fel și aduce asupra lor mânia și opresiunea puterilor laice, care puteau fi folosite ca scuză pentru amestec mai departe în libertățile evreilor. Foarte evident, nici unul dintre acești conducători de seamă nu credeau în Isus ca Mesia trimis de Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor grațioase ale Scripturilor lor. Pentru aceasta au mărturisit apostolii zicând: „Știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri”; „căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei”. Fapte 3:17; 1 Cor. 2:8.

Procesiunea aceea a fost văzută din încă un punct de vedere de către Domnul nostru Însuși și de către mulțimea nevăzută a îngerilor, spiritele slujitoare, trimise să slujească celor care vor fi moștenitorii mântuirii. Aceștia s-au alăturat la entuziasmul mulțimii, dar dintr-un punct de vedere total diferit — înțelegând acest triumf numai ca o parte a planului divin și numai ca un preludiu al unui triumf mai mare din partea Domnului nostru, prin completarea sacrificiului de Sine și obținerea în acest fel a „toată autoritatea în cer și pe pământ”; și de asemenea ca o preumbrire a gloriei Sale viitoare și a intrării Sale triumfale în Împărăție la întoarcerea Sa dintr-o țară depărtată (cerul) înarmat cu o plinătate de putere și autoritate, ca să doboare păcatul și să aducă toate

lucrurile în supunere lui Dumnezeu; și să ridice din groapa oribilă a păcatului, a bolii și morții pe toți care vor dori să se întoarcă la deplină armonie cu Tatăl și cu legile imperiului Său. Noi avem privilegiul, prin harul lui Dumnezeu, să ne bucurăm de acest punct de vedere, cel mai glorios, al celui marș triumfal; și putem foarte bine spune în cuvintele Domnului nostru: „Fericiți sunt ochii voștri că văd și urechile voastre că aud”.

Relatarea lui Luca a acestui subiect ne informează că anumiți farisei care erau cu mulțimea la început, deși n-au putut obiecta la nimic din ceea ce a spus sau a făcut Domnul nostru, s-au plâns că El a permis ucenicilor Săi și altora din mulțime să-L salute ca Împărat, strigând: *Osana!* (Mântuire, Bindecuvântare, Laudă) Apoi Isus, cunoscând profetia legată de acest subiect (Zah. 9:9), nu numai că a refuzat să mustre pe ucenici și să le împiedice aclamațiile, ci i-a informat pe farisei că deoarece Dumnezeu, prin profet, spusese: „Strigă, fiica Ierusalimului”, trebuia să se strige; și că dacă poporul nu s-ar fi ridicat la acel entuziasm ca să strige astfel, înseși pietrele ar fi strigat, așa că profetia nu rămânea neîmplinită.

Deși distanța de la Ierusalim la Betfaghe, unde a încălecat Domnul pe măgar, este foarte scurtă, totuși cetatea era ascunsă vederii de Muntele Măslinilor, și când Domnul a ajuns pe vârful Muntelui Măslinilor și cetatea Ierusalimului a apărut la vedere, atunci El a oprit procesiunea și a plâns pentru cetate zicând: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi ... pentru că n-ai cunoscut timpul cercetării tale” (Luca 19:41-44). Din aceste cuvinte este evident că Domnul nostru n-a considerat, în nici un sens al cuvântului, că mulțimea care era cu El reprezintă cetatea sau națiunea; căci deși aceștia care erau cu El strigau tocmai cuvintele „*Bindecuvântat este Cel care vine în numele DOMNULUI!*”, cuvintele Domnului nostru arată că urma să vină un timp când conducătorii lui Israel, cei de frunte care reprezentau poporul, Îl vor recunoaște cu bucurie ca Împărat

Intrarea triumfală în Ierusalim

al împăraților și Domn al domnilor, la a doua venire a Sa; dar între timp, neputința lor de a recunoaște timpul cercetării lor a însemnat pentru ei o mare pierdere a privilegiului; a însemnat pentru ei că trebuia să le fie lăsată casa pustie, abandonată de Domnul în timpul acestui Veac Evanghelic, timp în care El va aduna dintre Neamuri un număr suficient pentru a completa numărul celor aleși, împreună cu cei credincioși din Israel, rămășița care L-au primit sau Îl vor primi. Vezi Matei 23:39.

Obiectivul acestui marș a fost Cetatea Sfântă, capitala, Cetatea Marelui Împărat. Dar Domnul nostru n-a mers la palatul lui Irod să-i ceară recunoașterea; ci, ca reprezentant al lui Iehova, ca Mesia, trimis de Dumnezeu să fie Mântuitorul lui Israel și al lumii, El a mers în mod potrivit la casa sau palatul Tatălui — la Templu.

Scena din Templu trebuie să fi fost foarte deosebită. Fără îndoială era aglomerat de pelerini din toate părțile lumii civilizate, care au venit în acest timp al anului cu sutele de mii să se închine Domnului și să țină Paștele, potrivit Legii. Poate că mulți dintre ei auziseră ceva despre Isus din Nazaret, „puternic în fapte și cuvinte”. Mulți dintre ei fuseseră vindecați de El, sau aveau prieteni care fuseseră binecuvântați astfel; și ne putem bine imagina agitația creată de mulțimea care venea cu Isus și striga: „Osana în cele preainalte” etc. Fariseii, cărturarii și preoții cei mai de seamă, care erau obișnuiți să domine poporul în chestiuni religioase, și în special în Templu, deși plini de mânie împotriva lui Isus, s-au recunoscut fără putere în a-I face rău în aceste împrejurări, căci El nu făcea nimic contrar Legii în nici un sens al cuvântului, și aceasta era evident pentru toți. Dimpotrivă, ca și cum voia să arate că El făcea numai ce avea puterea să facă, Domnul nostru a început s-o exercite așa cum s-ar potrivi unui Împărat spiritual — muștrând pe cei care pângăreau Templul sfânt și incinta acestuia, scoțând afară pe cei care vindeau porumbei pentru jertfe și pe schimbătorii de bani care culegeau o recoltă profitabilă din

necesitățile închinătorilor care veneau de la distanță, ai căror bani, nefiind evreiești, nu puteau fi acceptați la Templu, și care de aceea trebuiau schimbați, în pierdere — profitul schimbătorilor de bani. Nu trebuie să înțelegem că Domnul nostru încălca legile potrivite ale țării sau ale Templului — El a fost supus Legii în toate sensurile. Dimpotrivă, El a fost cu totul autorizat, ca orice evreu, sub îndrumările Legii, să folosească oricâtă forță era necesară pentru a menține sfințenia Templului.

Orbii și șchiopii au venit la Domnul nostru în Templu și au fost eliberați de infirmitățile lor, iar apoi a învățat poporul — continuând vindecarea și învățarea câteva zile, întorcându-Se seara în Betania, iar în dimineața următoare întorcându-Se la Templu, dar fără vreo altă demonstrație ca Împărat, căci acea singură demonstrație servise scopului intenționat. Dăduse oficialităților cetății și națiunii ocazia de a-L accepta formal ca Împărat, dar spiritul lor contrar s-a arătat prin faptul că au venit la El în timp ce copiii din curtea Templului strigau „Osana!”, cerând să oprească strigătele; dar Domnul nostru le-a răspuns citând din Scripturi, că aceasta era în armonie cu Scripturile, că aceasta era în armonie cu planul divin: „Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug”. Înțelepții în felul lumii n-au apreciat aceasta și au fost orbii de interes egoist; dar copilașii, și în special cei care în simplitatea și smerenia inimii au devenit ca și copilașii, au fost instrumentele pe care le-a folosit Domnul în strigarea laudelor Lui.

Multe din pildele și învățăturile deosebite ale Domnului nostru au fost rostite în acele zile în Templu, între intrarea Sa triumfală și prezentarea în ziua a zecea a lunii Nisan, și răstignirea Sa în ziua a paisprezecea, ca Mielul de Paști. (Vezi Exodul 12:3, 6.) Aceste pilde etc. sunt consemnate în Matei, capitolele 23-25, în Marcu, capitolele 11-13, și în Ioan, capitolele 12-16. Printre alte lucruri El a declarat că favoarea lui Dumnezeu a fost luată, acolo și atunci, de la Israelul trupesc, zicând:

Intrarea triumfală în Ierusalim

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa pustie!” Mat. 23:37-39.

Gândindu-ne la cele mai bune lecții pe care le putem scoate din aceste incidente, sugerăm să nu fie uitat aspectul lor tipic — ca toți să-și amintească faptul că evenimentele de la sfârșitul slujirii Domnului nostru, și tot ce aparține de respingerea și dezmembrarea casei trupești a lui Israel, este tipic și ilustrativ pentru lucrurile care trebuie așteptate să se întâmple în prezent, la sfârșitul acestui Veac Evanghelic — cu respingerea și dezmembrarea Israelului nominal de astăzi, „Babilonul”. După cum s-a arătat deja în Vol. 2, pag. 235, timpul care corespunde oferirii Domnului nostru la Israelul trupesc și respingerea Lui a fost 1878. Atunci a fost respins Israelul spiritual nominal, după cum înainte fusese respins primul sau casa trupească; dar în ambele cazuri toți israeliții adevărați L-au primit și au primit în mod corespunzător binecuvântări din mâna Sa.

Înțelegem că de la această dată (1878) Domnul nostru este în Templul Său spiritual, Biserica adevărată, învățând *intr-un mod special* pe toți aceia care au ureche de auzit, deschizând ochii orbiți și ajutând pe acei care sunt șchiopi spiritual să umble în căile Sale. De atunci, tuturor celor care aparțin clasei Templu de închinători adevărați li se permite să audă lucrurile minunate ale Cuvântului divin; și de asemenea în acest timp Domnul scoate afară pe toți cei care fac o marfă din Adevăr și care nu sunt închinători adevărați — schimbătorii de bani și vânzătorii de porumbei etc.; și din acest timp, din gura noastră de prunci și de sugari, este vestit Adevărul atât de adesea spre ofensa cărturarilor și fariseilor de astăzi.

Curând ultimii membri ai Corpului lui Cristos, picioarele, fiind deja unși pentru înmormântare cu mireasma dulce a adevărului, își vor completa sacrificiul, întâia înviere va fi completă și toți membrii Corpului lui Cristos vor fi

glorificați împreună cu El — și atunci, suferințele lui Cristos fiind sfârșite, va urma grabnic gloria. Dar între timp, înainte ca gloria să fie descoperită, va veni un timp mare de strâmtorare, un timp simbolic de foc (necaz) și fum (confuzie) peste lume, și în special peste „Babilonul” respins și peste toți cei care nu scapă din el înainte de a veni marea strâmtorare, întocmai cum răzbunarea înfocată asemănătoare a venit peste Israelul după trup și peste toți care nu scăpaseră din el. Luca 3:16, 17; Mat. 13:38-43.

C. M. 10

Îngeri-naintea lui Isus,

Cu toții vă închinați.

Și de Rege al regilor

Pe El să-L încoronați.

Voi sămânța lui Israel

Prin har răscumpărați,

Preamăriți-L și-al lumii Domn

Pe El să-L încoronați.

Neamuri și limbi de pe pământ

Și toți câți sunteți frați,

Lăudați-L și-al lumii Domn

Pe El să-L încoronați.

Voi, care nu-i uitați iubirea,

De El sunteți legați.

Sfinți, preamăriți-L și-al lumii

Domn să Îl încoronați.

R — 2449 / aprilie 1889

„V-am dat un exemplu”

Ioan 13:1-17

Misiunea Domnul nostru era aproape sfârșită. El Se întâlnește cu cei doisprezece ucenici aleși ai Săi pentru a sărbători Cina Pascală, zicând: „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi” (Luca 22:15). Mielul de Paști pe care ei urmau să-l mănânce a *simbolizat* pe Domnul nostru, iar consumarea lui de către ucenici a reprezentat cum credincioșii Veacului Evanghelic urmau să se hrănească din Cristos în inimile lor și prin credință să-și însușească binecuvântările asigurate pentru ei prin moartea Lui, „căci Hristos, Paștele (Mielul) nostru, a fost jertfit. De aceea, să luăm parte la sărbătoare” (1 Cor. 5:7, 8). Dar, deoarece Isus a fost Mielul antitipic, a fost potrivit ca tipul să fie întrerupt; și ca atare, după această ultimă Cină tipică, Domnul nostru a instituit Cina Memorială a pâinii nedospite și a rodului viței care reprezentau *antitipul* — trupul Său frânt și sângele Său vărsat.

Potrivit obiceiului evreiesc, Cina de Paști era celebrată de familie, iar cei doisprezece apostoli, care au fost special aleși de Domnul nostru și care se supuneau Lui ca și Cap al lor, constituiau nucleul familiei lui Dumnezeu — ale căror inimi și scopuri și speranțe erau una — „cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre” (Efes. 4:4). Iuda n-a fost exclus, deși evident Domnul nostru știa mai dinainte că el era cel care-L va vinde. Aceasta ne dă învățătura că, în calitate de urmași ai lui Cristos, noi să nu

juducăm inimile altora, nici să nu presupunem de rău. După ce răul din inimă s-a arătat în cuvinte sau fapte, este timp destul să ne separăm de alții care declară numele Domnului și doresc să aibă părtașie cu noi. Este adevărat, răul începe în inimă, înaintea faptului exterior, dar noi întotdeauna să sperăm că frații pot câștiga victoria și să căutăm să nu facem nimic spre poticnirea cuiva, ci să facem totul spre a-i ajuta să învingă influența Adversarului și slăbiciunile propriei lor cărnii.

Ioan nu dă o relatare amănunțită despre Cina Pascală, ci pare numai să aducă anumite aspecte valoroase și lecții în legătură cu ele, omise de alți evangheliști. Declarația lui este că Domnul nostru știa dinainte că El ajunsese la sfârșitul cursului Său pământesc, și era în mod special preocupat de folosirea ultimelor ceasuri împreună cu prietenii și tovarășii Săi special aleși, dându-le niște învățături bune. „El i-a iubit până la capăt” — complet, deplin: propriile Sale încercări grele, care erau în curs și care se apropiau, nu L-au tulburat, nici nu I-au absorbit atenția. El Se gândea și Se străduia, ca și până atunci, să binecuvânteze pe alții. Nu trebuie să presupunem că această iubire pentru cei doisprezece li s-a aplicat exclusiv lor; mai degrabă că El i-a privit pe cei doisprezece ca reprezentanții „celor care vor crede în El prin cuvântul lor” — cum a exprimat El acest lucru în rugăciunea Sa către Tatăl. Cu această idee în minte ne putem da seama că ceea ce a spus și a făcut Domnul nostru pentru apostoli a fost intenționat să se poată aplica și să fie spre instruirea tuturor celor care sunt ai Săi de atunci încolo. Ioan 17:20.

Din relatarea lui Luca, ar părea că în această împrejurare a fost o ceartă printre apostoli, o dispută, referitor la care dintre ei să fie considerat cel mai mare (Luca 22:24-31). Această ceartă poate să nu fi fost numai din egoism, în sensul rău al cuvântului, ci în parte determinată de iubire pentru Învățătorul — poate să fi fost cu privire la cele câteva locuri ale lor la masă, locul râvnit fiind probabil cel mai apropiat de persoana Domnului. Ne amintim cum Iacov și Ioan ceruseră să fie la dreapta și la stânga Domnului nostru în Împărăție, și ne

amintim că în legătură cu această relatare ni se spune că Ioan a fost alături de Domnul nostru și s-a sprijinit de pieptul Lui.

Foarte posibil că această dispută în legătură cu mărimea s-a iscat în parte din faptul că în acest caz ei n-au fost tratați ca oaspeți, ci numai li s-a pus la dispoziție odaia de sus; neavând gazdă, nu s-a făcut nici o pregătire pentru spălarea obișnuită a picioarelor și aceasta a fost neglijată. Chestiunea spălării picioarelor în țările orientale, când se purtau sandale, nu era numai o amabilitate, ci și o necesitate, căldura climei, faptul că sandalele erau deschise și praful de pe drumuri făcând ca spălarea picioarelor să fie aproape indispensabilă pentru confort la sosirea într-o casă după o călătorie. Se pare că această întrebare, în legătură cu cine din cei doisprezece era mai mare și cine să facă serviciul umil de spălare a picioarelor celorlalți, se născuse din faptul că nici unul dintre ei nu era doritor să ia poziția de slujitor.

Se pare că Domnul nostru le-a permis să aibă această neînțelegere, nu le-a rezolvat disputa și nu a numit pe careva dintre ei pentru acel serviciu umil. El le-a îngăduit să se gândească — timp să se înduplece și să reanalizeze, și chiar au început să mănânce cina, contrar obiceiului, cu picioarele nespălate.

Atunci Isus S-a ridicat de la masă, Și-a pus deoparte haina dinafară, și atașând un ștergar de cingătoarea hainelor dedesubt, a luat un lighean și un urcior de apă și a început să toarne apă și să spele picioarele ucenicilor Săi. Obiceiul din Orient nu era să toarne apa în lighean și să pună picioarele în apă, ci să toarne apa pe piciorul care era spălat, astfel că fiecare picior era spălat cu apă curată și numai puțină se risipea — căci apa este mult mai puțină și mai prețioasă acolo decât la noi. Trebuie să ne amintim de asemenea că în Răsărit pe vremea aceea mesele și scaunele de felul celor pe care le folosim noi nu erau la modă. Dimpotrivă, mesele erau joase și cumva de forma unei potcoave, și cei care ședeau de fapt erau culcați, întinși la masă, cu cotul sprijinit pe o pernă sau divan, cu capetele

spre interiorul potcoavei, unde era un spațiu pregătit pentru hrană, și de asemenea un spațiu pentru ca un slujitor să intre și să pună mâncarea. Astfel se vede că picioarele se întindeau în spate și se putea ajunge la ele foarte ușor fără să deranjeze pe cei care mâncau.

Domnul nostru foarte evident spălase deja picioarele câtorva ucenici înainte de a ajunge la Petru. Se pare că nici unul dintre ei nu obiectase, deși fără îndoială că gândul la disputele lor asupra acestui subiect și lipsa lor de dorință de a se servi unul pe altul i-a făcut să li se înroșească fața de rușine și confuzie. Dar când i-a venit rândul lui Petru, el a protestat. N-ar merge niciodată, s-a gândit el, să permit Domnului să facă un serviciu atât de umil. El a întrebat: „Doamne, Tu să-mi speli *mie* picioarele?” Dar Domnul nostru nu s-a oprit să-l mustre pe Petru — să-l „pună la punct” bine și să-l certe, așa cum ar fi înclinați să facă în asemenea împrejurări unii dintre urmașii Săi: El numai a insistat continuând și tratându-l pe Petru la fel ca pe ceilalți, zicând că va explica problema mai târziu, și că dacă nu-l spăla, nu putea avea parte cu El.

Nu putem să nu admirăm trăsăturile nobile ale conduitei lui Petru, chiar dacă în același timp am fi forțați să recunoaștem unele din slăbiciunile lui, și în aceasta toți urmașii Domnului găsesc o lecție încurajatoare, căci, chiar dacă ei află slăbiciuni și imperfecțiuni, dacă află și loialitatea inimii față de Domnul care era în Petru, ei pot continua să aibă curaj și speranță pentru a merge mai departe așa cum a mers el, din victorie în victorie, și la urmă să aibă premiul, răsplata credințioșiei.

Când Petru a aflat că în spălarea picioarelor se afla mai multă semnificație decât numai amabilitatea și confortul legate de ea și mustrarea lipsei de spirit al umilinței printre ucenici, el a vrut să i se spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Nobilul, seriosul, sincerul, ferventul Petru! Dar Domnul nostru a explicat că nu era necesar, zicând: „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decât să-i fie spălate

picioarele, căci este cu totul curat” (Versetul 10). Pe vremea aceea se foloseau băile publice, dar chiar și după ce se făcea o baie generală, se obișnuia ca la întoarcerea acasă să se completeze cu spălarea picioarelor; și aceasta pare să fie aluzia din remarcă Domnului nostru. Apostolii fuseseră cu Domnul nostru și sub influența spiritului Său de iubire, blândețe, gentilețe, răbdare, smerenie, timp de trei ani, și fuseseră mult binecuvântați „prin spălarea cu apă prin Cuvântul” spus lor. Ioan 15:3; Efes. 5:26.

Există de asemenea o aluzie în cuvintele Domnului, că acest spirit al mândriei care se manifestase printre ei fusese inspirat într-o măsură de casierul lor, Iuda — deoarece comunicările rele strică întotdeauna (1 Cor. 15:33). Această lecție finală de la marele lor Învățător a făcut mare impresie asupra celor unsprezece, ale căror inimi erau probabil în starea corectă pentru a primi mustrarea și lecția, dar asupra lui Iuda, chiar dacă și picioarele lui fuseseră spălate, evident efectul n-a fost favorabil. Spiritul răului care intrase în el înainte de cină — dorința de a obține bani și propunerea de a-i obține prin vinderea Domnului, evident a continuat la el, și în loc de a fi mișcat spre bine prin umilința și serviciul Domnului nostru, el a fost cu atât mai mișcat în direcție opusă — să nu se prea gândească la El. La fel este cu toți cei care declară numele Domnului în fiecare timp. Acele instrucțiuni, exemple și experiențe care produc binecuvântare și se dovedesc folositoare pentru unii, se dovedesc dăunătoare pentru alții. Evanghelia, în fiecare fază a ei, este fie „o mireasmă de la viață spre viață, sau de la moarte spre moarte”. După cum bunătatea și mila lui Dumnezeu i-au împietrit inima lui faraon, tot așa iubirea și smerenia lui Isus i-au împietrit inima lui Iuda, și aceste principii lucrează încă și pot fi văzute astăzi în cernerile secerișului. 2 Cor. 2:16; Exod. 7:13.

După ce a spălat picioarele tuturor, Domnul nostru Și-a pus haina și S-a așezat la masă (aceasta era Cina de Paști — Cina Memorială cu pâine și vin fiind instituită după aceea). Domnul nostru S-a folosit acum de ocazie și le-a explicat

semnificația celor făcute. Le-a arătat că acest serviciu umil nu însemna că El nu era Domnul și Învățătorul, ci însemna că El, în calitate de Domn și Învățător, era dispus să servească și pe cei mai mici membri ai familiei lui Iehova și să Se ocupe de confortul lor, chiar și în cel mai umil serviciu; și ei să nu fi fost nedoritori, ci bucuroși să fi făcut astfel de serviciu unul pentru altul.

Exemplul pe care L-a dat Domnul nostru nu consta atât de mult în felul serviciului (spălarea picioarelor), cât în faptul serviciului în sine. Nimic din acest exemplu, după câte înțelegem, n-a fost de natura unei ceremonii care să fie făcută de poporul Domnului anual, săptămânal, lunar, sau la oricare altă dată, ci principiul acestui serviciu a constituit *exemplul*, și trebuie să fie respectat printre urmașii Săi întotdeauna — ei trebuie să se iubească unul pe altul, să se servească unul pe altul și nici un serviciu să nu-l considere prea umil pentru a-l face spre confortul și binele altora.

Cei care au interpretat că aceasta ar însemna o ceremonie asemănătoare cu ceremonia simbolică a Cinei Memoriale și cu ceremonia simbolică a Botezului, sunt în eroare, după câte credem noi. Nu pare să fie nimic simbolic în ea. Este numai o ilustrație a principiului umilinței care trebuie să însoțească orice afacere a vieții. Dacă vreunii din poporul Domnului au nevoie de spălare, sau au nevoie de orice alt ajutor umil, frații lor să-i servească bucuroși și veseli; și oricine posedă spiritul Domnului va face astfel de serviciu, în mod sigur; dar a insista, cum fac unii, ca fiecare din poporul Domnului să-și spele întâi picioarele sale și să-i fie curate, iar apoi să facă ceremonialul spălării picioarelor unul altuia, este contrar *exemplului* Său, pe care El ne-a învățat să-l urmăm. Exemplul a fost un *serviciu*, și nu o inconveniență și o ceremonie.

O dată pe an, în ziua dinaintea „Vinerii Mari”, papa spală picioarele a doisprezece oameni bătrâni săraci care sunt aduși de pe străzi și pregătiți printr-o spălare preliminară privată. Spălarea ceremonială făcută de papa este în prezența multor notabilități. O ceremonie asemănătoare este făcută

anual de către Împăratul Josef al Austro-Ungariei. Nici una din aceste ceremonii însă nu este, după înțelegerea noastră, conformă exemplului Domnului nostru, ci sunt contrare lui — la fel ca spălările ceremoniale făcute de unele denominații ale creștinilor.

Toți cei care sunt cu adevărat urmașii Domnului trebuie să dea atenție cu grijă și să urmeze cu exactitate exemplul adevărat al spiritului Învățătorului de blândețe, umilință și serviciu pentru membrii Corpului Său. Gândul acesta este conținut în cuvintele Sale: „Robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri (dacă apreciați aceste principii aplicabile la toate afacerile vieții), ferice de voi dacă le faceți (dacă trăiți potrivit acestei reguli, iubindu-vă și servindu-vă unul pe altul)”. Ioan 13:16, 17.

Sentimente de competiție, ceartă și slavă deșartă par să asedieze pe oricare din poporul Domnului care posedă o măsură de talent sau capacitate sau situație onorabilă în viață, și în special pe aceia care sunt în poziții influente în Biserică; și în timp ce aceștia au nevoie în mod special să fie în gardă împotriva acestor asedii ale cărnii, să nu uite că, așa cum a spus cineva, „există o mândrie care se uită *în sus* cu invidie, precum și o mândrie care se uită *în jos* cu dispreț”. Urmașii Domnului trebuie să-și amintească faptul că mândria, la orice persoană, în orice stare, cu privire la orice chestiune, este cât se poate de condamnată în ochii lui Dumnezeu și-I este neplăcută. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” Ca atare, toți cei care vreau să rămână în iubirea Domnului trebuie să fie foarte atenți în aceste privințe — să se păstreze foarte smeriți, foarte modești în purtare și mai ales în minte. Iacov 4:6; 1 Pet. 5:5.

Spălarea picioarelor

Dar noi putem servi „corpul altfel” și să urmăm cu adevărat exemplul. Putem folosi diferitele ocazii de a servi în lucruri naturale și spirituale. Putem fi atenți, și când vedem tristețe sau descurajare putem da o mână de ajutor pentru a ridica povara fratelui sau necazul surorii, și-i putem lăsa să vadă prin fapte, precum și prin cuvinte, dorința noastră de a-i servi — figurativ vorbind, să le spălăm picioarele.

Nu așteptați până când ei vă cer ajutorul; căci în măsura în care sunt ucenici dezvoltati, ei nu vă vor cere ajutorul. Nu așteptați până vă vor spune despre poverile și încercările lor, ci vegheați pentru a le anticipa; căci în măsura în care ei se împărtășesc din spiritul Învățătorului, nu se vor plânge, ci vor trăi „bucurându-se întotdeauna” — bucurându-se chiar și în necazuri..

Nu vă rușinați cu un astfel de serviciu pentru „corp”, ci căutați-l și bucurați-vă de el — „slujiți Domnului Hristos”.

Dar încă mai important decât serviciul natural este serviciul nostru pentru alții ca „noi creaturi”.

Spălarea corpului cu Adevărul — sfințirea și curățirea lui prin cuvânt — este acum în progres (Efes. 5:26, 27). Ce faceți pentru a curăți și purifica credința și viața celorlalți membri confrăți? Vă apropiați de ei în smerenie cu adevărul, doritori să-i serviți sincer, să-i binecuvântați și să-i îmbrospătați cu el? Dacă așa este, continuați; mare este serviciul vostru; Învățătorul a servit la fel; acesta este exemplul Lui, urmați-l mai departe. Cu cât puteți servi mai mult astfel, și cu mai mare preț de timp, efort, conveniență și interese proprii, cu atât veți fi mai mari în ochii Învățătorului și mai onorați și mai iubiți de corp, când vor ajunge să vă vadă și să vă cunoască, așa cum Domnul vede și cunoaște iubirea și serviciul vostru.

Urmați deci îndeaproape nobilul „exemplu” al lui Isus: spălați-vă unii pe alții, curățați și scoateți afară mânjiturile cu care fiecare vine în contact zilnic în lume, ca să puteți fi curați, „din cauza cuvântului pe care vi l-am spus”.

R — 2453 / aprilie 1899

„Eu sunt calea, adevărul și viața”

Ioan 14:6

După spălarea picioarelor ucenicilor și după ce lui Iuda i s-a dat bucată înmuiată și acesta a plecat, și după ce le-a spus ucenicilor că toți vor găsi o pricină de poticnire în seara aceea din cauza Lui, și după ce i-a răspuns lui Petru că se va lepăda de El de trei ori înainte să cânte cocoșul, putem presupune că inimile celor unsprezece erau grele, tulburate, neliniștite de presimțiri înfricoșătoare. Au fost ei într-adevăr înșelați, sau au înțeles ei greșit pe Învățătorul când le-a spus că El este Mesia, moștenitorul Împărăției, și că ei vor sta cu El pe tronul Său? Cum puteau ei interpreta cuvintele Lui, văzând că doar cu cinci zile înainte El primise aclamațiile mulțimii în calitate de Fiu al lui David, Împăratul lui Israel, când a intrat călare pe un măgar? Ce putea să însemne că acum Învățătorul era „peste măsură de întristat” și vorbea despre trădare și despre împrăștierea lor și despre moartea Sa?

Ca răspuns la aceste gânduri tulburi ale lor, Domnul nostru le-a spus cuvintele minunate de mângâiere și consolare relatate în capitolele 14, 15, 16 și 17 ale Evangheliei lui Ioan, care încep: „Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință în Mine!”

Apostolii erau deja consacrați lui Dumnezeu ca slujitori ai Săi înainte de a veni în contact cu Isus; ei credeau deja în Dumnezeu, aveau încredere în El, erau cu adevărat israeliți fără prefăcătorie. La aceasta avem mărturia Domnului nostru mai departe în rugăciunea Sa: „Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat”.

Tulburarea din inimile lor nu era cu privire la temelia speranțelor lor, căci toate acestea erau stabilite. Nu numai că ei Îl cunoșteau și aveau încredere în Dumnezeu, ci cunoșteau și aveau încredere și în promisiunile lui Dumnezeu cu privire la Împărăția și binecuvântarea care va veni prin ea la toate familiile pământului. Toată nelămurirea din mintă lor era în privința lui Isus: Era El cu adevărat Mesia, sau ei zidiseră așteptări false pe cuvintele și pe faptele Lui minunate? Cum să înțeleagă ei acum dacă, după trei ani și jumătate de slujire, El trebuia să moară de mâna dușmanilor, în loc să-Și stabilească Împărăția și să-Și supună toate lucrurile, așa cum așteptaseră ei? El spusese că avea să plece departe, și că acolo unde mergea El, ei nu puteau merge. Cum puteau ei să înțeleagă aceste chestiuni și să le armonizeze?

Încă nu aflaseră semnificația cuvintelor pe care Domnul nostru le adresase lui Nicodim mai devreme în misiunea Sa: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate *vedea* Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3, 5). Dar acestea erau adevăruri spirituale și nu puteau fi apreciate până când Cincizecimea le aducea ungerea Spiritului sfânt și le permitea să „înțeleagă împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” planului divin. Dar ei aveau nevoie de ceva mângâiere, și Învățătorul a început să le dea cea mai bună și cea mai tare hrană, învățătură spirituală, pe care ei puteau s-o primească. El avea multe lucruri să le spună, dar ei nu le puteau primi atunci, nu le puteau înțelege, până când ungerea Spiritului sfânt avea să le pregătească inimile.

Domnul nostru a început prin a le reînșufleți credința în Tatăl și în planul Său, spunând: Aveți credință în Dumnezeu — aveți credință și în Mine; recunoașteți faptul că tot planul Tatălui se va împlini, și deoarece ați văzut loialitatea Mea față de Tatăl în cuvânt și faptă, și deoarece ați văzut puterea Tatălui în lucrările bune arătate prin Mine, țineți-vă de ancora credinței; continuați să credeți în Mine, continuați să aveți încredere și veți avea o binecuvântare; așteptați desfășurarea planului divin și așteptările voastre

cele mai înalte vor fi mai mult decât satisfăcute. Sunteți nedumeriți fiindcă am spus că Mă voi duce — voi merge la Tatăl, dar să vă explic, plecarea Mea este în interesul vostru: Mă duc să vă pregătesc un loc în casa Tatălui Meu cu multe locuințe; și pe cât este de sigur că plec, pe atât de sigur este că Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, pentru ca după aceea să fim împreună pentru totdeauna.

Astfel, în câteva cuvinte, Învățătorul a arătat lucrarea Veacului Evanghelic, indicând spre a doua venire a Sa și spre glorificarea Bisericii la sfârșitul veacului. El nu S-a oprit aici să le dea explicații detaliate cu privire la încercările credinței și răbdării prin care trebuiau să treacă; aceasta a făcut-o cu alte ocazii, prevenindu-i și atenționându-i (Mat. 24); acum inimile lor erau tulburate și El doar îi consola cu asigurarea că plecarea Sa era necesară, că a doua venire a Sa era sigură și că adunarea tuturor la părăsire veșnică cu El în locuințele pregătite era asigurată.

Casa Tatălui este de fapt universul, și vorbind la figurat, cerul este tronul Său, pământul este așternutul picioarelor Sale. Providența divină a făcut pregătire abundentă pentru fericirea veșnică a tuturor fiilor lui Dumnezeu. În aranjamentul divin fusese făcută o pregătire pentru om, atunci când era în armonie cu Dumnezeu, înainte de cădere, dar din cauza păcatului toate drepturile omului la un loc în casa veșnică a celui drept au fost pierdute, și la vremea când vorbea iubitul nostru Răscumpărător, El era în lume chiar cu scopul de a răscumpăra pe om și toate drepturile și posesiunile pierdute ale lui (Luca 19:10; Efes. 1:14). Cumpărarea nu era încă completă — Domnul nostru intenționa să încheie aranjamentele pentru aceasta în câteva ore la Calvar. Dar aceasta Îl costa sacrificarea Sa — predarea deplină a omului Isus Cristos ca om, și El nu mai putea fi cu ei ca om. Speranța era ca, prin ascultarea Sa de voința divină, El nu numai să răscumpere pe Adam și rasa lui prin sacrificiu de Sine, al Omului Isus Cristos, dar și ca El să fie înviat din moarte la o natură nouă pe un plan mai înalt — natura divină.

Astfel era necesar ca El să plece de la ei ca omul Isus Cristos, și ei să nu-L mai vadă ca om, ci la timpul cuvenit, la a doua venire a Sa, să fie „schimbați” și ei de la stările umane la stările spirituale și să „fie ca El și să-L vadă așa cum este”. 1 Ioan 3:2.

Era de asemenea necesar ca, după ce-Și dădea viața, să Se înalțe la Tatăl și să prezinte jertfa Sa pentru om — ca răscumpărarea omului — și aceasta a făcut: binecuvântarea de la Cincizecime a fost confirmarea divină că jertfa pentru păcate a fost acceptată de Tatăl în folosul omului, și ca atare, binecuvântarea care a rezultat a venit peste toți cei care L-au acceptat pe Isus ca Răscumpărătorul lor.

Intervalul dintre moartea Domnului nostru și a doua venire a Sa nu este lung din vreun punct de vedere al credinței. (1) Nu este lung din punctul de vedere al lui Dumnezeu, căci, așa cum declară apostolul Petru, „O mie de ani sunt ca o zi” pentru Domnul (2 Pet. 3:8). (2) Nu este lung din punctul de vedere al adevăraților credincioși, căci media de viață și de așteptare nu este la nici unul peste cincizeci de ani. Nu trebuie să privim această perioadă din perspectiva cea mai lungă și mai nepotrivită — să nu ne simțim ca și cum am trăi o mie opt sute de ani în așteptare: „Ajunge zilei necazul ei” și ajunge fiecărui individ partea sa de încercări, șlefuire și pregătiri pentru venirea Mirelui ca să-l primească la El. În timp ce într-un sens al cuvântului aceasta este o chestiune pentru Biserică în ansamblul ei, în sensul cel mai important al cuvântului este o chestiune individuală, pentru fiecare dintre urmașii Domnului.

„Știți unde Mă duc și știți calea într-acolo.” Timp de trei ani și jumătate, Domnul nostru S-a făcut cunoscut ucenicilor Săi și de asemenea i-a familiarizat cu caracterul Tatălui; și de aceea, acum când i-a informat că El Se duce acasă la Tatăl, ei trebuiau să simtă că-L cunosc pe Tatăl mai bine ca oricând și puteau să aprecieze mai bine ca oricând o astfel de casă a dreptății și a fericirii adevărate pe care El o pregătea și o păstra. Mai mult, experiența lor cu Domnul, și sub instruirea și conducerea Lui, i-a familiarizat cu calea spre Dumnezeu,

chiar dacă ei nu o recunoșteau ca atare, de unde și declarația Domnului: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.

Domnul nostru este „Calea” prin aceea că numai prin jertfa Sa, „răscumpărarea”, atribuind meritul Său păcătoșilor, puteau fi ei acceptabili pentru Tatăl sau primiți înapoi la părtășie cu El. El este „Adevărul” în sensul că numai prin cuvintele Sale, prin instrucțiunile Sale, prin conducerea Sa, putea fi vreo speranță de a veni în armonie cu Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul Adevărului. El este „Viața” prin aceea că toată rasa a fost moartă, sub sentința divină — își pierduse drepturile de viață — și nimeni nu putea veni iarăși la condițiile de viață decât prin El — prin viața pe care a dat-o El pentru a noastră. Astfel El este Răscumpărarea noastră, sau Calea noastră; Învățătorul sau Instructorul nostru în dreptate, în adevăr, și Dătătorul nostru de viață — „În nimeni altul nu este mântuire”. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” — nici un om nu poate spera la vreun loc în vreuna din locuințele din casa Tatălui printr-o altă cale, printr-un alt adevăr, printr-o altă viață. Fapte 4:12; Ioan 14:6.

Și la fel Cristos va fi Calea, Adevărul și Viața și pentru omenire în Veacul Milenar. Și după cum Domnul, prin sacrificiul și oferirea Sa, a deschis pentru Biserica Evanghelică, Mireasa Sa, o locuință în sectorul ceresc al Casei lui Dumnezeu, tot așa, prin același sacrificiu El a răscumpărat omenirea și o va restabili și îi va da (celor care îl vor asculta — Fapte 3:23) o casă în sectoarele pământestii ale casei Tatălui, care atunci va deveni iarăși un Paradis al lui Dumnezeu.

Oricât de mult Îl prețuiau apostolii pe Învățătorul, era greu pentru ei să înțeleagă ideea de perfecțiune a Lui — că El era însuși chipul lui Dumnezeu în carne (1 Tim. 3:16). Îl auziseră spunând, și de fapt știau și din Lege, că „Dumnezeu este duh” — nu carne, și deci nu este vizibil. Îl auziseră declarând înainte și aceea că „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu ... Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Dar ei niciodată n-au înțeles ideea că văzându-L pe Isus au văzut cel mai mult

ce se putea vedea din caracterul divin — asemănarea acestuia, *chipul perfect* al acestuia în trup. Era de aceea necesar ca Învățătorul să le atragă atenția asupra acestui fapt, spunând: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”. El nu voia ca ei să înțeleagă că El este Tatăl, căci acest lucru l-a negat clar în mod repetat, spunându-le că Tatăl era mai mare și că lucrările pe care le-a făcut El erau prin puterea Tatălui (Ioan 14:28, 10). N-a vrut nici să înțeleagă că văzându-L pe El văzuseră o ființă invizibilă, după cum Dumnezeu este invizibil. El voia ca ei să înțeleagă că văzându-I caracterul, motivele, iubirea, ei văzuseră o adevărată expresie care în modul cel mai fidel Îl reprezenta pe Tatăl în toate aceste particularități.

El voia ca ei să înțeleagă unitatea care exista între Tatăl și El Însuși, voința Sa fiind îngropată în voința Tatălui, El nu avea altă voință; „Nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu”. El voia ca ei să înțeleagă că Tatăl, prin puterea Sa, prin Spiritul Său, era și în El, așa încât cuvintele și lucrările Sale Îl reprezentau deplin și complet pe Tatăl. El le-a declarat că lucrările la care fuseseră martori în timpul misiunii Sale atestau pe deplin această putere a Celui Prea Înalt care era peste El și care lucra prin El. Și aceasta pare să-i fi mulțumit deplin pe apostoli și să le fi adus pace în inimi.

Continuând explicația necesității de a merge la Tatăl, Domnul nostru declară că drept urmare a plecării Sale urmașii Săi vor face lucrări mai mari decât făcuse El. Este poate potrivit să ne gândim că unele din aceste „lucrări mai mari” vor avea loc după ce se va stabili Împărăția — marea lucrare de trezire a omenirii din somnul morții și de restabilire a celor dornici și ascultători la deplina perfecțiune a vieții umane. Aceea va fi cu adevărat o lucrare mai mare decât cea făcută de Domnul nostru la prima venire, căci atunci cea mai mare lucrare a Sa a fost trezirea celor adormiți fără să-i aducă la deplina perfecțiune a naturii umane.

Dar în opinia noastră, acesta nu este singurul sens în care urmașii Domnului trebuie să înțeleagă că lucrările lor vor fi mai mari decât ale Învățătorului. Lucrările Domnului

au fost pe plan trupesc, ca o chestiune de necesitate. Spiritul sfânt încă nu venise — nu putea veni până după ce El dădea *prețul de răscumpărare* și-l prezenta Tatălui și era acceptat. În consecință, cei cărora le-a slujit (chiar ucenicii, nefiind concepuți de spirit) nu puteau fi instruiți din acest punct de vedere. Înțelegerea lor era greoaie și în privința lucrurilor pământești, dar în privința lucrurilor cerești nu puteau înțelege nimic; căci „omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește”. Numai de la Cincizecime „Dumnezeu ni le-a descoperit (lucrurile spirituale) prin Duhul Său”, care „cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 2:10, 14; Ioan 3:12.

În mijlocul casei servitorilor, încă neconcepuți de spirit — încă nefiind primit privilegiul poziției de fii (Ioan 1:12), Domnul nostru n-a putut face și n-a putut învăța pe un plan mai înalt decât cel pământesc, afară de faptul că a vorbit poporului „în pilde și cuvinte tainice” pe care Biserica la timpul potrivit le va înțelege, sub conducerea Spiritului sfânt. De aceea minunile Domnului nostru au fost toate fizice, și învățăturile Sale clare, de înțeles, au fost toate pe un plan accesibil omului natural.

Dar când a venit Spiritul sfânt, după Cincizecime, poporul Domnului, în numele Său și ca reprezentanți ai Săi, au început să facă lucrări mai mari, mai minunate decât cele făcute de El. A deschis Domnul ochii orbilor? Urmașii Săi au avut privilegiul să deschidă ochii înțelegerii oamenilor. A vindecat Domnul pe cei bolnavi fizic? Ucenicilor li s-a permis să vindece bolnavi spiritual. A vindecat Domnul lepra fizică? Privilegiul urmașilor Săi a fost să vindece lepra spirituală, păcatul. A reînsofletit Domnul nostru pe morți? Privilegiul urmașilor Săi a fost să predice o Evanghelie prin care mulți „au trecut din moarte la viață” într-un sens mult mai înalt. Și aceste privilegii ale acestor lucrări și mai înalte sunt încă și acum cu poporul Domnului. Ferice de cei care apreciază marile lor privilegii și sunt în cele ale Tatălui cu energie, cu

zel. Dar cei care, primind un talant de la Domnul, îl îngroapă în pământ — în afaceri, în plăceri, în societate — nu se pot aștepta să fie primiți de Învățătorul la a doua venire a Sa, nici să-L audă zicând: „Bine rob bun și credincios ... intră în bucuria Stăpânului tău”.

Vrând să arate cât de deplin va continua să fie agentul activ al Tatălui în toate lucrurile legate de Biserică, Domnul nostru ne asigură că acele lucruri pe care le cerem de la Tatăl, El (*Isus*) le va face pentru noi, pentru ca Tatăl să fie slăvit în Fiul. Tatăl a încredințat toate lucrurile în mâinile Fiului; totuși, în toate Fiul recunoaște pe Tatăl și dă slavă numelui Său.

C. M. 382

Urmați-Mi, ne strigă Cristos,
 Creștini toți împreună!
 De sine lepede-se toți,
 Și așa-n a Mea urmă
 Pășiți, venind după Mine,
 Luând crucea fie cine.

Eu sunt a voastră lumină,
 Cu sfânta Mea viață;
 În întuneric nu umblă
 Care Mie-Mi urmează.

Eu sunt calea, să Mă căutați
 Și în dreptate să umblați.

Cu inima iubesc, sunt blând,
 În suflet sunt umilit,
 Pe cel slab pe brațu-Mi purtând,
 De cel rău îl fac scutit.

Tot simțul și cugetul Meu
 Este supus lui Dumnezeu!

Lucrul rău, Eu vi-l descopăr,
 Ca de el să vă feriți;
 Ca să aveți suflet liber,

Prin Mine vă mântuiți.
 La Mine aflați scutire,
 Eu cerul vi-l voi deschide.

Vă este greu? Merg-nainte;
 Eu tot lângă voi voi sta!
 Eu vă voi pregăti calea,
 În război Eu m-oi lupta;
 Serv rău care se retrage
 Când Domnul-nainte-i merge!

Cine-și va ținea viața,
 Fără Mine-o va pierde;
 Iar care-o pierde aceasta,
 Sus în cer o găsește.
 Cel ce nu-și va purta crucea
 Nu este vrednic a-Mi urma!

Să-L urmăm dar pe Domnul nost'
 Cu trupul, cu sufletul!
 Mergem în urma Lui voioși,
 Răbdăm cu El necazul.
 Deci lupta să o dobândim,
 Cununa vieții primim!

Vița adevărată și roadele ei

Ioan 15:1-12

„În aceasta Tatăl Meu este preamărit: să aduceți roadă multă.” Versetul 8.

După instituirea Cinei de Amintire, Domnul și ucenicii Săi, în afară de Iuda care mersese să-L vândă, au plecat din odaia de sus spre Grădina Ghetsimani. În timp ce ucenicii erau tulburați în inimă în legătură cu diferitele lucruri pe care le spusese Domnul și cu declarația despre moartea Sa care se apropia, și în timp ce Domnul de asemenea avea în minte despărțirea de ucenicii Săi și experiențele lor viitoare, El le-a dat pilda cu Vița de vie. Unii au presupus că aceasta, ca și alte pilde ale Domnului, a fost o lecție obiectivă — sugerată de ceva ce au văzut toți. Alții presupun că viile văzute de-a lungul drumului au oferit sugestia, iar alții că în calea lor au trecut probabil pe lângă poarta de aur a Templului, pe care era o vie de aur mare, care, după descrierea lui Iosefus, avea ciorchini de mărimea unui om; un alt scriitor evreu spune că „frunzele și mugurii ei erau lucrați în aur roșcat strălucitor, iar ciorchinii ei de aur galben, și boabele de struguri din pietre prețioase”. Conform autorităților evreiești, această vie continua să crească prin oferirea câte unei frunze sau a unui ciorchin sau a unei ramuri de către cei bogați, întocmai cum donează acum bisericilor vitralii memoriale. În orice caz, Domnul și apostolii trebuie să fi văzut adeseori această viță de aur.

Domnul nostru S-a prezentat pe Sine ca Vița adevărată și pe Tatăl Său ca Viticultorul care a plantat vița adevărată, iar pe ucenicii Săi ca mlădițele adevărate ale acestei vițe. Expresia „vița adevărată” sugerează că este și o vie falsă, iar acest gând este accentuat și dezvoltat în ultimul mesaj al Domnului nostru către poporul Său în simbolurile Apocalipsei. Acolo El vorbește despre strângerea roadelor

„viei pământului” și aruncarea lor în teascul mâniei lui Dumnezeu la sfârșitul acestui veac (Apoc. 14:19). Prin urmare, a existat un sens mai adânc în cuvintele Domnului nostru, „adevărata viță”, decât au putut înțelege din ele apostolii. Noi care trăim într-un timp când s-au dezvoltat atât via adevărată, plantată de Tatăl, cât și via falsă a pământului, via pământească, avem ocazia să observăm deosebirea dintre aceste două vii, și să observăm de asemenea că via pământului este o contrafacere a viei cerești. În măsura în care vedem clar această chestiune, ne va ajuta nu numai să înțelegem pilda Domnului, ci și s-o aplicăm în viața noastră zilnică. Noi vom fi în mai mic pericol de a înțelege greșit, de a interpreta greșit și de a fi amăgiți de via falsă, sau de mlădițele false și de principiile false reprezentate în legătură cu dezvoltarea ei, deoarece ea nu este sub îngrijirea Viticultorului divin.

Via pământului

Via pământului este sistemul creștinătății nominale, organizat după înțelepciunea pământească. Coardele ei sunt diferitele secte și partide ale creștinătății. Roadele ei sunt catedralele, templele, tabernacolele, capelele, orfelinele, spitalele etc., puterea politică, onoarea oamenilor, bogăția, poziția socială. Ea este mare și influentă în lume și are spiritul lumii, care curge prin toate mlădițele ei și guvernează toate afacerile ei, și produce roadă care nu este cu totul rea, dar care este cu totul pământească, și care este gustată și apreciată pentru că este pământească și practică, mai degrabă decât cerească. Această vie a crescut minunat și are cam trei sute de mlădițe și pretinde patru sute de milioane de aderenți, și prin averea și proprietatea ei nespusă și prin aderenții ei se poate spune că practic controlează bogăția lumii.

Mare este via pământului, minunată în ochii oamenilor. Dar timpul secerișului va arăta că aceste sisteme nominale nu sunt via plantată de dreapta lui Iehova (Isa. 60:2), și de aceea este sistemul despre care Domnul declară că îl va deștrădăcina cu totul și-l va distruge, și a cărui distrugere

este atât de viu descrisă în Apocalipsa. În teascul mâniei lui Dumnezeu, în marele timp de strâmtorare care se apropie — despre care noi credem că Scripturile ne învață că va fi în întregime asupra lumii în zece ani de acum încolo — sângele strugurilor Babilonului va însemna un potop de strâmtorare și suferință pentru lume. Până atunci însă, via adevărată și mlădițele ei vor fi fost toate glorificate, iar rezultatele roadelor ei cuvenite vor însemna binecuvântări pentru toate familiile pământului.

Să analizăm cu grijă „Vița adevărată” și relația noastră ca și coarde ale ei, și caracterul roadelor pe care le așteaptă marele Viticultor, pentru ca această ultimă pildă a Domnului nostru să ne poată fi de mare folos, să ne întărească, să ne încurajeze, să ne ajute, așa cum a fost intenționat.

Via adevărată

În Via adevărată coardele nu sunt secte, partide, și numai prin amăgirile Adversarului unii din poporul Său recunosc aceste sisteme ale oamenilor. După cum apostolii n-au fost presbiteriani, metodiști, luterani etc., tot așa nici unul din poporul Domnului să nu fie așa, și numai fiindcă au fost orbiți de învățăturile greșite ale Adversarului unii dintre copiii adevărați ai lui Dumnezeu sunt în astfel de eroare, și așa înțelegem noi această pildă și alte învățături din Cuvânt. Apostolii nu s-au atașat unii altora, ci fiecare apostol a fost unit în inimă, în credință, în speranță, în iubire, în devotare cu Domnul Însuși. Și astfel noi nu trebuie să ne atașăm apostolilor, nici să nu spunem, eu sunt al lui Pavel, eu sunt al lui Petru etc., ci fiecare în mod individual trebuie să se atașeze Domnului ca membru, ca mlădiță; fiecare trebuie să aibă seva viței dacă dorește să aducă roade. Seva sectară este fără valoare în producerea roadelor adevărate pe care le dorește Domnul — este numai o piedică. Prin aceasta nu înțelegem că nici una din mlădițele Viei adevărate nu este asociată din greșeală cu sistemul bisericii nominale, via pământului. Recunoaștem că este așa, și de asemenea

recunoaștem vocea Domnului — „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din pedepsele ei!” — din marile necazuri care vin asupra ei, a mamei și a ficelilor.

După cum mlădițele nu reprezintă denotații și secte, ci indivizi care sunt uniți cu Domnul, tot așa învățătura pildei este că Domnul nostru nu curăță sectele și denotațiile, ci pe creștinii individuali, pe oricine și de oriunde ar fi ei — „Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi”. Cuvântul Domnului nostru în legătură cu acest subiect este: „Pe orice mlădiță care n-aduce roadă în Mine El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă mai multă roadă”. Totul din Scripturi ne învață că mântuirea noastră și relația noastră cu Domnul sunt probleme individuale, personale; că noi nu suntem mântuiți prin adunări și secte și partide și familii, ci că individual și personal trebuie să fim uniți cu vița, dacă vrem să avem sevă, dacă vrem să avem viață, dacă vrem să fim socotiți membri ai Bisericii, care este corpul Său.

Multe ilustrații ale unității noastre

Este remarcabil cât de deplin a acoperit Domnul toată gama de ilustrații când a descris unitatea care există între El și urmașii Săi consacrați. El ne dă o ilustrație din regnul mineral, spunând că noi suntem pietre vii zidite împreună pe El ca temelie și piatra din vârf, pentru a fi Templul Dumnezeului nostru. Din regnul animal Domnul nostru a scos ilustrații ale acestei unități, asemănându-Se pe Sine cu Păstorul cel bun și pe adevărații Săi urmași cu oi sub îngrijirea Sa, una cu El în părtășie. Din regnul vegetal El a scos ilustrația din această lecție — Eu sunt Vița, iar adevărații Mei ucenici sunt mlădițele. Din legătura de familie El a scos o ilustrație a adevăratului soț și a adevăratei soții, și a unirii lor complete de inimă și de orice interes. Din familie a mai scos o ilustrație reprezentând pe Creatorul ca Tatăl, pe El Însuși ca Fiul mai mare și pe toți urmașii Săi ca frați. Din corpul uman avem încă o ilustrație, Isus Însuși

fiind Capul Bisericii, care este corpul Său, căci, așa cum declară apostolul, noi suntem membri în parte ai corpului lui Cristos. În măsura în care credința noastră poate cuprinde aceste declarații, în măsura în care putem înțelege adevărul lor, în aceeași măsură putem avea credință puternică și încredere că Cel care a început lucrul bun în noi este capabil și dispus să-l ducă la bun sfârșit. Oricine, cu o inimă credincioasă, supusă, poate exercita credință, primește astfel putere și har pentru orice timp de nevoie, pentru fiecare oră de încercare, pentru fiecare dificultate și nedumerire și pentru fiecare afacere a vieții — elementul care va da echilibru și ne va ajuta să ne folosim de toate experiențele vieții, atât amare cât și plăcute.

Declarația Domnului nostru că unde doi sau trei ucenici ai Săi sunt adunați în numele Său ei formează o Biserică sau corp al lui Cristos, iar El ca și Cap este cu ei pentru binecuvântarea lor în măsura în care inimile lor Îi sunt loiale Lui și caută îndrumarea Lui, ne face să tragem de asemenea concluzia că oriunde sunt doi sau trei dintre membrii Săi, avem o reprezentare a viței, și ei pot avea toate binecuvântările mlădițelor și toate privilegiile de a aduce roadă. Foarte evident însă, Domnul nostru n-a vrut să înțelegem că în fiecare grup mic al celor care se numesc cu numele lui Cristos va fi o atât de amănunțită purificare, atât de amănunțită ardere, încât numai mlădițele adevărate vor rămâne. Aluzia Sa este că El lucrează cu noi în mod individual, precum și colectiv, și dacă noi vrem să ne menținem relația personală cu El, aceasta trebuie să fie prin primirea sevei din viță, primirea Spiritului sfânt, ca unul din rezultatele unirii și părtășiei cu El.

În măsura în care primim Spiritul sfânt în inimi bune și oneste, rezultatul va fi o tendință de a aduce roade, dar ilustrația pe care o dă Domnul nostru învață că unii pot deveni mlădițe adevărate în viță și totuși să neglijeze și să nu aibă dispoziția de a produce roade. Uneori o mlădiță sănătoasă, puternică se dezvoltă dintr-un butuc bun și o

rădăcină bună, dar nu are calități de producere a roadei. Viticultorul cu un ochi încercat face deosebire între mugurii care vor produce ciorchini de struguri și mugurii care vor avea numai frunze. Cei care nu au muguri de fruct sunt cunoscuți ca „sterpi” — pentru că ei numai sug sucurile viței și nu aduc nici o roadă așa cum cere viticultorul. Acestea sunt curățate sau tăiate, așa încât puterea viței să nu fie risipită numai în asemenea splendoare exterioară, ci să fie păstrată pentru scopul ei de a produce roadă. În mod evident, o clasă din aceia care se declară adevărați se aseamănă cu aceste mlădițe sterpe, care în mod egoist își atrag cât este posibil de mult din dreptatea Viței și fac o frumoasă impresie exterioară în lume, cu frunze sau declarații, dar nu se gândesc deloc să producă roada pe care o cere Domnul și care poate fi produsă numai prin sacrificiu.

Scopul curățării

Pe lângă mlădițele sterpe sunt unele care, deși au muguri de fruct, nu ar duce niciodată rodul la o dezvoltare bună, la coacere, dacă ar fi lăsate să-și urmeze cursul lor și să se dezvolte numai ca mlădițe, și de aceea viticultorul înțelept, observând mugurul, este mulțumit de el și scurtează lăstarul viței care depășește mugurul, nu pentru a-i dăuna mlădiței, ci pentru a o face mai roditoare. Așa este și cu noi, care nu numai că ne-am unit cu Domnul prin credință și consacrare și am fost acceptați ca mlădițe, ci ca mlădițe dorim să producem roadă bună, ceea ce Domnul caută în noi — avem nevoie de grija Viticultorului ca să putem aduce roada cea multă, așa încât roada pe care o producem să fie mai mult spre plăcerea Lui, roadă mare, roadă bogată, roadă bună, roadă valoroasă. Metodele curățării Domnului trebuie să fie înțelese de către toate mlădițele, altfel ele pot fi descurajate și se pot veșteji, și pot să n-aducă roada cuvenită.

S-ar părea că marele Viticultor curăță mlădițele Cristosului uneori luându-le bogăția sau proprietatea pământescă, sau uneori împiedicându-le proiectele și

planurile îndrăgite. Uneori El ne curăță permițând persecuții și pierderea renumelui și faimei, iar uneori El ne curăță permițând pierderea prietenilor pământești către care cârceii inimilor noastre se întind prea puternic, și care ne-ar împiedica de la aducerea rodului cel mult pe care El îl dorește. Uneori El poate permite să ne mâhnească boala, ca una dintre aceste curățări, după cum a declarat profetul: „Până când n-am fost adânc mâhnit rătăceam” (Ps. 119:67). Mulți alții din poporul drag al Domnului au găsit unele dintre cele mai valoroase lecții pe patul suferinței.

Unii ne-au scris cum au fost prea ocupați, prea mult absorbiți în lucrurile și interesele pământești care li s-au părut că le cer imperios atenția, așa încât n-au avut timp potrivit să acorde pentru studiul Planului Divin al Veacurilor și pentru cultivarea propriilor lor inimi și pentru producerea roadelor Spiritului, și cum Domnul prin marea Sa milă i-a pus deoparte pentru o perioadă, și le-a dat ocaziile de care au avut nevoie pentru gândire și pentru dezvoltare creștină, pentru creștere în cunoștință, pentru ca ei să poată avea creștere în har. Deci, departe ca adevăratele mlădițe să considere aceste curățări ale Viticultorului ca lezări și răniri, ei trebuie să tragă concluzia că, în conformitate cu promisiunile bune ale Cuvântului, toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe El — al mlădițelor cu adevărat producătoare de roadă din Vița adevărată. Aceste curățări, în loc să producă descurajări, trebuie să fie pentru noi, dacă sunt bine înțelese, surse de încurajare. Noi înțelegem că lumea este lăsată în voia ei; că via pământului nu are curățări speciale din partea Domnului, și că atunci când noi avem aceste curățări speciale, este un semn că Tatăl Însuși ne iubește și că Se îngrijește de cele mai bune interese ale noastre.

„Voi sunteți curați”

Aplicând această lecție la ucenicii Săi, Domnul nostru a dat de înțeles că lucrarea potrivită de curățare fusese deja

făcută în privința lor până la acea dată, și că în providența Domnului fuseseră curățați de o mlădiță neroditoare, de Iuda. De aceea El le-a spus: „Voi sunteți curați din cauza cuvântului pe care vi l-am spus” — sunteți îndreptățiți și acceptați datorită credinței, supunerii și loialității voastre. Ce bucurie trebuie să fi simțit cei unsprezece când au auzit aceste cuvinte, și ce bucurie putem simți noi în mod cuvenit înțelegând adevărul acestor cuvinte aplicate nouă. Lăudat fie Domnul pentru acest mare dar al favorii Sale prin Cristos — că noi avem în El nu numai iertarea păcatelor și acoperirea cu haina dreptății Sale, ci prin El suntem și acceptați de către Tatăl ca mlădițe ale Viței adevărate, curați prin acceptarea mesajului sau a Cuvântului trimis nouă. Dar acest lucru nu este totul, acesta este numai începutul. Lucrul necesar să fie amintit este că binecuvântarea și acceptarea noastră finală de către Tatăl va depinde de rămânerea noastră continuă în această binecuvântată relație strânsă de mlădițe în Viță.

Dacă nu aducem roadă, nu putem rămâne în această relație; dacă aducem roadă, dacă avem acel spirit și dispoziție, și dorim harul și puterea și ajutorul Domnului, harul Său ne va fi de ajuns pentru fiecare timp de nevoie și vom ieși biruitori și mai mult decât biruitori prin Cel care ne-a iubit și ne-a cumpărat cu sângele Său prețios. Producerea roadelor pe care le dorește Tatăl nu poate fi îndeplinită, noi nu putem să-I fim plăcuți decât dacă suntem înrudiți cu Cristos și dacă roada Lui este născută în noi prin relația noastră cu El și prin puterea Spiritului Său și a Cuvântului Său care lucrează în noi ca să voim și să facem buna Sa plăcere. Asigurarea este că, dacă rămânem în El vom aduce multă roadă și că fără El nu putem face nimic, nu avem roadă pe care Tatăl s-o accepte.

Care este natura acestor roade? Cum putem cunoaște roadă pe care o caută Tatăl? Răspundem că mulți, sub conducerea greșită și exemplul greșit al viei pământului, înclină să creadă că marile temple pământești, orfeline etc. sunt roadele pe care Domnul dorește să le vadă bine

dezvoltate. Noi răspundem, nu. Dacă acestea ar fi roadele, atunci Isus și apostolii n-au produs deloc roade: ei n-au construit biserici sau catedrale sau temple, nici n-au construit, nici n-au fondat orfelinate sau aziluri sau spitale. Dacă acestea ar fi roadele pe care le caută Tatăl, atunci Domnul și apostolii au greșit total. Dar noi susținem că ei n-au greșit, că eroarea a venit mai degrabă din altă parte; că via pământului condusă de spiritul lumii a luat o direcție utilitară și produce roadele pe care le aprobă lumea.

Lumea se îngrijește

Noi nu spunem nici un cuvânt împotriva spitalelor, azilurilor etc. — credem că ele sunt foarte bune, foarte necesare, ajutoare foarte potrivite pentru societate și civilizație — dar credem că lumea este cu totul capabilă să se îngrijească de toate aceste lucruri, și că lumea este cu totul gata să se îngrijească de ele. De exemplu, spitalele, azilurile etc., Sf. Francisc, Sf. Iacov și Sf. Agnes, protestante și catolice, toate caută sprijin în donațiile Statului pentru întreținerea lor și toate îl obțin, și Statul ar putea la fel de bine, și mai bine în unele privințe, să aibă răspunderea completă a acestora. Și de fapt nu suntem siguri că nu are acum toată răspunderea, atât cât este posibil de mult. Nu vrem să dăm de înțeles că nici o mlădiță adevărată din Vița adevărată nu este legată de vreuna din aceste instituții pământești; dar susținem că acestea nu sunt roadele lor conform pildei Domnului, și că, dacă ei sunt atât membri ai corpului cât și membri ai Babilonului, ei trebuie să producă roada viței plantată de Tatăl, precum și să se identifice cu alte roade bune.

Roadele Spiritului sunt uneori considerate a fi activități în serviciul Adevărului, ca de exemplu, răspândirea Adevărului, spunerea Adevărului, aducerea unora afară din întuneric la lumina și cunoștința adevărului, cheltuirea banilor pentru publicarea Adevărului — toate acestea sunt considerate uneori roadele pe care Domnul le așteaptă de la

mlădițe. Nu este așa! Roadele sunt ceva mai nobil și mai mare decât aceste lucruri și sunt descrise de către apostol ca roadele Spiritului. Spiritul Viței trebuie să pătrundă toate mlădițele și roada Viței trebuie să fie în fiecare mlădiță. Aceste roade ale spiritului sunt enumerate — dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, stăpânirea de sine; dacă avem din belșug în noi aceste lucruri, apostolul spune că ele nu ne vor lăsa să fim nici leneși, nici neroditori în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru.

În unele privințe toate aceste roade sunt una; adică, esența răbdării creștine cuvenite este dragostea; esența speranței și credinței și bucuriei este iubirea față de Tatăl nostru și încrederea noastră în iubirea Sa, așa cum este exprimată în făgăduințele Sale pentru noi. Astfel că numele tuturor acestor roade și haruri ale Spiritului sunt exprimate într-un cuvânt: Iubire. Acestea sunt roadele care trebuie să fie găsite în fiecare mlădiță dacă ea vrea să-și păstreze locul ca mlădiță și să fie din Vița gloriificată în curând. Să nu ne înșelăm pe noi înșine gândind că alte lucruri vor fi de ajuns și că vom putea trece inspecția divină fără acestea. Celelalte lucruri, faptele bune, cercetarea Adevărului, distribuirea literaturii etc., vor fi acceptabile Tatălui numai în măsura în care ele sunt rezultatele acestor roade în inimile noastre. Apostolul exprimă aceasta convingător când spune: Dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, dacă mi-aș da trupul să fie ars și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

Același gând este adevărat și în privința serviciului pentru Domnul: dacă am petrece fiecare zi și fiecare ceas în lucrarea secerișului, dacă ne-am da toți banii pentru tipărirea pliantelor și a cărților, sau ne-am folosi pe noi în oricare alt mod pentru serviciul cauzei Domnului, n-ar folosi la nimic dacă n-ar fi ca rezultat al iubirii din inimile noastre. Vedem deci, ideea este că trebuie să cultivăm în inimile noastre harurile Spiritului sfânt: blândețea, amabilitatea, răbdarea etc., dragostea, și că trebuie să le avem pe acestea în măsură

îmbelșugată ca să fim plăcuți Domnului, să aducem „roadă multă”. Dovada acestor roade, prin urmare, va fi făcută fără îndoială prin diferite canale, poate acela de a da averea săracilor, poate printr-o astfel de credincioșie în prezentarea Adevărului care ne-ar putea duce la martiraj, încât corpurile să ne fie arse. Dacă arderea corpurilor sau pierderea întregii noastre averi vine în astfel de mod prin credincioșia noastră față de principiile dreptății, prin iubirea și loialitatea noastră față de Domnul, atunci suntem într-adevăr fericiți.

Mlădițele veștejite sunt arse

Declarația că acelea care nu vor aduce roada Viței vor fi tăiate ca să nu mai fie mlădițe și se vor veșteji și în cele din urmă vor fi arse, pare să implice Moartea a Doua, distrugerea completă a clasei indicate. Aceasta nu este clasa lumească, pentru că cei lumești niciodată n-au fost uniți cu Cristos, niciodată n-au fost mlădițe în Viță și prin urmare niciodată n-au fost în încercare în această privință. Declarația se referă numai la cei care au mers până acolo încât au făcut o deplină consacrare Domnului, o deplină unire cu El, o deplină consacrare și o concepere de Spirit sfânt. Aceste cuvinte deci, par să corespundă cu declarația apostolului: „Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeuului celui viu”.

Lumea nu este „în mâinile Dumnezeuului celui viu”, ci este socotită a fi în prezent moartă în Adam, sub sentința adamică, nefiind judecată de Domnul. Numai Biserica este socotită a fi liberă de condamnarea adamică și pusă la încercare sau judecată, și prin urmare numai aceștia ar putea cădea din mâinile lui Cristos, Mijlocitorul (pentru clarificarea folosirii acestui termen, *Mijlocitor*, vezi articolul de la pagina 4309, în limba engleză), și în mâinile Tatălui în sensul indicat aici. Fiind excluși din Cristos, cazul lor este fără speranță; pentru unii ca aceștia nu putem aștepta în continuare nimic mai bun decât Moartea a Doua. Chiar și în acest caz, suntem bucuroși că teoria chinului veșnic nu este adevărată; că atunci când mor cu moartea stingerii complete, ei vor fi suferit tot

ce a pronunțat Dumnezeu, îngrozitoare cum va fi acea pierdere pentru cei care apreciază viața veșnică.

Această declarație despre mlădițele tăiate, veștejite și arse nu pare să se refere deloc la clasa casei credinței, care, deși cred în Isus, n-au ajuns niciodată la punctul de a deveni mlădițe sau membri în Cristos. Nici nu pare a lua în considerare mulțimea mare. De fapt această clasă este menționată numai în puține scripturi și atunci nedeslușit, Domnul indicând astfel, credem noi, că nimeni n-a fost chemat la o astfel de grupă. Apostolul vorbește despre unii care sunt „mântuiți ca prin foc”, și o mică sugestie în această direcție ar putea fi luată din cuvintele Învățătorului că, fiind tăiați ca mlădițe, ei se veștejesc și sunt arși — arși ca mlădițe, distruși ca membri ai grupei la care au fost atașați inițial prin legământ, dar nu în mod necesar nimiciți ca indivizi pentru toată eternitatea. Apostolul vorbește despre această clasă, spunând că ei înșiși vor fi mântuiți ca prin foc, dar lucrările lor vor suferi pierdere. Poate ar trebui să-i considerăm pe aceștia ca fiind incluși în acest mod în declarația Domnului.

Roadele celor ce sunt membri în Viță

Domnul nostru continuă să ne spună care vor fi unele din roadele acestei uniri cu El:

Întâi, aceștia pot cere orice doresc și li se va îndeplini cererea. Există numai o condiție sau limitare, și anume, că înainte de a fi astfel pregătiți să ceară, ei trebuie să caute să dea atenție Cuvântului Domnului ca să poată recunoaște care este voința Lui și ce pot cere potrivit voinței Lui. Cei care rămân în Cristos nu trebuie să aibă voința lor proprie, voința lor trebuie să fie voința Capului lor, și Capul lor a declarat deja că voința Sa este voința Tatălui. Acestea sunt deci limitările, ca noi să avem voința Tatălui în inimile noastre și promisiunile Tatălui în inimile noastre; atunci cererile noastre vor fi în conformitate cu acestea și Domnul va binevoi să ni le acorde pe toate.

A doua roadă sau al doilea rezultat va fi că Tatăl va fi

glorificat cu atât mai mult cu cât roadele noastre se înmulțesc, și în aceste condiții situația noastră de ucenici va continua, și anume, că noi în mod obișnuit vom căuta să cunoaștem și să facem voia Tatălui și să-L glorificăm și onorăm pe El prin vieți ascultătoare de voința Sa. Orice mai puțin de atât ne va pierde starea de ucenici. Nu înseamnă că se va pierde instantaneu, ca și cum Domnul S-ar folosi de ocazie ca să ne respingă repede, dar că parte din relația noastră de legământ este ca noi să creștem în har, să creștem în cunoștință, să creștem în armonia cu Dumnezeu, să creștem în roadele Spiritului, și dacă ne întoarcem de la acest angajament sau contract, nu putem fi considerați că ne păstrăm relația ca ucenici, ca membri.

Al treilea rod sau dovadă a acestei calități de membru în Viță și a creșterii noastre continue ca mlădițe este enunțat în versetul 9, și anume, că așa cum Tatăl L-a iubit pe Domnul Isus, Vița, tot așa Răscumpărătorul nostru ne iubește pe noi, mlădițele Sale sau membrii Săi. Ce gând minunat este acesta, că Învățătorul nostru are față de noi același fel de iubire cum are Tatăl față de El! Dacă credința noastră ar putea pătrunde întotdeauna acest gând și l-ar putea menține, noi într-adevăr n-am avea nimic ce să dorim sau de ce să ne fie frică — vara noastră ar dura tot anul. Următorul gând sugerat este că, după ce am ajuns, după ce am obținut această poziție înaltă în favoarea Domnului, dacă suntem ucenicii Lui și într-adevăr apreciem ceea ce a făcut El pentru noi în această privință, noi vom dori să continuăm în iubirea Lui. Apoi vin la rând termenii și condițiile pe baza cărora putem continua în acea iubire, și anume, ca noi să păzim poruncile Sale.

Arătându-ne că aceasta nu este o propunere nerațională, Domnul nostru a declarat că acestea sunt aceleași condiții pe baza cărora Tatăl lucra cu El, și anume, „După cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”. Noi nu putem aștepta să rămânem în dragostea Domnului și să fim nepăsători față de poruncile Sale. Măsura credincioșiei noastre față de El va fi indicată prin supunerea noastră față

de El, după cum măsura iubirii Lui pentru Tatăl a fost indicată prin supunerea Lui față de Tatăl. Apostolul sugerează acest gând și adaugă puțin la el, zicând: „Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Nu este destul să păzim poruncile, ci să le păzim cu iubire și cu loialitate, din plăcere, să nu le considerăm apăsătoare, ci mai degrabă să fim bucuroși a fi în acord, în armonie cu toate prevederile și aranjamentele drepte ale Domnului. Să căutăm tot mai mult acest spirit al deplinei armonii a inimii cu toate principiile dreptății așezate de către Domnul nostru Isus — cu poruncile Lui.

Poruncile Domnului nostru nu sunt cele zece porunci ale lui Moise, decât mai mult sau mai puțin după punctul de vedere al expresiei. Ele sunt mai puțin în sensul cerințelor asupra cărnii noastre; ele sunt mai mult în privința cerințelor asupra inimilor noastre. În rezumat, El ne spune că legea Sa este iubirea cu toată inima, mintea, sufletul și puterea noastră pentru Tatăl și pentru aproapele nostru ca pentru noi. Acest lucru este posibil pentru inimile noastre regenerate, deși nu este posibil pentru carnea noastră imperfectă. Cerința Domnului este deci, ca noi să servim cu inimile această lege a lui Dumnezeu și cu trupurile să facem cum putem mai bine, și avem asigurarea că la înviere vom avea corpurile noi în care vom fi capabili să-I servim Domnului în toate amănuntele, complet, satisfăcător.

Bucuria Mea rămâne, bucuria voastră va fi deplină

Domnul nostru a încheiat această lecție mică, atât de scurtă și totuși atât de plină de sens și de profunzime, printr-o ilustrație a motivului pentru care a dat-o, spunând: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină”. „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, așa cum v-am iubit Eu.” Minunate cuvinte ale vieții sunt acestea care au ajuns la noi după secole, care au ajutat să învieze și să încurajeze pe așa de mulți urmași ai Domnului pe calea îngustă!

Multe sunt obiecțiile care se ridică împotriva religiei curate și nepătate: Unii se plâng că este sumbră, tristă, o cătușă pe inimă și pe creier; că scoate pe oameni afară din fiecare templu de plăcere cu un bici din corzi mici; că afișează anunțul „trecerea interzisă” la fiecare câmp de distracție. Răspunsul nostru trebuie să fie că aceasta este o greșeală: că acestea sunt cuvintele celor care nici nu știu și nici nu înțeleg lucrurile despre care vorbesc. Acei care într-adevăr au făcut un legământ cu Domnul, care într-adevăr L-au acceptat, care într-adevăr și-au sacrificat viețile la picioarele Lui și au devenit urmașii Lui în sinceritate, sunt plini de bucuria Lui, care zi de zi, an de an, ajunge tot mai aproape de împlinire — o bucurie care însă nu va fi completă până când va veni ceea ce este desăvârșit și ceea ce este în parte se va sfârși, până când în starea învierii vom vedea așa cum suntem și noi văzuți și vom cunoaște așa cum suntem și noi cunoscuți, și vom aprecia deplin bucuriile Domnului nostru, auzind invitația Sa de bun-venit: „Intră în bucuria stăpânului tău”.

Noi intrăm acum în acele bucurii prin credință, prin anticipare, prin odihna inimii, dar în curând vom intra în ele în sensul real. Între timp lumea, care nu s-a supus Domnului, care nu are aprecierea bucuriilor Domnului, care este plină de egoism și ambiție, conflicte și invidie, nu ne cunoaște după cum nu L-a cunoscut nici pe El; nu cunoaște bucuriile noastre în serviciul Învățătorului, întocmai cum n-a apreciat niciodată bucuriile pe care le avea Domnul nostru când făcea voința Tatălui, chiar cu sacrificiul vieții Sale.

„Așa v-am iubit și Eu pe voi”

Nu ne uimește că Domnul ne îndrumă să ne iubim unii pe alții, dar rămânem uimiți la gândul conținut în aceste cuvinte, „așa v-am iubit și Eu pe voi”. Cum ne putem noi iubi unul pe altul cu aceeași iubire cu care Domnul ne iubește pe fiecare dintre noi, este prima noastră întrebare? Noi răspundem că aceasta este imposibil la început, dar pe măsură ce ne umplem tot mai mult cu Spiritul Domnului, ne

apropiem tot mai mult de acest standard al iubirii desăvârșite pentru toți cei care sunt ai Lui, o iubire care nu numai va refuza să facă rău altuia, ci o iubire căreia îi va face plăcere să facă bine unui frate, ba chiar să facă bine pe cheltuiala timpului și comodității proprii. În acest fel Isus ne-a iubit pe noi toți și ne-a răscumpărat cu sângele Său prețios, și în măsura în care creștem în har, în cunoștință și în iubire de El, în aceeași măsură suntem asemenea lui Cristos și avem o iubire asemenea lui Cristos. Această iubire este împlinirea Legii, și oricine are o asemenea iubire pentru frați, va avea fără îndoială o iubire deplină, compătimitoare pentru întreaga creație gemândă, și va fi fericit să facă acum puținul care este posibil să se facă pentru ei, și va fi îndoit de bucuros că Domnul la propriul Său timp și plăcere are o binecuvântare mare și minunată pentru fiecare membru al rasei lui Adam.

Cineva a spus: „Să nu-ți imaginezi că ai aceste lucruri numai pentru că știi cum să le obții. Încearcă atunci să te hrănești cu o carte de bucate”. Este aici un gând bun și important: este foarte important ca noi să știm aceste lucruri și să înțelegem planurile Domnului și să apreciem principiile stabilite în Cuvântul Său, dar chiar dacă am avea toată cunoștința, nu ne-ar fi utilă dacă n-am folosi-o. Să nu gândim că primim beneficiul prevederilor îndurătoare ale Domnului numai învățând cum se primesc, ci să facem pașii necesari — să căutăm să fim cu totul ai Lui, să căutăm să fim producători de roade, să căutăm să rămânem în iubirea Lui, în iubirea Tatălui, în iubirea unuia față de celălalt, pe care El a poruncit-o.

Promisiunea Spiritului sfânt

Ioan 16:4-15

Textul de bază: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să fie cu voi pentru totdeauna.” Ioan 14:16.

Domnul nostru, în drum spre Ghetsimani, în noaptea vânzării Sale, le-a ținut ucenicilor Săi cuvântarea din această lecție. El le spusese la ce trebuie să se aștepte ca urmași ai Săi; că vor fi înțeleși greșit, persecutați, insultați din cauza credincioșiei lor față de El și față de frații pe care El îi reprezenta. „Dar v-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus” (Ioan 16:4). El nu le spusese toate la câte se puteau aștepta, sugerând aceasta când a zis: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta”. La fel se poate spune despre toți care devin ucenici ai Domnului. Ei văd lumină suficientă pentru un singur pas care-l au de făcut înainte, dar încercările și dificultățile viitoare sunt ținute ascunse de ei cu grație, pentru ca ei să nu fie copleșiți de ele. „Ajunge zilei necazul ei.” Aceasta nu era înșelare, nu era amăgire a ucenicilor să facă ceva împotriva voinței lor. De la bun început Învățătorul ne asigură că nu putem fi ucenicii Săi dacă nu ne luăm crucea și nu-L urmăm. Dacă facem acest pas cu onestitate și sinceritate, vom avea multă dificultate în legătură cu aceasta, fără a cunoaște amănunte din necazurile care vor veni. Într-adevăr, dacă am cunoaște încercările noastre viitoare, am fi în mod nejustificat copleșiți de ele, fiindcă la început am putut aprecia numai imperfect semnificația cuvintelor Domnului nostru „harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește”, și asigurarea că El nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre, ci cu fiecare ispită va pregăti o cale de scăpare (2 Cor. 12:9; 1 Cor. 10:13). Așadar, pe măsură ce aceia din poporul Domnului fac pași progresivi, vor găsi că aceste făgăduințe

sunt chiar adevărate; vor vedea că sunt susținuți, vor vedea că nu au mai mult decât pot suporta, și că deși încercările lor sunt într-adevăr mai aspre decât la începutul căii, totuși ele pot fi învinse, datorită creșterii în har și cunoștință.

Era dificil pentru ei să înțeleagă puterea prin care Domnul avea să le acorde ucenicilor Săi persecutați ajutor în timpul absenței Sale personale. În lecția noastră, Învățătorul clarifică chestiunea cât se poate de bine, numind puterea, influența pe care o va exercita pentru ei, Spiritul sfânt, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul lui Cristos, Spiritul adevărului. Deoarece influența care va fi astfel exercitată asupra lor va fi susținătoare și mângâietoare, Domnul a numit acest Spirit sau putere mângâietor, susținător, ajutor. El n-a spus că va trimite o altă persoană care să lucreze cu ei; nici o altă persoană nu putea lucra cu ei mai bine decât El. Era un spirit, o influență, o putere pe care avea s-o trimită, și aceasta Îl reprezenta pe deplin pe Tatăl și pe El, așa încât, având Spiritul sfânt, ei vor avea părtășie cu Tatăl și părtășie cu Fiul. Despre acest Spirit sfânt se vorbește în mod foarte potrivit la masculin, întocmai cum Tatăl și Fiul sunt reprezentați la masculin. Așa stând situația, caracterul potrivit al acestui lucru este evident.

Sfânta Treime

În timpul „veacurilor întunecate” a predominat o mare confuzie de gândire și învățăturile clare ale Scripturilor au fost pierdute din vedere. Într-adevăr, pentru o vreme Biblia a fost folosită puțin. Episcopii au fost socotiți ca egalii apostolilor în privința inspirației, în baza doctrinei succesiunii apostolice. De aceea, când aceștia se adunau în concilii, votul sau decizia lor în privința unei doctrine era acceptată ca fiind apostolică, având autoritate. Evident, s-a trecut cu vederea faptul că Domnul n-a ales decât doisprezece apostoli și n-a spus nimic despre vreun succesor al lor, și că în Apocalipsa a sugerat că nu vor fi succesorii, atunci când a arătat Noul Ierusalim cu numai douăsprezece temelii, iar pe cele douăsprezece temelii

numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Apoc. 21:14.

În secolul al doilea influența filosofiei grecești asupra Bisericii este foarte vizibilă și diferitele erori devin proeminente destul de timpuriu. Una dintre acestea în mod special se referă la Domnul nostru, practic punându-L la egalitate cu filosofii greci, Socrate și Platon, și negând nașterea Sa specială și existența Sa preumană. În combaterea acestor erori, unii, loiali Domnului, au mers la cealaltă extremă și L-au declarat, contrar cuvintelor Sale, egalul Tatălui (Ioan 10:29; 14:28). Au urmat apoi dispute cu privire la Spiritul sfânt, și aceiași extremiști au susținut că sunt trei Dumnezei: Tatăl, Fiul și Spiritul sfânt, „egali în putere și slavă”.

Destul de ciudat, după ce au pretins că aceștia sunt egali, ceea ce implică faptul că nu sunt unul și același în persoană, ci persoane diferite, s-a ridicat pretenția că de fapt sunt *unul în persoană*. Desigur, acest raționament nescriptural, illogic, nu se susține, și ca atare aceia care au luat această poziție au fost forțați să recurgă la diferite tertipuri și subterfugii de argumentare. Uneori, unii dintre ei au pretins că sunt de fapt trei Dumnezei într-o persoană, în vreme ce alții au pretins că de fapt sunt trei persoane într-un Dumnezeu, și nefiind în stare să explice nici una din aceste afirmații fără sens, au recurs la acel cuvânt atât de folositor erorii și superstiției, și anume: „Taină”, „Taină”. Ei ne spun că problema Treimii este atât de tainică încât nici ei, nici alții nu trebuie s-o înțeleagă. Dacă n-o înțeleg, într-adevăr, să n-o discute; dar aceasta să nu-i împiedice pe alții care o pot înțelege și care văd foarte clar că toată taina este propria lor invenție; că învățătura biblică asupra acestui subiect este foarte clară, simplă, armonioasă și satisfăcătoare.

Când apostolul discută despre Dumnezeu, el ne spune: Pentru noi este un singur Dumnezeu viu și adevărat, nu trei! El continuă și spune că acest singur Dumnezeu viu și adevărat este Tatăl; apoi el adaugă că este un singur Domn Isus Cristos (1 Cor. 8:6). După cum am văzut deja, același apostol declară că Tatăl L-a înălțat mult pe Domnul Isus și I-a

dat un nume mai presus de orice nume; că toți oamenii trebuie să-L cinstească pe Fiul după cum cinstesc pe Tatăl (Fil. 2:9, 10; Ioan 5:23). Aceasta înseamnă că sunt două persoane, fiindcă în nici un alt caz una n-ar putea s-o înalțe și s-o cinstească pe cealaltă; și dacă Fiul trebuie să fie cinstit după cum este și Tatăl, urmează, așa cum arată alte scripturi, că El este acum părtaș naturii divine și că El a fost înălțat la această mare onoare și demnitate — „mai presus de îngeri, stăpâniri și puteri” — ca răsplată pentru ascultarea Lui de voința Tatălui, în aceea că a venit în lume și a răscumpărat omenirea cu prețul propriei Sale vieți, în îndeplinirea scopurilor divine. Acest lucru l-am văzut deja din Ioan 1:1 — că Domnul nostru, înainte de a veni în lume, înainte ca lumea să fie făcută prin El ca agent al Tatălui, era Logosul, Cuvântul, Mesagerul lui Dumnezeu, Iehova, și că El era un Dumnezeu, un puternic, superior îngerilor, „toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”.

Se va observa că apostolul, vorbind despre Tatăl și despre Fiul, se referă la Ei ca la persoane separate, și că el nu se referă la Spiritul sfânt ca la un alt Dumnezeu, nici ca la o a treia parte din Dumnezeu. Nu înseamnă însă că apostolul ignoră Spiritul sfânt, căci peste tot în epistolele sale acesta este recunoscut ca Spiritul Tatălui și Spiritul Fiului, reprezentând în Biserică atât pe Tatăl cât și pe Fiul. Nici nu trebuie să înțelegem că Spiritul sfânt este o ființă spirituală — ca atunci când citim, „Dumnezeu este un Duh” — ci cuvântul folosit înseamnă spiritul unei ființe, puterea, influența, voința, scopul, puterea sau orice vine de la acea persoană. Despre Spiritul sfânt se spune că vine de la Tatăl și de la Fiul ca o influență sau putere, și această influență sau putere în Biserică credincioșilor consacrați lucrează la rândul ei asupra celor cu care aceștia vin în contact. Este întotdeauna un spirit sau o influență bună și sfântă, și astfel în mod clar este deosebit de spiritul lumii, dispoziția lumii, influența lumii, spiritul păcatului, spiritul lui anticrist etc.

„Duhul sfânt încă nu era”

Domnul nostru i-a anunțat cu blândețe pe ucenicii Săi întristați și tulburați despre plecarea Sa la Tatăl care L-a trimis. Ei nu L-au întreat unde, căci ei credeau cuvântul Lui, că venise de la Tatăl și că Se va întoarce la Tatăl care L-a trimis. Dar tristețea le umpluse inima. Ce aveau să facă fără Domnul! Cum putea să se împlinescă făgăduința cu privire la o Împărăție dacă El pleca? Oare urmaseră ei o iluzie timp de trei ani? Ei nu se îndoiau de Domnul, dar erau nedumeriți. Domnul nostru le-a explicat așadar, că dacă ei înțelegeau lucrurile în mod corect, aceasta îi elibera de mare parte din necazul lor, că într-adevar era spre avantajul lor, în interesul lor, ca El să plece. Dacă El nu pleca, era imposibil ca Tatăl să-i conceapă de Spirit și să-i recunoască drept fii ai lui Dumnezeu; astfel că nu era posibil ca ei să fie ceva mai mult decât ființe umane, să devină vreodată ființe spirituale sau părtași naturii divine, împreună cu gloriile și onorurile acesteia. Într-adevăr, fără plecarea Domnului nostru ar fi fost imposibil ca ei să ajungă chiar și la restabilirea umană, căci întreaga lucrare de mântuire, atât în privința Bisericii cât și a lumii, era dependentă de îndeplinirea de către Domnul nostru a cerințelor dreptății. În ziua următoare, ca Miel al lui Dumnezeu, El a murit pentru păcatul lui Adam, care era peste întreaga rasă, și în a treia zi Tatăl L-a înviat prin puterea Sa. În această mare tranzacție pentru noi a fost realizată o lucrare de cea mai mare importanță; dar beneficiile acelei lucrări, sub aranjamentul divin, nu puteau veni nici pentru Biserică nici pentru lume, până când mai întâi Domnul nostru Se înălța la cer și Se înfățișa înaintea Tatălui și prezenta meritul sacrificiului Său, ca un prinos pentru poporul Său. Dacă Isus ar fi rămas cu ucenicii Săi de-a lungul acestui veac, chiar ca ființă spirituală (cum a fost cu ei în timpul celor patruzeci de zile), nimeni n-ar fi putut fi conceput de Spiritul sfânt. A fost necesar ca Cristos să Se înalțe și să prezinte meritul sacrificiului Său înainte ca noi să fi putut fi acceptați și înfiați, înainte să fi putut primi Spiritul sfânt.

Când apostolii au primit Spiritul sfânt la Cincizecime, ei au spus: „Aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel” — nu acesta este Cel despre care a vorbit prorocul Ioel. Ei l-au numit botez cu Spiritul sfânt! Un botez cu o persoană nu este un gând potrivit și care poate fi imaginat; nici n-ar putea fi potrivit să gândim că Spiritul sfânt ca persoană este prezent în inima fiecărui credincios! Ori de câte ori asociem ideea de personalitate, aceasta implică spațiu. Astfel vedem că Dumnezeu este un spirit, nu că Dumnezeu este spirit; dar noi nu vorbim despre Spiritul sfânt ca fiind separat, ca și cum ar fi o persoană separată și deosebită de Tatăl și de Fiul; Scripturile se referă la el ca fiind Spiritul lui Dumnezeu, aparținând lui Dumnezeu, emanând de la Dumnezeu; un Spirit al lui Cristos, emanând de la Cristos; un Spirit sau influență sau putere atotpătrunzătoare, care se poate exercita în orice loc sau în orice număr de locuri oricând și poate face orice fel de lucrare sau misiune. Cu cât mai satisfăcătoare este ideea adevărată cu privire la Spiritul sfânt, decât cele absurde și nescripturale! Am putea remarca în legătură cu aceasta că cuvântul „Îl” (vi-*L*, ca persoană — n. t.) din versetul 7, după limba greacă, ar putea la fel de potrivit să fie tradus „îl” (la neutru — n. t.) — „Vi-l voi trimite” — totuși n-avem nici o obiecție de prezentat împotriva folosirii cuvântului „Îl”, deoarece acest Spirit sau influență sfântă este de la El, de la Tatăl. La fel cuvântul „El” (persoană — n. t.) din versetul 8 ar putea la fel de bine, conform limbii grecești, să fie tradus „el” (neutru — n. t.).

Nu spiritul lumii

Printre diferitele idei false cu privire la lucrările Spiritului sfânt este una care pretinde că Spiritul sfânt ca persoană a fost ocupat de-a lungul Veacului Evanghelic, mergând încolo și înapoi ca să-i convingă pe oameni de păcat și să-i convertească la dreptate. Unii merg atât de departe cu ideea eronată încât ne spun că nimeni nu poate fi convertit de la păcat decât dacă Spiritul sfânt al lui Dumnezeu a lucrat în mod miraculos în el. Dacă aceste idei ar fi aproape de

adevăr în oarecare măsură, ele ar sugera că Dumnezeu singur este responsabil de faptul că lumea nu este astăzi convertită, fiindcă Spiritul sfânt n-a reușit să-și facă partea în convertire, muștrare și convingere.

Spiritul sfânt nu lucrează deloc în inimile lumii; ci, după cum declară Domnul nostru: Va fi în voi, în ucenicii Săi, Spiritul Tatălui, Spiritul sau dispoziția Fiului, spiritul adevărului, spiritul unei minți sănătoase, spiritul sfințeniei față de Domnul. Nici una din aceste calități ale Spiritului sfânt nu se găsește în lumea păcătoasă; ele aparțin și sunt intenționate numai celor „sfințiți în Isus Cristos”. Puterea lui Dumnezeu lucrează asupra inimilor care sunt pe deplin consacrate Lui, energizându-i, curățindu-i, separându-i de spiritul lumii și folosindu-i în serviciul divin. Spiritul lumii este spiritul păcatului și egoismului; Spiritul Domnului este spiritul sfințeniei și consacrării față de voința divină.

„El va dovedi lumea vinovată”

Cum deci, va dovedi Spiritul sfânt din *voi* lumea vinovată? Răspundem că toată Biserica, concepută de Spiritul sfânt și astfel iluminată, trebuie să lase lumina lor să strălucească înaintea oamenilor așa încât să dovedească lumea vinovată. Sfințenia Bisericii este cea care dovedește lumea vinovată. Spiritul Domnului, dispoziția Domnului în poporul Său aduce muștrare celor care trăiesc în păcat. Așa a fost și în cazul Domnului nostru, după cum a declarat El. Spiritul Tatălui I-a fost dat Lui în acest sens special, la botezul Său; după cum a mărturisit Ioan: „Am văzut Duhul coborându-se din cer ca un porumbel; și a rămas peste El”. El a primit Spiritul Tatălui fără măsură, fără limită, deoarece, fiind Cel desăvârșit, în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, a putut primi Spiritul lui Dumnezeu în măsură deplină. Noi, dimpotrivă, imperfecti, cu lipsuri prin cădere, putem primi Spiritul numai într-o măsură limitată din cauza defectelor noastre — unii mai mult, alții mai puțin; dar, mulțumim lui Dumnezeu, fiecare are privilegiul să fie umplut cu Spiritul sfânt și să fie sfințit prin

el pe măsură ce trec zilele. Lumina Domnului nostru, pe care a lăsat-o să lumineze înaintea oamenilor, a fost mare. Luminile noastre prin comparație sunt slabe; dar noi trebuie să urmăm exemplul Domnului nostru și să ne umplem din ce în ce mai mult cu spiritul adevărului, lumina adevărului, și s-o lăsăm să strălucească cu înțelepciune asupra tuturor celor care sunt în raza influenței noastre.

Efectul acestui lucru va fi triplu, după cum este afirmat în versetele 8-11.

(1) „Va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” — adică, va face lumea conștientă de starea sa păcătoasă; va arăta lumii tot mai mult gravitatea peste măsură a păcatului. Mulți din lume au pierdut atât de mult chipul lui Dumnezeu și sunt atât de lipsiți de conștiință, încât nu pot să deosebească foarte clar între onestitate și neonestitate, între adevăr și falsitate, între dreptate și păcat. Lumea s-a obișnuit să se măsoare cu ea însăși; dar acum prin Cristos și prin Biserica Sa, Domnul a stabilit un standard nou pentru lume; și Biserica, nu numai prin cuvintele ei, ci și prin faptele ei, trebuie să susțină standardele glorioase ale cuvintelor lui Dumnezeu în privința dreptății și iubirii.

(2) Nu este suficient ca lumea să fie condamnată de păcat; ea trebuie și să înțeleagă ceva despre dreptate, opusul păcatului; că o măsură considerabilă de dreptate este posibilă și că dificultatea în atingerea ei se datorează naturii căzute. Lumea trebuie să fie convinsă că dreptatea este standardul convenit, singurul pe care Dumnezeu îl poate recunoaște, și că în minunatul Său plan El a aranjat ca viața veșnică să fie dată numai celor drepti. În legătură cu aceasta, este imposibil ca acei care fac instruirea, acei luminați de spirit, să nu constate că este necesar să clarifice că nimeni nu poate veni în acord deplin cu Tatăl prin ceva fapte ale propriei sale dreptăți, ci că este necesară iertarea, acoperirea pentru păcate pregătită prin meritul sacrificiului lui Cristos.

(3) Spiritul Domnului în cei din poporul Său îi va convinge pe vecini, pe toți cei care vin în sfera luminii lor și

a mesajului lor, că viața prezentă nu este tot ce există, că în aranjamentul lui Dumnezeu există o încercare intenționată pentru întreaga lume, o judecată, o probă. Oricine aude acest mesaj trebuie să încuviințeze caracterul lui rațional, și el devine un motiv de bucurie, de speranță pentru toți cei care doresc viața veșnică. Cei care sunt corect și adânc influențați de aceste convingeri, vor căuta pe Domnul și diferitele Sale căi de har în viața prezentă, pentru ca și ei să-și aibă judecata și încercarea ca parte a Bisericii. Dar cei care nu sunt astfel mișcați și influențați trebuie să fie instruiți prin Biserică; dar în măsura în care au lumină sau cunoștință, au și responsabilitate. În planul Său, Dumnezeu a pregătit o zi de judecată în viitor pentru omenire, în care toți vor avea ocazie deplină să fie judecați, să fie încercați în privința loialității lor față de Domnul. Totuși, comportamentul lor din viața prezentă are de-a face cu acea judecată sau încercare viitoare. În măsura în care își calcă conștiința și nu urmează conducerile adevărului în viața prezentă, vor avea lovituri, dificultăți de biruit în viitor, și în măsura în care ei caută acum să trăiască în acord cu dreptatea, vor aduna pentru ei o binecuvântare care-i va ajuta în acea zi de judecată.

„Fiindcă ei nu cred”

Spiritul sfânt al adevărului din Biserică va face cunoscut lumii că o continuare în atitudinea de păcătoși, de „copii ai mâniei”, este din cauză că nu cred și nu acceptă pe Cristos și sacrificiul Său meritos pentru păcat. Spiritul sfânt din Biserică va face cunoscut lumii că există un astfel de lucru numit dreptate, o dreptate atribuită care a fost asigurată de Domnul nostru Isus prin sacrificiul Său, pe care El l-a prezentat înaintea Tatălui. Spiritul sfânt din Biserică va informa lumea că ordinea prezentă de lucruri nu poate continua, că o nouă ordine de lucruri va fi introdusă la a doua venire a Domnului nostru, deoarece El deja a răscumpărat lumea, asigurând astfel dreptul legal de a depozeda pe Satan, prințul ordinii prezente a răului.

„El vă va vesti lucrurile viitoare”

Domnul nostru i-a pregătit pe ucenicii Săi pentru încă mai multe învățături după înălțarea Sa decât primiseră de la El în timpul prezenței Sale. El arată că necesitatea acestui lucru era din cauza lipsei lor de pregătire până când aveau să fie înzestrați cu putere de sus. Până atunci, ei erau oameni naturali, și, după cum arată apostolul, „omul natural nu primește lucrurile Duhului, ... nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește”. Aceasta este explicația deci, a faptului că Domnul nostru Isus n-a prezentat învățături atât de profunde despre lucrurile spirituale, cum au prezentat unii dintre apostoli. N-a fost din partea Lui incapacitate de a le prezenta, dar acele adevăruri ar fi fost hrană inadecvată pentru ucenicii Săi, care i-ar fi putut sufoca, leza. De aceea, lucrurile mai adânci din învățăturile Domnului nostru au fost formulate în mare parte sub formă de pilde, care să nu-i lezeze la acea vreme, iar mai târziu să ajungă să le aprecieze și să le înțeleagă. Astfel, El a spus iarăși: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Ioan 3:12.

Dar spiritul adevărului, când va veni, vă va conduce în tot adevărul, însă acesta va fi numai un canal, nu o autoritate, căci vă va face cunoscute diferitele aspecte ale planului divin, și aceasta va include lucruri care încă nu v-au fost descoperite, dar care la timpul convenit vor fi aduse în atenția voastră prin Cuvânt și prin influența Spiritului sfânt. Eu voi fi slăvit prin acest Spirit sfânt, fiindcă lucrurile Mele vă vor fi arătate, căci toate lucrurile pe care le are Tatăl sunt ale Mele; de aceea am spus că el va lua din ce este al Meu și vă va arăta vouă. Remarcați în această afirmație preeminența Tatălui. Toate lucrurile sunt de la Tatăl, dar Tatăl L-a făcut pe Fiul comoștenitor cu El, asociatul Său, și nimic nu se spune că ar aparține Spiritului sfânt, fiindcă acesta este numai canalul divin sau mijlocul prin care vor fi transmise comunicările, binecuvântările, învățăturile etc. Spiritul sfânt

nu este o persoană, ci spiritul sau influența sau puterea Atotputernicului Dumnezeu și a veșnicului Său Fiu, Domnul nostru. Pentru o discuție completă asupra acestui subiect, vezi Studii in Scripturi, Vol. V, Cap. 8.

„Tatăl ... vă va da un alt Mângâietor”

Textul nostru de bază este frumos, de ajutor. Într-adevăr, Domnul nostru arată că Spiritul sfânt ca influență mângâietoare, ca ghid, ca instructor și ajutor pentru poporul Domnului pe calea îngustă, va fi un dar de la Tatăl. Aceasta este în acord cu afirmația apostolului din relatarea despre binecuvântarea de la Cincizecime. Explicând chestiunea, apostolul Petru a spus că Domnul nostru, fiind înălțat la mâna dreaptă a puterii divine, a primit acest Spirit, putere sfântă de la Tatăl și l-a turnat sau răspândit peste ucenicii Săi la Cincizecime. Aceste descrieri se potrivesc bine cu vederea corectă despre Spiritul sfânt, dar sunt foarte mult în dezacord cu vederea greșită, aceea că Spiritul sfânt este o persoană. Cum ar putea o persoană să fie turnată sau răspândită! Cum ar putea cineva egal în autoritate să se roage la altul, ca un al treilea egal cu ei să fie turnat ca un dar! Șubrezenia erorii este foarte evidentă de îndată ce ni se deschid ochii să-i vedem falsitatea. Dar cât de frumos este gândul adevărat: că îndată ce Domnul nostru Isus S-a înfățișat înaintea Tatălui ca Avocat al nostru și a prezentat la Scaunul Îndurării meritul sacrificiului Său pentru noi, Tatăl a binevoit să ne acorde Spiritul Său sfânt, influența și puterea Sa sfântă, și să ne adopte în familia Sa și să ne trateze ca fii!

Cât de scump este gândul că binecuvântarea de la Cincizecime n-a fost numai pentru cei care au primit-o, ci pentru întreaga Biserică, așa cum este arătat în tip! Regii și preoții din vechime erau unși, puși deoparte pentru un serviciu special, și Cristos și Biserica Sa sunt regii și preoții adevărați după rânduiala lui Melhisedec, prin a căror lucrare de slujire ca regi și preoți vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Domnul nostru este Capul, noi suntem fiecare

în parte membrele Lui. Venirea Spiritului sfânt peste El pentru a-L face potrivit și pregătit să fie Rege, pentru a-L face potrivit și pregătit să fie Preotul după rânduiala lui Melhisedec, a fost simbolizată în tip prin ungerea cu ulei. Astfel profetul vorbește despre această ungere ca fiind turnată pe capul lui Aaron și curgând pe barba sa, până la poalele veșmintelor. Aceasta, după cum vedem, reprezintă înfierea Spiritului sfânt, care a venit peste Domnul nostru Isus, Capul, la botezul Său, și care apoi a fost turnat la Cincizecime peste toți cei care erau gata și așteptau să fie acceptați ca membrii Săi, și noi, cei care am crezut de atunci în El prin cuvintele lor, am intrat ca membre ale aceluiași Corp și am primit aceeași ungere; „și ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi” și va fi în voi. Această ungere n-a reprezentat o persoană, ci o influență și o binecuvântare.

Ce satisfacție, ce mângâiere a venit pentru poporul Domnului prin privilegiul de a fi folosiți de El și adoptați în familia Sa prin conceperea Spiritului sfânt, adoptarea Spiritului sfânt, ungerea Spiritului sfânt, influența sfântă, binecuvântarea Tatălui și a Fiului, conducându-ne judecata, conducându-ne inima, deschizându-ne Scripturile, făcând să ne ardă inimile în noi pe măsură ce suntem aduși la o apreciere încă și mai mare a lungimii și lărgimii, înălțimii și adâncimii planului glorios al Tatălui nostru pentru mântuirea noastră și a tuturor familiilor pământului!

Această rămânere a ungerii în noi nu urma să fie o chestiune temporară, pentru o zi, o lună, un an, ci până la sfârșitul veacului, pentru întregul veac, pentru întreaga perioadă. Cât de bucuroși suntem că așa este, și cât de binecuvântate sunt instrucțiunile și îndrumarea de care ne bucurăm! Cu adevărat, după cum a spus Domnul nostru, Spiritul sfânt ne arată lucrurile viitoare și ne explică lucrurile trecute. Câte din binecuvântările noastre sunt în legătură cu aprecierea lucrurilor viitoare — Împărăția Milenară, timpurile restabilirii, ridicarea și întărirea tuturor familiilor de pe pământ!

„M-am rugat pentru tine”

„Simon, Simon, iată, Satan a cerut să vă cearnă ca pe grâu. Dar Eu m-am rugat pentru tine ca să nu îți se micșoreze credința”. Luca 22:31, 32.

Când s-a apropiat perioada Paștilor, Domnul nostru nu numai că a zis „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” și S-a rugat „cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte”, ci mai mult, El a avut mare grijă de iubiții Săi urmași, și a căutat să-i aducă la o înțelegere a ceasului încercării în care intrau, spunând: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită!” Timpul acela a fost cel mai greu nu numai din experiența pământescă a Domnului nostru, ci și pentru apostolii Săi, și în mod deosebit pentru Iuda și Petru. Amândoi acești bărbați au fost proeminenți printre apostoli, unul ca trezorier și ca agent de cumpărare pentru micul grup, celălalt ca un luptător deosebit de îndrăzneț pentru cauza Domnului, care anunțase, în calitate de purtător de cuvânt al celor doisprezece, credința lor în Isus ca Mesia, și care declarase public că, chiar dacă toți L-ar părăsi pe Domnul, el nu L-ar părăsi. Din punct de vedere omenesc, s-ar fi presupus că orice ispită care venea asupra celor treisprezece ar fi fost asupra celor mai slabi și mai puțin proeminenți, și nu asupra celor trei mai proeminenți.

Trei ispitiți — rezultate diferite

Putem scoate niște lecții valoroase din observarea cursului celor trei care au fost ispitiți în mod special. Cursul Domnului nostru a fost cel potrivit: umilință, teamă și aprecierea încercărilor care au dus la veghere și rugăciune. El a scăpat și a ieșit din încercare mai tare în toate privințele, iar în ziua judecății Sale, înaintea preoților și a lui Pilat și când a fost răstignit în fața mulțimii, El a fost cel mai calm dintre toți, pentru că Domnul Îl întărise. El este modelul

nostru: și cursul nostru trebuie în mod asemănător să fie unul care să nu nege pericolele, să nu se laude cu puterea și curajul nostru, ci să se sprijine pe brațul Domnului și prin harul Său să ieșim învingători.

Ne amintim bine de cazul lui Petru: Un om bun cu un caracter puternic, el nu și-a dat seama de pericolul în care era, și prin urmare n-a fost pregătit pentru vicleniile Satanei, prin care a fost pus într-o situație atât de grea încât curajul cu care se lăudase a dispărut, tăria lui de caracter obișnuită s-a topit, L-a tăgăduit pe Domnul chiar cu lipsă de respect. Ce lecție este pentru noi, de slăbiciune umană, și care ne arată cum noi înșine am putea fi surprinși și prinși în capcană de șiretlicurile diavolului. Cât de mare nevoie avem fiecare să veghem și să ne rugăm, ca să nu intrăm în ispită — ca să nu cedăm ispitei. Cât de mare nevoie avem fiecare să ne amintim de rugăciunea pe care Domnul ne-a dat-o ca model: „Și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de Cel Rău”.

Timpul acela a fost hotărâtor pentru Iuda: Dacă Adversarul l-a putut astfel manevra, înșela și induce în eroare pe Petru cel cu inima sinceră pentru că n-a fost vigilent în veghere și rugăciune, la ce nu ne-am putea aștepta că putea face cu Iuda, a cărui inimă n-a fost dreaptă, care a fost egoist, și-a urmărit propriile interese, a fost acaparator? Nu ne putem mira că victoria Satanei asupra lui Iuda a fost repede îndeplinită — că el a căzut repede în capcana Adversarului, și și-a dat inima și energia trădării Învățătorului în schimbul a treizeci de arginți. Cazul lui a fost foarte diferit de al lui Petru, cel loial, cel sincer, care pentru moment a fost dezorientat, n-a fost în gardă și s-a temut. Cazurile celor doi bărbați sunt diferite pentru că, deși pericolul a fost același, starea inimii lor a fost diferită.

„Luați seama la voi înșivă”

Nu este oare așa cu toți urmașii Domnului? Nu este oare acesta secretul rezultatelor diferite ale ispitelor atunci când acestea vin desigur la fiecare dintre noi? Clasa Iuda din ziua

de azi și dintotdeauna este formată din cei care atunci când vine ispita o primesc, o întrețin, intră în spiritul ambiției sau în alt fel de amăgire la rău și care sunt înghițiți de ea. Clasa Petru este de asemenea cu noi de atunci încolo; și astăzi cei cu inima sinceră, dar care nu veghează și nu se roagă suficient și nu sunt suficient de vigilenți împotriva amăgirilor Adversarului, sunt luați uneori prin surprindere și pentru un moment dezonoarează nu numai pe Domnul, ci își dezonoarează și inimile și conștiințele. Deosebirea între aceste două clase este starea inimii: cei din clasa Petru fac acele lucruri pe care nu doresc să le facă, sau lasă nefăcute acele lucruri pe care doresc cu adevărat să le facă, dificultatea lor constând în mod evident în slăbiciunea cărnii lor, în puterea Adversarului și în nereușita lor de a se sprijini pe ajutorul pe care Domnul l-a promis, ajutorul la timp de nevoie.

Clasa Iuda sunt cei ale căror inimi nu sunt loiale, ci egoiste, și care, prin urmare, vor intra din inimă în uneltirea Adversarului, și în cursul lor greșit nu merg împotriva voinței lor, ci în armonie cu ea. În ochii lui Dumnezeu deosebirea este văzută în aceea că, deși atât Petru cât și Iuda s-au căit, unul a fost acceptat din nou în favoarea divină, iar celălalt nu — cel care a fost doar prins în cursă, dar care în inimă n-a fost necredincios, a fost restabilit și binecuvântat; celălalt, deși nu lipsit de conștiință, așa cum dovedește remușcarea lui ulterioară, n-a avut loialitatea adevărată a inimii, care în ochii Domnului este indispensabilă și a cărei lipsă, luând în considerare cunoștința sa intimă cu Domnul, a fost de neiertat.

Cuvintele Domnului nostru din acest text ne asigură că, datorită acestei deosebiri de inimă între cei doi bărbați, El putea fi pe bună dreptate avocatul unuia în fața Tatălui, dar nu putea fi avocatul celuilalt. El îl putea apăra și-l putea reprezenta pe cel care din inimă l-a fost loial Lui, oricât de slabă i-a fost carnea, oricât de neatent a fost în legătură cu prevederea divină pentru protecția lui. Petru era totuși una dintre oile Domnului, era deci supus grijii Păstorului. El era totuși unul dintre membrii Domnului, de aceea supus supravegherii și interesului Capului

în privința binelui său. El era totuși unul dintre membrii fecioarei logodite, Biserica, pe care o iubea și pentru care Și-a dat viața, și pentru care, prin urmare, putea în mod potrivit să facă cereri și a făcut, în calitate de mire logodit.

Dar în cazul lui Iuda, inima lui s-a înstrăinat prin egoism, orice apreciere pentru Domnul și iubirea pe care a avut-o pentru El la începutul slujirii sale evident muriseră, fiind înghițite de egoism și ambiție — iar în acea inimă retrasă astfel cu totul de la Domnul ni se spune că a intrat Satan. Retrăgându-și astfel de la Domnul inima, puterea și consacrarea și dându-le de bunăvoie căutării propriilor interese, el a devenit o unealtă a Adversarului. După cum a spus Învățătorul nostru: „nu se poate să nu vină prilejuri de poticnire” — pentru ca El să fie răstignit — „dar vai de omul acela prin care vine prilejul de poticnire”.

Împrejurări similare astăzi

În experiența noastră, perioada Paștelui a fost întotdeauna de un pericol deosebit, un asalt deosebit împotriva poporului consacrat al Domnului. Pentru vreun motiv necunoscut nouă, se pare că Adversarului îi este permis să aibă o putere specială în această perioadă. Am observat tot mereu că, pe măsură ce ne apropiem de perioada Paștelui, activitatea lui Satan s-a manifestat prin vreun fel de atac împotriva Adevărului și prin vreun fel de încercare sau probă specială asupra Adevărului în legătură cu această perioadă. Cu toate că știm dinainte că nici unul dintre ucenicii Domnului care are inima sinceră nu va fi smuls din mâna Sa de către Adversar, totuși ne imaginăm că putem simți într-o anumită măsură sentimentele Domnului nostru atunci când i-a îndemnat pe ucenici să vegheze și să se roage, ca să nu intre în ispită.

Este adevărat, Isus știa cine era cel care avea să-L trădeze și de aceea n-a fost surprins sau tulburat în privința cursului lui Iuda; și totuși, fără îndoială, gândul că unul care mâncase pâine cu El avea să-și „ridice călcâiul împotriva” Lui (Ioan 13:18), unul care fusese tovarășul, ajutorul, prietenul Său apropiat,

avea să devină dușmanul Lui (Ps. 41:9), toate acestea trebuie să fi avut un efect întristător asupra iubitului nostru Învățător, care putea desigur să compătimizească până și cu cei mai aprigi dușmani ai Săi, precum și cu cei care, asemenea lui Petru, n-au reușit la început să se împotrivească asaltului Adversarului, dar care mai apoi sunt recuperați prin mila și ajutorul divin.

Deoarece trupul lui Cristos este unul singur, și deoarece Domnul nostru spune că orice se face unuia din cei mai mici dintre membrii Săi I se face Lui, rezultă că clasele Iuda și Petru de pe tot parcursul Veacului Evanghelic până în momentul prezent L-au trădat pe Domnul în măsura în care au trădat ori s-au lepădat de membrii Lui. Noi, prin urmare, ar trebui să luăm seama la însemnătatea afirmației Lui către Petru: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se micșoreze credința”.

Pentru toți din clasa Petru, Domnul este Cap, Reprezentant, Avocat înaintea Tatălui. Fără ajutorul Său, fără ca El să Se înfățișeze pentru noi și fără să ne aplice meritul jertfei Sale, nici unul dintre noi n-ar putea sta în picioare, toți am fi judecați nevrednici, nepotriviți pentru a avea parte sau soartă în marea binecuvântare la care Domnul ne-a invitat să fim părtași împreună cu Isus. Și după cum Învățătorul S-a rugat pentru unii ca aceștia, intervine pentru unii ca aceștia, compensează imperfecțiunile neintenționate ale acestora, tot așa, toți care au spiritul Său trebuie să aibă simțăminte generoase, blânde, compătimitoare, să vorbească încurajator clasei Petru. Dar așa cum Învățătorul n-a avut astfel de cuvinte de simpatie pentru Iuda, dușmanul și trădătorul deschis și premeditat, tot așa, oricare ar putea fi sentimentele noastre de mâhnire pentru ei, nu este loc pentru nici o expresie de simpatie sau cooperare în lucrul lor rău: dacă vreunul dintre apostoli ar fi cooperat cu Iuda, ar fi însemnat a lua parte la faptele lui rele.

„Să vă cearnă ca pe grâu”

Oricâtă simpatie am avea față de Petru și față de alții care au un caracter și experiențe asemănătoare — deoarece,

oricât de mult ne-am bucura cu el că Domnul S-a rugat pentru el, așa încât neglijența lui în veghere și rugăciune pentru el însuși să nu aibă ca rezultat distrugerea lui și pierderea relației lui cu Domnul — totuși noi ar trebui să ne străduim să nu fim din clasa Petru, ci din clasa reprezentată prin Domnul nostru Însuși. Noi să fim din aceia care veghează, se roagă și sunt credincioși, care nu vor fi luați prin surprindere de ispitele Adversarului din timpul actual.

Suntem în timpul „secerișului”; este timpul convenit pentru despărțirea grâului de neghină, și, mai mult de atât, despărțirea plevei de grâu își are de asemenea timpul — un proces de cernere. În timp ce această ilustrație se potrivește într-o anumită măsură cu experiențele Bisericii din trecut, suntem siguri că se aplică în mod special la Biserica de la „sfârșiturile veacurilor” — la cei care au trăit la sfârșitul sau în secerișul Veacului Iudeu și la cei care trăiesc acum la sfârșitul sau în secerișul Veacului Evanghelic. Și Domnul binevoiește să permită aceste cernereri; se pare că ele sunt necesare pentru ca clasa Iuda să fie cu totul eliminată, și pentru ca clasa Petru să poată fi atât de bine trezită de încercări și greutăți și de înțelegerea propriilor lor slăbiciuni, și de cunoștința faptului că fără harul Domnului care să-i susțină ar eșua complet, încât aceste lecții să se poată dovedi folositoare pentru ei, dezvoltând în ei tot mai multă umilință, veghere, rugăciune și încredere în atotputernicul nostru Cap.

În legătură cu aceasta ne amintim de cuvintele Domnului nostru care arată că timpul prezent va fi un timp de încercare „care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ” (Apoc. 3:10). Ne amintim și declarația apostolului că acesta va fi un timp de încercări înfocate pentru cei care sunt din Biserica adevărată, zicând: „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ziua o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc”, și asigurarea lui este că numai aurul, argintul și pietrele prețioase ale credinței, speranței și iubirii vor rezista la încercarea de foc. 1 Cor. 3:13.

„Focul din ziua aceea”

Oriunde iubirea desăvârșită n-a fost atinsă, „focul” acestei zile, cernerile acestei zile, o vor arăta — Domnul îi va separa pe cei deficitari. Aceasta ne poate provoca suferință, pentru că legăturile pământești se rup și speranțele dragi se nimicesc; cu toate acestea, mesajul Domnului pentru noi cu privire la acest subiect este reprezentat în mod figurat prin porunca pe care a dat-o lui Aaron și fiilor lui, când doi dintre preoții subordonați au pierit din cauză că au adus foc străin înaintea Domnului, ceea ce El nu le poruncise (Lev. 10:1). În calitate de purtător de cuvânt al Domnului, Moise a declarat că supraviețuitorii în preoție nu trebuiau să jelească sau să plângă pe cei pe care Domnul îi nimicise. Să fi făcut astfel ar fi implicat necredincioșie față de Domnul și neapreciere a înțelepciunii, dreptății și iubirii Sale în această chestiune. Lev. 10:6.

Cât de aspre vor fi încercările care vor dovedi iubirea și loialitatea noastră față de Domnul și față de aranjamentele Sale este clar sugerat în profetia Domnului nostru cu privire la zilele noastre, atunci când a spus că cernerea va fi de așa natură „încât să înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși”. Nu va fi cu putință să înșele pe cei care sunt chiar aleși, deoarece pentru aceștia gloriosul nostru Cap stă în calitate de garant. Ei sunt urmașii Săi, logodnica Sa, ei sunt membrele Sale; El este Capul, Reprezentantul și Ambasadorul lor. El intervine, imploră, Se roagă pentru ei, și credința lor nu va pieri pentru că ei sunt ai Lui, pentru că — oricât de imperfecti ar fi în ceea ce privește carnea — în inimă ei sunt perfecți, cu totul loiali Lui și cauzei Lui, celorlalți membri ai trupului.

Astfel deci, spunem din nou, așa cum am spus și înainte în această perioadă a anului, cuvintele Învățătorului: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită”. Cuvintele noastre, ca ale Învățătorului, vor ajunge la două clase — unii nu vor lua în serios prevenirea și se vor expune pericolului; alții vor asculta prevenirea vocii Învățătorului, și pentru ei va fi o parte din puterea lui Dumnezeu spre păzirea lor.

„Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl”

„Am observat referința ta la paharul comuniunii pe care Domnul l-a dat ucenicilor Săi zicând: «Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în împărăția Tatălui Meu». Mat. 26:27-29.

Observ că tu consideri că Domnul nostru S-a referit la același pahar în Matei 20:22, când le-a răspuns lui Iacov și lui Ioan că singura lor speranță de a sta cu El pe tronul Său era în împărțășirea din paharul Său și din botezul Său — în moarte. Vreau să întreb dacă aceasta n-ar trebui considerată ca interpretarea constantă a paharului în Scripturi. În unele locuri mi s-a părut că se referă la bucurie, plăcere, mai degrabă decât la suferință. De exemplu, în Psalmul 23:5 citim: «Paharul meu este plin de dă pe deasupra». Și în Psalmul 116:13: «Voi înălța paharul mântuirilor». Mi se pare că nici una din acestea nu se aplică la paharul suferințelor lui Cristos. Așa-i?”

Da, răspundem noi. Psalmul 23 este un psalm profetic, reprezentând pe Cristos și Biserica — experiențele lor de-a lungul Veacului Evanghelic. Sigur că paharul Domnului nostru a dat pe deasupra. Și sigur că același pahar care dădea pe deasupra a fost cel prezentat de El urmașilor Săi credincioși de-a lungul acestui veac. El reprezintă tristețea și moartea. Profetic însă, Domnul nostru și urmașii Săi sunt reprezentați bucurându-se de acest pahar al părtășiei în suferințele lui Cristos, datorită rezultatelor glorioase. Domnul nostru a spus în privința lui: „Desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeu Mea”. Precum și: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?”

În Psalmul 116:13 acest pahar al morții este reprezentat ca un pahar al mântuirii, fiindcă numai prin el poate fi obținută mântuirea noastră și a lumii. Atât Cristos cât și urmașii Săi s-au bucurat în strămtorările lor, nesocotindu-și dragă viața, pentru ca să poată obține marele premiu. Să observăm contextul: „Voi înălța paharul mântuirilor și voi chema Numele DOMNULUI ... Scumpă este înaintea DOMNULUI moartea celor iubiți de El”. Angajamentul lui Cristos și al membrilor Săi este de credincioșie până la moarte — să bea paharul. Răsplata promisă este cununa slavei în Împărăție. Aceasta este reprezentată ca un alt pahar, din viitor. Numai cei care se alătură Învățătorului în băutul „Paharului Noului Testament” sau Noului Legământ vor avea parte cu El la paharul bucuriei și slavei pe care Tatăl îl va turna pentru credincioși la sfârșitul acestui veac — la încheierea Zilei de Ispășire antitipică și a sacrificiilor ei.

R — 4707 / noiembrie 1910

Ceasul întunecat din Ghetsimani

Matei 26:36-46

„S-a apropiat ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.” Versetul 45.

După ce Învățătorul și ucenicii Săi, ca evrei, au sărbătorit Cina de Paști și după ce apoi a instituit Amintirea morții Sale, cu pâinea și cu paharul, și după ce Iuda a mers să-L vândă, Isus și cei unsprezece rămași au părăsit odaia de sus din Ierusalim, au trecut prin cetate până la poartă, și de acolo au trecut valea Chedron și au urcat coasta piezișă a Muntelui Măslinilor spre Grădina Ghetsimani. Cuvântul Ghetsimani înseamnă presă de ulei. Tradiția spune că această grădină aparținea familiei din care făceau parte apostolii Ioan și Iacov, și din acest motiv Domnul și ucenicii Săi aveau privilegiul să se simtă acolo ca acasă. Sf. Marcu, scriitorul uneia dintre Evanghelii, dar nu unul dintre apostoli, se presupune că a fost membru al aceleiași familii. Una dintre relatările despre arestarea Învățătorului ne spune că printre cei care L-au urmat era și un tânăr învelit cu o pânză, care a fugit gol când unii membri ai cetei au încercat să pună mâna pe El. Acel tânăr, spune tradiția, a fost cunoscut după câțiva ani ca Sf. Marcu.

Această noapte a fost cea mai memorabilă din experiența Învățătorului. El cunoștea perfect semnificația fiecărei trăsături a Paștilor. Știa că El era Mielul lui Dumnezeu, în mod antipic, a cărui moarte trebuia să aibă loc în ziua următoare prin răstignire. Totuși gândurile Sale erau la ucenicii Săi iubiți. El trebuia să le dea ultimele cuvinte de

încurajare și învățătură. Și așa a făcut. Trei capitole din Evanghelia lui Ioan relatează întâmplările perioadei dintre părăsirea odăii de sus și sosirea în Ghetsimani, locul presei de ulei. „Iuda, vânzătorul, știa și el locul acela, pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui” (Ioan 18:2). În Ioan capitolul 14, Învățătorul le-a spus ucenicilor Săi despre locul unde va merge ca să-l pregătească pentru ei, dar că El va trimite Spiritul Adevărului să fie Mângâietorul lor, și acesta le va arăta lucrurile viitoare. În capitolul 15, le-a dat pilda Viței și a Mlădițelor și i-a asigurat că ei nu vor mai fi robi, ci prieteni, „pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”. În capitolul 16, le-a explicat că trebuiau să se aștepte la persecuții, dacă voiau să se împărtășească de suferințele Sale și să fie pregătiți să se împărtășească de gloria Sa.

Încă puțin și nu-L vor mai vedea; apoi încă puțin și Îl vor vedea. Întreaga perioadă a absenței Sale, din punct de vedere divin, comparată cu eternitatea, ar fi numai puțin timp. Apoi în virtutea „schimbării” învierii, ei Îl vor vedea, pentru că vor fi făcuți ca El. „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine.” În capitolul 17 este consemnată rugăciunea Sa minunată către Tatăl pentru urmașii Săi — nu numai pentru apostoli, ci și pentru toți aceia care vor crede în El prin cuvântul lor.

În grădina Ghetsimani

Astfel vorbind, au ajuns în Grădină, sau în curtea cu măslini unde se afla presa pentru extragerea uleiului de măslină. Undeva aproape de intrare, opt dintre ucenici au fost solicitați să rămână și să vegheze în timp ce Isus împreună cu preaiubiții Petru, Iacov și Ioan au mers puțin mai departe. Și apoi, dându-Și seama de imposibilitatea chiar și a celor mai dragi prieteni ai Săi de a aprecia starea Sa de tristețe, S-a dus mai departe singur să vorbească cu Tatăl. Ucenicii, nedumeriți, uimiți de lucrurile auzite de pe buzele Lui, n-au înțeles adevărata situație. Evident ei au gândit că

trebuia să fie ceva pilduitor în cuvintele Sale. Voiau într-adevăr să vegheze împreună cu El, dar erau trudiți și s-au cufundat în somn. Spiritul era binevoitor, dar carnea era slabă.

Dacă unii se întreabă de ce Învățătorul a preferat să fie singur în rugăciune atât de adesea, răspunsul este: „Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine” (Isa. 63:3). Ucenicii și urmașii Săi L-au iubit mult. Totuși El a fost singur, pentru că numai El fusese conceput de Spiritul sfânt. Urmașii Săi nu se puteau simți atât de binecuvântați și nici nu puteau fi concepuți de Spirit decât după ce sacrificiul Lui va fi fost sfârșit și Se va fi înfățișat înaintea lui Dumnezeu pentru ei, să aplice pentru ei meritul Său prin atribuire; să le permită să se alăture Lui ca jertfe în suferințele din timpul prezent, ca să poată fi părtași împreună cu El și în slava care va urma.

Sf. Pavel, referindu-se la experiența Domnului nostru menționată mai sus, spune că El a adus rugăciuni cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte, și a fost ascultat cu privire la ceea ce S-a temut. De ce S-a temut? Oare nu toată omenirea se confruntă cu moartea, iar unii dintre ei cu mare curaj și alții cu bravură? O, este o mare deosebire între punctul de vedere al Învățătorului și al nostru în ceea ce privește moartea. Noi ne-am născut muribunzi. N-am cunoscut niciodată viața perfectă. Întotdeauna am știut că nu există scăpare din moarte. Cu El a fost diferit. Toate experiențele Sale de pe planul spiritual înainte de a veni în lume au fost în legătură cu viața, perfecțiunea vieții. „În El a fost viața” necontaminată, pentru că El a fost sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși; viața Lui n-a venit de la Adam.

El știa că fiind perfect avea dreptul la viață, dacă trăia în acord perfect cu cerințele divine. Dar El știa și că prin legământ special cu Dumnezeu, „un Legământ de jertfă”, fusese de acord să predea toate drepturile Sale pământești și să permită să-I fie luată viața. Tatăl Îi promisese o mare răsplată de glorie, onoare și nemurire prin învierea dintre

morți, dar aceasta depindea de ascultarea Sa absolută în fiecare amănunt — în cuvânt, în gând, în faptă. Întrebarea era: Fusesse El absolut loial lui Dumnezeu în fiecare amănunt? Dacă nu, moartea însemna pentru El stingerea veșnică a ființei; nu numai pierderea gloriei cerești promise ca răsplată, ci pierderea a toate. Putem să ne mirăm că n-a înțeles? Ceasul părea atât de întunecat încât a zis: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte”. El știa că trebuia să moară. Știa că moartea era necesară. Dar aici, acum, conturându-se înaintea Lui, a doua zi era o execuție rușinoasă ca hulitor, criminal, călcător al legii divine. Era oare posibil ca în ceva, chiar și în mod vag, să-Și fi atribuit Sieși onoarea cuvenită Tatălui? Era oare posibil ca în vreo măsură să Se fi dat înapoi, fie și numai în mintea Sa, de la deplina ascultare de voința Tatălui? Se putea ca această răstignire ca criminal să însemne pierderea favorii divine? Era necesar să moară astfel? Nu se putea să treacă acest pahar umilitor? Așa că S-a rugat într-o mare suferință. Și deși manuscrisele grecești mai vechi nu conțin afirmația că El a transpirat picături de sânge, știința medicală ne spune că o astfel de experiență n-ar fi fost imposibilă într-o suferință mentală, nervoasă, încordată. Dar remarcăm simplitatea frumoasă a declarației cu care s-a încheiat rugăciunea Sa: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”.

Ce credință și încredere copilărească și frumoasă, chiar și în mijlocul unei agitații încordate! Sf. Pavel ne spune că El a fost ascultat în cele pentru care S-a temut. Cum? Răspunsul lui Dumnezeu a venit prin mâini îngerești. A apărut un înger și I-a slujit — I-a slujit în necesitățile Sale. „Nu sunt ei oare toți duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea?” (Evr. 1:14). Nu suntem informați în ce cuvinte a fost exprimată această slujire cerească față de Învățătorul în singurătatea și tristețea Sa, dar știm că trebuie să fi fost cu deplina asigurare a favorii, simpatiei și iubirii Tatălui ceresc. El a fost ascultat în privința lucrurilor de care S-a temut. A primit asigurarea că era bineplăcut Tatălui; că fusesse credincios Legământului Său și că va avea învierea promisă.

Din acel moment, Învățătorul a fost cel mai calm dintre toți cei care au avut vreo legătură cu marile evenimente din acea noapte și din ziua următoare. Ofițerii, servitorii, Sinedriul, preoții, Irod și războinicii lui, Pilat și soldații lui și gloata gălăgioasă — toți erau nervoși, toți erau frământați. Numai Isus era calm. Aceasta a fost pentru că El avea asigurarea Tatălui că totul era bine între Ei. După cum această asigurare binecuvântată I-a dat curaj Învățătorului, tot așa urmașii Lui de atunci înapoi au aflat că, „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Dacă avem pacea lui Dumnezeu domnind în inimile noastre, aceasta întrece orice înțelegere umană.

Iuda apostatul nerecunoscător

Lumea este plină de caractere care dezamăgesc în mod jalnic. Toți eșuăm în multe lucruri. Egoismul, josnicia, perversitatea, mândria etc., marchează familia umană dureros de mult. Dar pe lângă acestea, poate cineva găsi ceva mai reprobabil decât ingraturul care-și trădează cel mai bun prieten?

Lumea are aceeași părere în privința caracterelor ca acela al lui Iuda. Și deși el este un exemplu renumit, nu este nicidecum o excepție; sunt mulți. Unii trăiesc în ziua de azi. Dar oricine poate vedea josnicia unei astfel de dispoziții cu o claritate rezonabilă, va fi în mod sigur ferit de a manifesta un astfel de caracter, oricât de josnică ar putea fi dispoziția sa. Omul care L-a putut vinde pe Învățătorul său pentru treizeci de arginți este pe drept în disprețul întregii omeniri. Nu numai cei treizeci de arginți l-au influențat pe ingrat. Mai curând a fost mândria. El se gândise să fie asociat cu Învățătorul pe un tron pământesc. Și-a bazat credința pe această așteptare. Acum același Învățător a explicat mai clar că tronul încă nu era în perspectivă, că acesta aparținea unui veac care urma acestuia și că va fi dat numai aceluia care se dovedesc loiali și credincioși până la moarte. În mintea lui Iuda acest lucru n-a luat cea mai înțeleaptă și cea mai bună cale. Disprețuind pe Marele Învățător, cel înșelat a

intenționat probabil ca predarea să fie numai temporară — o lecție pentru Învățătorul ca să nu vorbească așa, să nu ducă lucrurile prea departe — un imbold pentru El, forțându-L să-Și folosească puterea pentru a se opune celor care căutau să-I ia viața, și astfel, înălțându-Se pe Sine, să asigure pentru ucenici partea în împărăția pe care o promisese, sau, dacă nu va face așa, să strice tot planul. Vai, iubirea de bani, iubirea de putere îngâmfă, și pe unii care devin beți de ambiție îi face să delireze. Cât de necesar este ca toți urmașii Domnului să-și aducă aminte mesajul: „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat!” „Smeriți-vă deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalțe”. Mat. 23:12; 1 Pet. 5:6.

C. M. 412

În grădina Ghetsimani
Locul pașnic, liniștit,
Era locul rugăciunii
Al lui Isus mult iubit.

Priveghiați și voi cu Mine
Zise învățăceilor,
Până când cu plecăciune
Mă voi ruga Tatălui.

În acest loc El mersese
Cu ai Săi învățăcei
Și-adesea El Se rugase,
Pentru El și pentru ai Săi.

Și mergând puțin 'nainte
A căzut pe fața Sa,
Zicând, bunule Părinte,
Fie numai voia Ta.

Nu plecase niciodată
El cu atâta întristare
În grădina neuitată,
Ca-n noaptea de trădare.

Tot cu aceste cuvinte
El de trei ori S-a rugat,
Suferind chinuri cumplite
Pentru a lumii păcat.

El trebuia să plătească
Prețul răscumpărării,
Ca lumea s-o mântuiască
Din păcat și din moarte.

Când la-nvățăcei venise
I-a aflat pe toți dormind,
N-ați putut și voi cu Mine
Încă un ceas să priveghiați?

R — 5550 / octombrie 1914

De ce suferința din Ghetsimani?

Marcu 14:32-42

„Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită.” Marcu 14:38.

După instituirea Cinei care amintește moartea Sa, Isus și ucenicii au cântat o cântare, apoi au plecat din cetate spre Muntele Măslinilor care este în față — poate la o distanță de un kilometru și jumătate. Se pare că în drumul spre Ghetsimani le-au fost date ucenicilor câteva învățături importante. Evanghelia Sf. Ioan le consemnează pe acestea în capitolele 15-17.

Cuvântul Ghetsimani înseamnă presă de ulei — un nume care este plin de semnificație. Când ne amintim că evreii foloseau uleiul de măslina atât pentru mâncare cât și pentru lumină, și că Isus este atât Cel care hrănește cât și Cel care luminează lumea, vedem o potrivire specială în faptul că a avut experiențe zdrobitoare, care aproape I-au zdrobit sufletul, într-o grădină folosită pentru zdrobirea măslinelor și extragerea uleiului din ele.

Ghetsimani nu era o grădină de flori, ci o livadă de măslini. Locul presupus este încă păstrat cu grijă și păzit de călugări franciscani. În grădină sunt niște măslini foarte vechi și un stejar extrem de vechi. Se presupune că grădina a aparținut unora dintre prietenii lui Isus; și se pretinde că există ceva dovadă că Ioan Marcu, scriitorul Evangheliei Sf. Marcu, a fost flăcăul care a fost trezit din somnul său de agitația provocată de arestarea lui Isus și care a ieșit cu învelitoarea pentru noapte pe el. Marcu 14:51, 52.

O notă de avertizare

În drum spre Ghetsimani, Isus a căutat să imprime în mintea ucenicilor faptul că ei intrau într-o criză mare. El le-a citat profeția: „Lovește pe păstor și oile se vor risipi” (Zah. 13:7). Le-a spus clar că drept rezultat toți vor fi supărați —

descurajați, poticniți, uimiți. Lucrul la care nu se așteptau se va întâmpla.

Sf. Petru, plin de încredere în devotamentul său față de Domnul, a negat aceasta, declarând că nu va fi adevărat în cazul său — că, chiar dacă va fi adevărat despre toți ceilalți, el va fi gata să moară cu Învățătorul, mai degrabă decât să se lepede de El. Isus a insistat totuși că Sf. Petru era în mare pericol. El se încredea prea mult în carnea sa și nu privea spre Dumnezeu, veghind în rugăciune împotriva ispitei. De fapt, toți ucenicii s-au unit în același protest împotriva acuzației făcute de Isus. Ei s-au declarat loiali și gata să moară. Ce puțin știau ce încercări aspre urmau să vină peste ei!

În mod sigur aici există o lecție pentru toți urmașii lui Isus — astăzi la fel ca atunci. Este corect să ne simțim pe de-a-ntregul hotărâți să fim loiali cauzei Domnului chiar până la ultima suflare, deoarece o astfel de hotărâre este foarte necesară pentru învingere. Greșeala făcută de mulți este că nu-și dau seama cât de severe pot deveni încercările și ispitele — că nu-și dau seama de necesitatea ajutorului ceresc în orice timp de lipsă pentru noi. Apostolul a scris: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10). Prin aceasta, el fără îndoială a vrut să spună: Când sunt pe deplin loial Domnului, îmi simt slăbiciunea și neputința, dar sunt tare pentru că atunci mă bazez în special pe ajutorul ceresc — atunci veghez și mă rog și astfel sunt prevenit împotriva ispitelor.

Fără îndoială, la sfârșitul acestui Veac — în zilele de încheiere ale acestei Dispensații Evanghelice — vor veni experiențe Ghetsimane pentru Biserica lui Cristos. Cei care vor rezista la acele ispite și încercări și vor ieși biruitori, vor fi cei a căror credință și încredere în Domnul sunt puternice — cei care veghează și se roagă ca să nu cadă în ispită și care sunt astfel păziți. După cum Domnul nostru l-a prevenit pe Sf. Petru și pe ceilalți apostoli în privința încercărilor lor viitoare, tot așa ne-a prevenit și pe noi în legătură cu încercarea crucială care se apropie. Să profităm de experiențele apostolilor consemnate în această lecție.

„Cuprins de o întristare de moarte”

Sosit în grădină, Isus a lăsat pe opt dintre apostoli aproape de intrare și a mers mai departe într-un loc mai retras cu Petru, Iacov și Ioan. Toți trebuiau să vegheze, să fie în gardă împotriva a ceva ce urma să se întâmple, ceva despre care Isus știa, dar care părea foarte improbabil pentru apostoli. Ei nu erau în stare să înțeleagă pesimismul Învățătorului, chiar dacă compătineau cu El.

Era miezul nopții, și ei obișnuiau să se culce devreme. Încordarea serii și învățăturile grele pe care Învățătorul le dăduse, au avut ca efect asupra lor somnolența. Ei au dormit în loc să vegheze și să se roage. Aceasta a fost adevărat chiar și pentru cei trei mai apropiați Învățătorului.

Dorind să fie singur în comuniunea Sa cu Tatăl, Isus a mers la o aruncătură de piatră singur într-un loc retras. În suferința care a venit peste El, tot mereu a venit să caute compătimire umană, numai pentru a-i găsi pe cei dragi ai Săi adormiți nepăsători. Bine a fost exprimat de către profet: „Nici un om dintre popoare nu era cu Mine” (Isa. 63:3). El a călcat singur teasul tristeții.

Numai când a terminat de dat sfaturi apostolilor Săi și i-a lăsat pe unii la intrarea în grădină, numai atunci se pare că Învățătorul S-a gândit la Sine și la evenimentele extraordinare așteptate pentru următoarele câteva ore. Lăsându-i pe cei trei favoriți ai Săi, a dat expresie apăsării care părea să se lase brusc peste sufletul Său. El a exclamat: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte”. Mă simt ca și cum aș muri acum, fără să ajung la acea mare criză care este înaintea Mea. Citim că El „a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare”. În greacă exprimarea este tot așa de tare, însemnând surprindere completă și tulburare mare, conținând ideea de singurătate, dor, lipsa prieteniei.

Sentimentul de nefericire, disperare care a venit deodată asupra Mântuitorului a continuat o vreme; pentru că El a mers la Tatăl în rugăciune de trei ori, cerând ca această oră să treacă de la El, această apăsare grozavă care Îi frângea

inima. Luca evanghelistul, care era medic, ne spune că suferința Învățătorului a fost de așa natură încât L-a făcut să transpire cu sânge. Deși această mărturie în ceea ce privește transpirația cu sânge nu se găsește în manuscrisele mai vechi, totuși medicii sunt de acord că astfel de experiențe au avut și alții în mare suferință.

Cauza suferinței Învățătorului

Cum ne explicăm marea suferință a Învățătorului în anticiparea morții Sale, despre care avea cunoștință dinainte și despre care le spusese ucenicilor Săi, asigurându-i de asemenea, ca și în această lecție, că va învia din morți a treia zi? De ce gândul morții să conțină pentru Răscumpărătorul mai mare teroare decât pentru unii dintre urmașii Săi, da, decât pentru lume în general?

Sute de martiri au mers în moarte la fel de groaznic sau mai groaznic. Sute au dat dovadă de mare curaj, tărie în fața unei morți la fel de oribile. Cum vom explica noi această atitudine a Mântuitorului și a faptului că El S-a rugat atât de serios ca ora sau paharul să treacă de la El?

Pentru a aprecia această întrebare și răspunsul ei potrivit, trebuie să ne amintim cât de diferit a fost Învățătorul de tot restul omenirii. O sentință a morții planează asupra tuturor oamenilor. Știm cu toții că este numai o chestiune de timp când vom muri. Știm cu toții că procesul morții poate dura cel mult câteva ore. Nu numai că nu avem speranță de a scăpa de moarte, dar fiindcă suntem nouă zecimi morți, facultățile noastre intelectuale sunt amorțite mai mult sau mai puțin. Suntem mai mult sau mai puțin nechibzuiți, nepăsători și în aceeași măsură nestăpâniți.

Manifestarea curajului adevărat

Există soldați care se aruncă în luptă în fața morții fără să arate nici o frică, și de asemenea există cai care fac același lucru. Cel mai mare curaj însă este manifestat de aceia care știu, înțeleg, apreciază pe deplin ceea ce fac și care au o teamă

mare de moarte, dar care în ciuda acestui lucru merg înainte în ascultare de porunca datoriei și iubirii. Isus a fost un astfel de soldat. El a înțeles, cum alții n-au înțeles, ce este de fapt moartea. El a apreciat, cum alții n-au apreciat, însemnătatea și valoarea vieții.

Isus lăsase gloria cerească, lipsindu-Se de natura mai înaltă de pe planul spiritual, schimbând-o cu natura umană, pentru că omul păcătuisese și pentru că în scopul și aranjamentul divin El trebuia să moară, Cel drept pentru cei nedreți, ca prețul de răscumpărare al omului. Aceasta a fost voia lui Dumnezeu cu privire la El. El ne spune că pentru acest scop a venit în lume. Acest gând l-a dominat întreaga viață. El și-a depus viața zilnic, făcând voia lui Dumnezeu și servind omenirea. Acum El ajunsese la marele punct culminant.

Tatăl ceresc promisese că dacă Domnul nostru era credincios în lucrarea pe care l-a dăduse de făcut, El va fi înviat din morți prin putere divină pe planul spiritual de existență și la o stare mai înaltă decât avuse înainte. El nu s-a îndoit de credințioșia Tatălui în această chestiune și nu s-a îndoit nici de Puterea Tatălui. Dar prevederea și promisiunea Tatălui erau condiționate; numai dacă Domnul nostru Își va îndeplini partea cu credințioșie va primi învierea la viață mai înaltă. Dacă în vreun sens sau grad, mare sau mic, El va ceda păcatului, pedeapsa pentru păcat va fi peste El — „Cu moarte vei muri”.

Timp de trei ani și jumătate viața Lui fusese devotată lui Dumnezeu și împlinirii voinței divine. Singura întrebare era: făcuse El voia divină pe deplin, complet și absolut, într-un astfel de spirit încât să-I fie plăcut Tatălui ceresc? Mai mult de atât, va putea El, va trece El prin experiențele următoarelor câteva ore cu un curaj cuvenit, credință cuvenită, ascultare cuvenită; sau va cădea și va pierde totul în moarte.

Nici un avocat pentru Învățătorul

Astfel vedem cât de diferit a fost în privința Învățătorului față de cum este în privința oricărui dintre

noi care căutăm să mergem în urmele Lui. Noi nu avem nimic de pierdut; deoarece, ca rasă, suntem cu toții sub sentința morții. Pe lângă aceasta, urmașii lui Isus își dau seama că El a fost Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru păcatele noastre și că meritul Său compensează pentru imperfecțiunile noastre, pentru că noi rămânem în El și dorim să facem voia Tatălui.

Dar dacă Învățătorul ar fi căzut, n-ar fi fost nimeni să repare pentru El. Eșecul Lui ar fi însemnat moarte veșnică. Mai mult, ar fi însemnat pierderea tuturor binecuvântărilor speciale pe care I le promisese Dumnezeu ca răsplată pentru credincioșie deosebită. Ar fi însemnat pierderea marelui privilegiu de a face lucrarea Tatălui de ridicare a omenirii din condițiile păcatului și morții prin Împărăția Mesianică. Într-un cuvânt, viața personală eternă a Învățătorului era în cumpănă în acea noapte în Ghetsimani, după cum erau și toate perspectivele de glorie, onoare, nemurire și mare înălțare la dreapta Tatălui, mai presus de îngeri, stăpâniri și puteri.

Nu este de mirare că Învățătorul, dându-Și seama de toate acestea, a fost covârșit de acest gând! Nu este de mirare că El a dorit ca, dacă era posibil ca planul divin să fie realizat altfel, El să fie salvat, cruțat de necazurile deosebite și de experiențele oribile din orele care tocmai Îi stăteau în față! O parte din ororile acelei experiențe a fost desigur faptul că trebuia tratat ca un răufăcător, ca un hulitor al lui Dumnezeu, cu un dușman al lui Dumnezeu și al dreptății.

De ce S-a temut Domnul nostru?

Pentru un suflet decăzut și depravat, aceasta ar însemna puțin lucru; dar pentru Cel plin de iubire și loialitate față de Tatăl, astfel de experiențe ar fi groaznice — ca Acel care a sacrificat tot ce avea, chiar gloria Sa cerească și interesele Sale pământești, pentru a face voia Tatălui, să fie considerat un hulitor al lui Dumnezeu și să fie răstignit ca un răufăcător, ca o persoană primejdioasă! Ce experiență teribilă pentru unul cu un suflet atât de rafinat și nobil cum a avut Isus, despre care citim că a fost „sfânt, nevinovat, fără pată,

despărțit de păcătoși!”

Se pare că această înjosire a fost lucrul pentru care S-a rugat Isus dacă se putea să treacă de la El. El nu S-a rugat să nu moară; căci știa că venise în lume cu acest scop și că numai prin moartea Sa putea fi îndepărtată pedeapsa cu moartea care zăcea peste familia umană. El vorbise despre moartea Sa în mod repetat; El nu Se gândise nici măcar o dată să scape de moarte. Știa bine că „nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu”. Dar El spera că Tatăl putea să aibă un mod de a trece peste înjosirea acelei ore. Totuși, chiar și în cea mai mare suferință a Sa, Învățătorul S-a rugat: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”.

Sf. Pavel ne asigură că experiențele Ghetsimane ale Învățătorului au fost legate de frică — nu frica de moarte, ci frica de a rămâne mort, frica de faptul că Tatăl nu-L va socoti vrednic de acea înviere glorioasă care-I fusese promisă pe baza condițiilor de ascultare absolută. St. Pavel spune: „El este Acela care în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L scape din moarte (prin înviere), și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui ...” (Evr. 5:7). El a fost scăpat din moarte; și mai mult de atât, Tatăl I-a dat asigurarea că va fi scăpat din moarte.

Întărit de sus

Aceasta este explicația afirmației că un înger al lui Dumnezeu I S-a arătat în grădină și L-a întărit — I-a dat asigurarea de la Tatăl că fusese credincios până în acel moment și că binecuvântarea divină va fi cu El în ora încercării care era aproape. Începând cu acel moment, toată frica și suferința au dispărut. Dacă Tatăl Îl aprobase până aici și dacă binecuvântarea și zâmbetul Tatălui erau cu El, putea să îndure toate lucrurile, orice venea. Tot restul acelei nopți și în ziua următoare, Isus a fost cât se poate de calm, sub cele mai severe împrejurări. El i-a mângâiat pe acei care Îl plângeau; a încredințat-o pe mama Sa credinciosului Sf. Ioan etc.

Aceste experiențe ale Învățătorului le găsim mai mult sau mai puțin repetate la ucenicii Săi. Când sunt asigurați că păcatele le sunt iertate, că Tatăl Însuși îi iubește, că harul Său le este de ajuns și că haina dreptății Răscumpărătorului îi acoperă, urmașii lui Isus pot să fie curajoși în astfel de situații, chiar dacă se tem de moarte.

Trebuie să fie amintită o mare deosebire între Învățătorul și urmașii Săi: În timp ce „nici un om dintre popoare” nu era cu El, cu noi este altfel; Învățătorul este cu noi, spunând: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Mai mult, și în cazul nostru există o părtășie a spiritului între frații lui Cristos, ale căror cuvinte de încurajare pe cale, în timp ce veghează cu noi și se roagă cu noi, sunt o sursă de putere în orice timp de necaz. Muțumindu-I pentru toată prevederea și aranjamentele divine, să înaintăm spre Ghetsimaniul nostru, tari prin puterea pe care Dumnezeu ne-o dă prin Fiul Său.

C. M. 201

Când cina cea de pe urmă
Isus a sfârșit,
El către-nvățăceii Săi,
Într-acest fel a vorbit:
Iubiților să privegheați,
În ispită să nu intrați,
Ci să vă rugați.
Ora despărțirii noastre
Vine, să vă las;
Paharul durerilor
Eu trebuie să-l golesc.

Pe Petru, Iacov și Ioan,
Luându-i cu Sine,
Într-o frică mare s-au dus,
Pe-al Măslinilor munte.
Și când Isus S-a chinuit,
Apostolii s-au odihnit
Și au adormit.
Iar pe El L-a înconjurat
O frică mare,
Știind toate din-nainte,
Ce moarte va avea!

Fapta de trădare a lui Iuda

R — 2467 / mai 1899

Domnul nostru vândut

Ioan 18:1-14

„El era disprețuit și părăsit de oameni.” Isaia 53:3.

După Cina cea din urmă, după discursul Său pentru ucenici în privința Viței și a mlădițelor, a urmat rugăciunea frumoasă a Domnului nostru consemnată în Ioan capitolul 17. Apoi, probabil pe la miezul nopții, Isus cu cei unsprezece au ieșit pe poarta Ierusalimului, au trecut peste pârâiașul numit Chedron și au intrat în livada cunoscută ca Grădina Ghetsimani, de pe dealul de deasupra pârâului: poate că era o grădină publică, sau poate era proprietatea cuiva prietenos față de Domnul nostru. Locul unde se presupune că a fost grădina este menținut și acum ca grădină și așa a fost de secole. Este în grija unor călugări, cărora le place să primească vizitatori ca s-o viziteze. Acum se află în această grădină cam șase sau opt măslini mari și evident foarte vechi — aceștia dau semne a fi de cel puțin o mie de ani vechime, dar este posibil să fie mai vechi.

În timp ce vorbea cu ucenicii Săi și Se ruga pentru ei, se pare că Domnul nostru era plin de curaj: în timp ce-i îndemna să nu li se tulbure inima, evident inima Sa nu era descurajată. Dar în timp ce mica ceată mergea agale spre Ghetsimani, putem presupune că peste sentimentele iubitului nostru Răscumpărător s-a lăsat o mare greutate. Ni-L putem imagina zicând: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Mat. 26:38). Prin urmare, vizita aceea în Ghetsimani era evident foarte diferită de cele anterioare. O oarecare apreciere

a ocaziei deosebite a fost fără îndoială inspirată în inimile apostolilor de deprimarea Învățătorului, și totuși probabil ei nu înțelegeau decât puțin ce era pe cale să se întâmple.

Spicuim din alți evangheliști că, ajunși în grădină, Domnul nostru a lăsat pe opt dintre apostoli lângă poartă, luând pe Petru, Iacov și Ioan, cei mai apropiați tovarăși ai Săi, puțin mai departe cu El, prevenindu-i să vegheze și să se roage, fiindcă era un ceas de încercare specială. Mergând puțin mai departe singur, El a comunicat cu Tatăl în secret. Sentimentele Sale n-au fost și nu puteau fi împărtășite nici chiar de ucenicii Săi iubiți; ei nu puteau aprecia încercarea prin care trecea El; nu fuseseră concepuți încă de spirit. Astfel, în cel mai greu ceas Isus a fost singur. „Nici un om dintre popoare nu era cu Mine.” Isa. 63:3.

Pentru majoritatea, chiar dintre creștini, este greu să aprecieze adevăratul caracter al încercării Domnului, care în această împrejurare a acționat în așa mod asupra sistemului Său nervos încât a produs o sudoare cu sânge. Mulți compară cursul Domnului nostru cu acela al unora dintre urmașii Săi martiri, care au mers în moarte cu un remarcabil curaj, și comparând lucrurile sunt înclinați să se întrebe de ce Domnul nostru, care a fost perfect, a trebuit să îndure mai multă suferință decât urmașii Săi imperfecti. Pentru a înțelege adevărata situație este necesar să se țină minte câteva lucruri:

(1) Pentru Domnul nostru, care avea un drept perfect la viață, depunerea ei în moarte era o chestiune total diferită de depunerea unei vieți pierdute și știrbite din partea celor care oricum nu puteau spera s-o păstreze. (2) Rasa noastră, nouă zecimi moartă deja, are numai o slabă apreciere a marii valori a vieții — toată experiența ei fiind în legătură cu moartea, a ajuns să privească moartea cu nepăsare. Dar n-a fost așa cu Domnul nostru, „prințul vieții”, care fusese cu Tatăl de la început și prin care au fost făcute toate lucrurile — El a înțeles viața ca un dar foarte prețios, un privilegiu, o bucurie. Pentru El, prin urmare, moartea trebuie să fi fost mult mai îngrozitoare decât pentru noi care suntem nouă

zecimi morți, și în mod corespunzător greoi în toate simțurile. Este adevărat, El a avut asigurarea Tatălui că dacă era credincios până la moarte va fi înviat și fără îndoială a crezut făgăduința Tatălui — tot cursul vieții Lui dă dovadă abundentă în privința credinței Sale necondiționate în Tatăl. Și totuși în cazul Său, aceasta trebuie să fi fost o încercare crucială pentru credință, cu mult mai mult decât în cazul nostru. După cum noi avem de dat numai o fărâamă dintr-o viață pierdută, tot așa, pe de altă parte, avem nu numai făgăduința Tatălui a unei vieți viitoare prin Cristos, ci avem și exemplul puterii Tatălui în învierea iubitului nostru Răscumpărător. Dar Domnul nostru Isus n-a avut nici o astfel de dovadă a puterii divine; El trebuia, potrivit făgăduinței divine, să fie „Cel întâi-născut dintre cei morți”, un prim-rod pentru Dumnezeu dintre creaturile Sale. Colos. 1:18; 1 Cor. 15:20.

Dar toate acestea fuseseră deja socotite, cântărite și acceptate chiar de la începutul slujirii Sale. El informase deja pe ucenici că era necesar ca El să-Și dea viața pentru oi și că era pe cale să facă acest lucru (Ioan 10:15). Nu trebuie să presupunem, prin urmare, când dragul nostru Răscumpărător S-a rugat „Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta”, că El a vrut dacă era cu putință să scape de moarte. El știa bine și explicase deja apostolilor că atragerea lumii nu putea avea loc decât dacă era înălțat ca jerfa pentru păcat — că era absolut necesar ca El să moară pentru păcatele noastre și să intre în slava Sa. Ioan 3:14; 12:32.

Paharul pentru care S-a rugat să treacă de la El dacă era cu putință, trebuie de aceea să presupunem că a fost rușinea și înjosirea arestării ca un călcător de lege, un proces și o condamnare publică, iar apoi o răstignire ca un răufăcător. Un lucru era să moară pentru păcatele noastre, cum mor în general oamenii, fără o rușine specială sau insultă; alt lucru era ca El să moară cu astfel de rușine, dezonoare și dispreț extrem. Foarte probabil că în înțelepciunea Tatălui acest ultim aspect a fost ținut mai mult sau mai puțin ascuns de iubitul nostru Răscumpărător, până chiar aproape de timpul

împlinirii lui. Și se pare că Domnul nostru n-a văzut o *necesitate* absolută ca El să sufere, mai mult decât a suferit păcătosul, pentru a plăti prețul de răscumpărare a omului. Ca atare, rugăciunea Sa un timp a fost „dacă este cu putință să treacă de la Mine paharul acesta”. Apostolul de asemenea observă această distincție spunând: „S-a făcut ascultător până la moarte”, iar apoi adaugă „și încă moarte de cruce”. Filip. 2:8.

Moartea de cruce, cu dezonoarea, ocară ei etc., după câte putem noi judeca, n-a fost necesară ca prețul nostru de răscumpărare, fiindcă pedeapsa nu spunea, în ziua în care vei mânca din el vei muri cu dezaprobare publică și cu dezonoare prin răstignire. Deoarece pedeapsa a fost moartea (Gen. 2:17), putem presupune că moartea Domnului nostru ar fi plătit negreșit prețul de răscumpărare a omului. Totuși, aspectele în plus au fost considerate necesare de către Tatăl, și „paharul” n-a trecut de la El. Tatăl a cerut această ascultare extremă ca o probă, o dovadă nu numai pentru El Însuși, ci și înaintea tuturor creaturilor Sale inteligente, a absolutei loialități a inimii „preaiubitului Său Fiu”, căruia El intenționa să-I confere curând după aceea marea binecuvântare și înălțare la propria Sa natură divină și la comoștenire în Împărăția Sa. Și loialitatea dragului nostru Răscumpărător a fost deplin atestată, după cum declară apostolul; El a „disprețuit rușinea”, adică rușinea n-a fost nimic pentru El în comparație cu împlinirea scopurilor Tatălui, de a-I fi plăcut Tatălui (Evr. 12:2). Atâta vreme cât a gândit că exista o posibilitate de eliminare a aspectului rușinii, El a avut o neliniște agitată să fie eliminat, dacă era cu putință; dar imediat ce Și-a dat seama că nu era voia Tatălui, inima Sa a răspuns prompt: „Nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”. Decizia în privința voinței Tatălui I-a adus imediat putere; acum era pregătit pentru orice experiență, „tare în Domnul și în puterea tăriei Lui”.

Între timp Iuda, care cu câteva zile înainte se angajase la marele preot să-L vândă pe Isus și care părăsise odaia de sus imediat după Cină ca să-și realizeze planul infam, primise

Fapta de trădare a lui Iuda

de la preoții cei mai de seamă și de la farisei o ceată de oameni, cu o persoană responsabilă ca ofițer, a cărui misiune era să-L aresteze pe Isus noaptea și să-I asigure executarea înainte de Paști. Trebuie să ne exprimăm dezacordul complet cu ideea comună că această „ceată” era compusă din trei până la șase sute de soldați romani. Aceștia desigur au procedat foarte diferit de cum ar proceda soldații de obicei în astfel de împrejurări. În afară de aceasta, relatarea tuturor evangheliștilor este că această ceată a fost trimisă, nu de Pilat sau de Irod, reprezentanții romani, ci de preoții cei mai de seamă și de farisei, care, după cum știm, nu dețineau nici o comandă a garnizoanei romane. După înțelegerea noastră, această ceată care L-a prins pe Isus era foarte asemănătoare cu cea menționată în Ioan 7:32-46.

Se pare că Sinedriul evreiesc avea o anumită autoritate în privința chestiunilor religioase și le era permis să facă arestări, dar nu să execute pe criminali fără consimțământul guvernatorului roman. Ne amintim că apostolii au fost arestați în câteva ocazii de către astfel de slujbași ai evreilor. Vezi Fapte 5:17, 18, 22, 25-40.

Atât Matei cât și Marcu vorbesc despre această amestecătură, sub conducerea preoților de seamă și a fariseilor, ca despre o „mulțime”, și cuvintele Domnului nostru arată că aceștia erau înarmați cu ciomege și cu săbii așa cum obișnuia poporul în general, și El nu menționează sulite, care ar fi fost probabil armamentul unei cete de soldați romani. Această idee este mai departe accentuată de faptul că slujitorul marelui preot a fost cel care se pare că a dat primul asalt asupra lui Isus și a primit o lovitură de sabie de la Petru. Dacă soldații romani ar fi avut răspunderea acestei probleme, slujitorul marelui preot ar fi fost fără îndoială mai puțin îndrăzneț.

Se presupune, și se pare pe bune temeiuri, că această ceată care-L căuta pe Isus, sub îndrumarea lui Iuda, a mers mai întâi în odaia de sus pe care Domnul nostru și apostolii o părăsiseră probabil cu mai puțin de o oră în urmă. Aflând că Isus și cei unsprezece plecaseră, Iuda știa că foarte

probabil îi va găsi în Grădina Ghetsimani, fiindcă „Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui”. Relatarea lui Ioan omite amănunțele vânzării, pe care ceilalți evangheliști le dau: probabil că ucenicul iubitor s-a simțit atât de rușinat de fapte, încât a preferat să nu le menționeze. Cu siguranță foarte puține fapte de trădare au egalat-o vreodată pe aceasta, și toată omenirea, chiar în starea pervertită a minții ei, pare să-și dea seama că poziția de trădător este printre cele mai condamnabile de pe listă, și putem fi mulțumitori că astfel de trădare ca a lui Iuda, împotriva unei asemenea blândeți și iubiri și bunătăți ca a Învățătorului, nu este atât de obișnuită. Și totuși există corespondențe în experiențele poporului Domnului, „în primejdii între frați mincinoși”. Se cuvine ca noi să căutăm să nu permitem nimic înrudit cu spiritul lui Iuda să ne otrăvească inima. Domnul nostru pune pe „membrii trupului Său” în astfel de chestiuni pe un plan cu Sine Însuși, și ne asigură că oricine va face rău unuia din cei mai mici dintre frații Săi, ar fi mai bine pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în adâncurile mării. Mat. 18:6.

Desigur, întotdeauna va fi un *motiv*, bun sau rău, în spatele fiecărei fapte făcute membrilor subordonați ai corpului Său precum și Capului. A găsi motive puternice nu înseamnă a găsi scuze valabile pentru trădare. După experiența și judecata noastră, lecția este că astfel de trădare din partea „fraților mincinoși” își are originea de obicei în lăcomie, poftă după influență, putere sau poziție, și dorința de a cinsti astfel de ambiții nefsante nu poate să nu corupă inima care le nutrește. După cum a spus cineva:

„Semeni un gând, culegi o faptă;
Semeni o faptă, culegi un obicei;
Semeni un obicei, culegi un caracter;
Semeni un caracter, culegi o soartă”.

Iuda făcuse astfel de semănare de gânduri rele un timp considerabil înainte ca gândurile sale să ia forma exterioară a faptelor rele. El era lacom după bogăție și influență; el a

devenit casierul micului grup de ucenici și aluzia Scripturilor este că el fura o parte din contribuții spre propriul său folos. Ca de obicei, iubirea sa de bani a crescut cu cât a exercitat-o mai mult, până când a fost dispus să-L vândă pe Învățătorul pentru treizeci de arginți — echivalentul a douăzeci de dolari în banii noștri, deși ca valoare în muncă reprezenta o sumă mult mai mare. Ar părea, de asemenea, că Iuda aștepta Împărăția promisă și probabil anticipa o poziție înaltă de casier regal în acea Împărăție.

Este foarte probabil, într-adevăr posibil, credem noi, că Iuda a fost serios dezamăgit în privința rezultatului trădării sale. Se pare că s-a așteptat ca Domnul să Se elibereze prin putere miraculoasă din mâinile vrăjmașilor. Aceasta este cea mai caritabilă vedere pe care am putea s-o avem despre fapta sa de trădare: ea atenuează însă foarte puțin urâtenia faptei, deoarece, acela care ar fi dispus să-și insulte cel mai bun prieten, chiar numai temporar, pentru bani, dă dovadă că și-a vândut iubirii sale de bani orice sentiment bun și nobil al ființei sale. Într-adevăr, iubirea onoarei poate să fi avut considerabil de-a face cu această chestiune, căci el poate să fi sperat că prin producerea acestei crize, Domnul nostru va fi obligat să-Și stabilească mult promisa Împărăție, sau altfel să recunoască faptul că toate pretențiile și făgăduințele Sale erau frauduloase.

Iuda desigur că a reușit să grăbească lucrurile și să producă instalarea Împărăției embrionare a lui Dumnezeu; dar nu în felul așteptat de el, și nici în oarecare grad în onoarea sau avantajul lui. Așa va fi cu cei care primesc adevărul și care declară că sunt ucenici în adevăr — dar nu în iubire de adevăr, ci în iubire de onorurile sperate, fie prezente, fie viitoare. Toți cei care chemăm numele lui Cristos să fim atenți, să veghem și să ne rugăm ca nu cumva în careva din noi să fie vreun element al acestui caracter josnic. Și să ne amintim că există diferite moduri secrete, precum și cele mai evidente, în care putem trăda pe Domnul și pe „frați”.

Evanghelistul spune că Isus cunoștea dinainte tot ce

urma să vină peste El. În altă parte ni se spune că în timp ce Se ruga „I S-a arătat un înger din cer, întărindu-L” (Luca 22:43). Această slujire poate a constat în faptul că L-a informat despre voința Tatălui în privința lucrurilor pe care trebuia să le sufere și cum trebuiau așteptate, iar această cunoștință că lucrurile erau stabilite și asigurarea că Tatăl va supraveghea totul, I-au întărit inima și I-au dat acel mare calm pe care-l observăm în tot cursul Său ulterior.

„Ceata” trimisă să-L prindă evident s-a așteptat că poate trebuia să-L caute în umbrele copacilor etc., și de aceea li s-au dat torțe și făclii. Fără îndoială că au fost foarte surprinși că Domnul nostru, în loc să fugă de ei, a înaintat spre ei și a întrebat pe cine căutau. Este cu totul posibil ca unii din „ceată” să fi știut despre Domnul dinainte — de minunile, de puterile Sale asupra diavolilor etc., și acesta poate să fi fost motivul manifestării slăbiciunii lor, în aceea că s-au dat înapoi și au căzut cu fața la pământ. Sau este posibil ca Domnul nostru să fi exercitat asupra lor o putere mintală superioară care a produs acest efect, cu scopul de a arăta că El avea putere deplină să li se împotrivescă dacă ar fi vrut să o folosească.

Aceeași învățătură, credem noi, este dată și din folosirea de către Petru a săbiei asupra slujitorului marelui preot. Trebuie să ne amintim că unul dintre evangheliști relatează că Domnul nostru i-a instruit pe apostoli să-și ia săbiile cu ei, și când au găsit două El a zis: „Destul” (Luca 22:36, 38). Domnul nostru nu Se gândise că ucenicii Săi trebuiau să lupte o luptă naturală pentru El, după cum a spus mai târziu: „Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor” (Ioan 18:36). Cele două săbii au fost suficiente pentru a arăta că prinderea Domnului nostru n-a fost din cauză că nu existau mijloace de apărare, nici din cauza lașității din partea ucenicilor, ci datorită supunerii Sale — știind că-I sosise ceasul și că astfel se cuvenea ca El să sufere pentru păcatele noastre și să intre în slava Sa. Luca 24:46.

Fapta de trădare a lui Iuda

După această manifestare a puterii, care arăta capacitatea Sa deplină de a face față acelei mulțimi, și de fapt puterea Sa de a primi mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri ca să-L întărească, dacă așa ar fi dorit (Mat. 26:53), Îl găsim pe Domnul nostru supunându-Se deplin ca să fie prins, punând numai condiția ca ucenicii să fie lăsați să plece. Ce mare este caracterul care într-un asemenea moment, în condiții atât de grele, să poată uita complet de sine și să-l intereseze numai binele altora! Este chiar cum trebuie să ne așteptăm de la El!

„Ca să se îplinească ce spusese prin cuvântul Său: «N-am pierdut pe nici unul din aceia pe care Mi i-ai dat».” Înțelegem că scriitorul vrea să spună că aici iarăși găsim în cursul Învățătorului o exemplificare a grijii Sale pentru ucenici, așa cum este enunțat în rugăciunea Sa chiar înainte de a părăsi odaia de sus. Deși ideea din această rugăciune a fost în principal în privința intereselor lor spirituale, ca nici unul dintre ei să nu se piardă, facem bine dacă observăm aceasta ca o ilustrație care confirmă grija Domnului nostru în privința intereselor materiale ale tuturor celor care devin ucenici ai Săi. Nici un fir de păr de pe cap nu le va cădea; nimic nu va fi permis să-i lezeze; fiecare eveniment și afacere a vieții vor fi conduse pentru binele lor cel mai mare. Mat. 6:32, 33.

Probabil când au început să-L lege pe Isus, Petru a scos sabia în apărarea Lui; poate că și-a amintit cuvintele Domnului cu câteva ore înainte, în sensul că toți urmașii Săi Îl vor părăsi, și propria sa făgăduință, „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea” (Marcu 14:29). Nobilul, zelosul Petru! Îl iubim pentru expresia nobilă a sentimentelor sale și pentru apărarea eroică a Învățătorului cu sabia împotriva unui număr mai mare. Mulți au obiceiul să deplângă acțiunea lui Petru, ca fiind încă o acțiune pripită a sa. Trebuie însă să ne amintim că apostolii nu primiseră încă Spiritul sfânt și de aceea nu puteau aprecia clar faptul că Împărăția la care erau chemați era o Împărăție spirituală. În afară de aceasta, după cum am văzut, el a urmat doar sfatul

Domnului când a luat sabia cu sine, și în mod evident de asemenea ducea la îndeplinire scopul divin când a folosit-o. Nu vedem nimic de învinuit, totul de lăudat. A fost un semn de o însemnătate mai mare decât și-au putut da seama Petru și ceilalți de acolo.

Dar după ce a permis ca lucrurile să meargă până acolo, Domnul nostru l-a oprit pe Petru zicând: „Bagă-ți sabia în teacă! Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Și spunând astfel, l-a atins pe vrăjmașul rănit și l-a vindecat. Ucenicii trebuiau să vadă, să înțeleagă, să fie pe deplin asigurați că Domnul nostru, predându-Se dușmanilor Săi, a făcut-o de bună voie, și de aceea procedurile au fost astfel exprimate în gesturi încât să întărească această lecție.

Cum strălucește harul umilinței în toate afacerile mici ale misiunii iubitului nostru Răscumpărător; chiar și în acest moment al predării Sale în mâna vrăjmașilor, El nu S-a lăudat că acest curs al Său era voluntar, nici n-a căutat laudă ca martir! El declară adevărul simplu, că Tatăl a cerut aceasta de la El ca o dovadă a loialității Sale personale față de El. El Se declară un servitor al lui Dumnezeu, un fiu care a învățat ascultare prin lucrurile pe care le-a suferit. „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Într-adevăr, aceasta a fost puterea biruinței Sale — voința Sa a fost pe deplin supusă voinței Tatălui și credința Sa a înțeles că Tatăl n-a permis să vină peste El rele care nu erau necesare, ci numai acelea pe care El le putea conduce și le-a condus spre bine.

Aici se află o lecție valoroasă pentru toți cei care caută să meargă în urmele Marelui Preot — pentru toată Preoțimea Împărătească. Și noi trebuie să ne amintim că atâta vreme cât rămânem în Cristos și căutăm să mergem în urmele Lui, toate experiențele grele ale vieții sunt măsurate cu grijă de către Domnul — că El nu toarnă în paharul tristeții și încercării noastre unele experiențe amare care nu ne sunt necesare și care nu vor produce mai apoi o mult mai mare și veșnică greutate de slavă (2 Cor. 4:17). Cu aceste asigurări și cu dovezile credincioșiei Tatălui față de Învățătorul și

Fapta de trădare a lui Iuda

Înaintemergătorul nostru glorificat, putem avea într-adevăr mare mângâiere, noi care am fugit să găsim refugiu în speranța pusă în fața noastră în Evanghelie. Evr. 6:18-20.

Vindecarea urechii tăiate, ultima minune a Domnului nostru, a ilustrat foarte frumos caracterul și învățăturile Sale. A exemplificat cuvintele Sale: „Iubiți pe vrăjmașii voștri ... faceți bine celor care vă urăsc”. A arătat că El era plin de iubirea divină insuflată de învățăturile Sale și că n-avea nici o amărăciune față de cei care L-au insultat și L-au prigunit.

Legarea Domnului nostru pare să nu fi fost deloc necesară, decât că „ceata” se poate să fi dorit să-și arate curajul celor care-i trimiseseră. Domnul nostru pare să fi protestat în privința aceasta, cum arată relatarea dată în Marcu 14:48, 49: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și ciomege, ca să Mă prindeți? În toate zilele am fost cu voi, învățând pe oameni în templu, și nu M-ați prins. Dar acestea s-au întâmplat ca să se împlinescă Scripturile”. Atunci cei unsprezece L-au părăsit și au fugit. Iuda, mergând mai departe cu ceata, a mers la casa lui Ana, preotul, care fără îndoială făcuse târgul cu el, și fără îndoială atunci i-au fost plătiți cei treizeci de arginți, Iuda arătând atunci că împlinise contractul. Nenorocitul! Fiul Omului într-adevăr a mers la moarte, după cum fusese scris despre El, dar aceasta n-a făcut ca trădarea, lăcomia și spiritul ucigaș care L-au predat vrăjmașilor Săi să fie mai puțin oribile. La fel este și cu membrii trupului lui Cristos: trebuie ca ofensele să vină — face parte din planul divin, ca trupul lui Cristos să împlinescă ce lipsește necazurilor Capului (Colos. 1:24) — dar aceasta nu face mai puțin păcătoasă conduita celor care au de-a face cu astfel de trădări — în special dacă ar fi frați mincinoși care s-au bucurat de ceva cunoștință a Adevărului. În fiecare caz însă, se va observa că deși încercările au produs binecuvântări pentru Domnul și vor produce și pentru toți credincioșii care suferă cu El, răsplățile nedreptății căutate de cei care apucă pe calea lui Iuda nu le vor aduce onorurile și binecuvântările pe care le-au râvnit și pentru care s-au vândut să facă rău.

Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl

Noi nu vom spune că poporul Domnului nu trebuie să caute niciodată căi de scăpare din încercările și dificultățile iminente; fiindcă avem făgăduința Domnului în privința aceasta, că El nu va îngădui să fim ispitiți peste ceea ce suntem *în stare* să suportăm, ci odată cu ispita va da și o cale de scăpare din acele aspecte ale ei care ar fi peste putință să le îndurăm. De aceea, când simțim că supunerea noastră la rău a ajuns la punctul ei culminant, unde trebuie să vină ajutorul, ori altfel cădem complet, atunci este timpul să ne uităm în jur ca să vedem ce cale de *scăpare* deschide Domnul pentru noi. Dar trebuie să fim siguri că acea cale de scăpare pe care o apucăm nu este a noastră proprie, ci este pregătirea Domnului; căci, dacă noi fugim de datorie, de încercare și de probare într-un loc, ar însemna numai să cădem în alte încercări și probări, poate mai aspre, în altă parte. Noi trebuie să știm dinainte că încercările, greutățile, persecuțiile, defăimările, toate fac parte din porția pe care a turnat-o Tatăl, nu numai pentru Capul corpului, ci și pentru toate membrele. De aceea, trebuie să fim pregătiți să suportăm greutatea ca buni soldați; nu fugind, ci acceptând curajos, ca fiind din providența Domnului, orice ar putea El permite să vină peste noi, în afară de cazul că vedem o cale de scăpare rezonabilă, potrivită, onorabilă, care să nu fie în încălcarea legământului nostru, nici în încălcarea vreunei legi a dreptății.

R — 4711 / noiembrie 1910

Încrederea în sine este slăbiciune

Matei 26:31-35, 69-75

„Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” 1 Cor. 10:12.

Sf. Petru se dovedise a fi unul din cei mai folositori dintre cei doisprezece apostoli ai lui Cristos, iar secretul acestui fapt stă în descoperirea scripturală a naturii sale umane, a puterii și a slăbiciunilor ei. El a fost primul dintre cei doisprezece apostoli care au recunoscut pe Învățătorul ca Mesia, Trimisul lui Dumnezeu; el a fost primul dintre cei doisprezece care s-a lepădat de El. El a fost singurul din cei doisprezece care a scos sabia în apărarea Învățătorului și singurul care mai târziu a jurat că nu-L cunoștea. Prin aranjament divin, lui i s-au dat cheile cu care să deschidă ușa spre Chemarea de Sus — spre Împărăție. La Cincizecime el a folosit una dintre cheile puterii și a vestit cu îndrăzneală evreilor deschiderea căii spre slavă, cinste și nemurire. Puțin mai târziu, la timpul hotărât, el a deschis ușa aceleiași Chemări de Sus pentru neamuri când, prin propovăduirea sa, Corneliu, primul dintre neamuri acceptabil pentru Dumnezeu, a fost primit și conceput de Spiritul sfânt, acest fapt dând dovada că zidul de despărțire, care mai înainte separa pe evrei de neamuri, fusese dărâmat. Totuși, după toată această cunoștință și ocazie specială, acest mare om s-a prefăcut până acolo încât a ignorat că harul lui Dumnezeu față de neamuri este suficient, făcând discriminare între evrei și neamuri și în egalitatea lor în fața Domnului.

Dar în toate aceste experiențe Sf. Petru a arătat faptul că inima sa, în adâncul ei, a fost loială lui Dumnezeu, adevărului, dreptății, și că slăbiciunile, greșelile, neajunsurile caracterului său au fost ale cărnii sale și nu ale intenției reale a inimii sale. Pentru lepădarea de Învățătorul său el a plâns cu amar. Și pentru că n-a recunoscut pe neamuri, a făcut foarte umilit deplină reparare. Aceeși manifestare a naturii umane care-l face atractiv pe Sf. Petru este cea care l-a făcut atractiv și pe David, profetul și împăratul lui Israel. El n-a fost atât de evlavios încât să nu poată face nici o greșală. El n-a fost atât de mult deasupra restului omenirii încât oamenii să nu vadă în el un semen de-al lor. Dar, cu toate acestea, el n-a fost atât de decăzut încât să-l facă respingător. Slăbiciunile lui au fost pe deplin echilibrate de dovada abundentă a loialității inimii sale față de Dumnezeu și față de dreptate. Chiar experiențele sale de poticnire și revenire au impregnat în așa măsură psalmii săi, încât aceștia ating o coardă sensibilă aproape în fiecare inimă loială lui Dumnezeu și care are o măsură de experiență cu păcatul și cu slăbiciunea — ale sale proprii și ale altora.

Cum l-au văzut alții pe sfântul Petru

Petru rămâne chiar și astăzi cel mai fascinant din mica ceată de oameni care L-au înconjurat pe Domnul nostru în zilele peregrinajului Său pământesc. G. C. Morgan a spus despre Petru: „Acum sunt convins că în persoana lui Petru avem cea mai mare ființă umană revelată în Noul Testament. Nu spun cel mai mare om prin realizările sale sau prin vreo anume calitate a ființei sale, ci cea mai minunată revelație a naturii umane. Acest om inteligent a făcut gafe în mod repetat. Acest om sentimental a fost vinovat de asemenea impulsivitate încât a făcut rău tocmai cauzei pe care voia s-o ajute”.

Southouse a spus despre Sf. Petru: „Petru a fost un om mijlociu, și de aceea el este mai aproape de noi decât unii dintre colegii săi. Dar oamenii mijlocii au momentele lor splendide, cum este acela când Sf. Petru a încercat să umble

pe apă, deoarece în această acțiune el a încercat să facă un lucru pentru care părea să nu aibă nici o abilitate. El a pornit să facă ceva în care nu avea nici o experiență. O privire rapidă printre bărbații și femeile pe care îi cunoaștem va fi destulă să dovedească faptul că niciodată nu este bine să prezici realizările de care aceștia sunt capabili, căci lucruri extraordinare au fost făcute de ultimul om din lume”.

Dr. Davis a spus despre Sf. Petru: „Petru a fost intelectual. El l-a pus lui Isus mai multe întrebări decât oricare dintre apostoli. Capacitatea de a întreba este o revelație a intelectualului. Poate fi și o revelație a ignoranței; dar cel care nu întreabă niciodată este desigur deficitar în intelectul său. ... Petru a fost un om de inimă, sentimental și impetuos. Virtuțile și greșelile lui își au rădăcina comună în dispoziția sa entuziastă. Este spre lauda lui că, împreună cu buruiana grabei repezite, în viața lui a crescut mai puternică planta frumoasă a iubirii arzătoare și a receptării grabnice a Adevărului”.

„Luați seama la voi înșivă”

Una din marile lecții pe care Învățătorul le-a dat urmașilor Săi, și pe care toți din Școala lui Cristos trebuie să o învețe, este că, împreună cu iubirea arzătoare și cu zelul pentru Dumnezeu și pentru dreptate, trebuie să avem și moderație — exercitând spiritul minții sănătoase. Urmașii lui Cristos sunt îndemnați să fie „prudenți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii”. Înțelepciunea lor nu trebuie să fie de felul celei egoiste, care va căuta la propriile sale interese, ci de felul celei generoase, care caută la interesele tuturor, și în special la interesele cauzei Domnului și la oricare parte a acesteia pe care El ne-ar putea-o încredința.

În cursul instrucțiunilor Sale, Isus le-a spus ucenicilor, înainte de ceasul greu al vânzării Sale: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris (în profeți): «Voi bate Păstorul și oile turmei vor fi risipite». Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea”. Mat. 26:31, 32.

Atunci a zis impulsivul Petru: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire” (versetul 33). Vai, ce puțin a înțeles acest om curajos natura încercărilor și dificultăților care erau imediat înaintea lui, sau ce puțin și-a dat seama de punctele slabe ale naturii sale impulsive! Totuși, dacă suntem întristați de lepădarea sa de Domnul, trebuie să ne bucurăm când observăm credința, iubirea și zelul său, așa cum se manifestă în recunoașterea lui Isus ca Mesia și în declarația sa de mai târziu că nimic nu-i va clătina loialitatea.

Însă Adversarul caută cu cea mai mare insistență să-i prindă în cursă pe acei care sunt în mod special loiali și înflăcărați. Astfel Isus, chiar cu această ocazie, i-a explicat lui Petru: „Satan a cerut să vă cearnă ca pe grâu” (Luca 22:31); ca să vă despartă de loialitatea voastră față de Cristos și să vă descurajeze de a fi ucenici, copleșindu-vă cu frică și cu propriile voastre slăbiciuni. Învățătorul a adăugat: „Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința”. Putem bine înțelege că același Învățător iubitor ajută încă pe toți urmașii Săi adevărați, cu inima caldă, ori care ar fi slăbiciunile lor prin ereditate. Putem bine înțelege și că El îi poate transforma pe aceștia în caractere puternice, dacă ei rămân în iubirea Lui, continuând în zelul lor. El poate face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele lor — chiar și slăbiciunile ereditare pot produce pentru cei credincioși „mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă” pe care Domnul a promis-o.

„Înainte de a cânta cocoșul”

Învățătorul a discernut pericolul urmașului Său iubitor dar impetuos, și a rostit un cuvânt de prevenire, că înainte de a cânta cocoșul el se va lepăda de Învățătorul său. Ce puțin probabil părea acest lucru pentru Sf. Petru! Ce curajos a declarat: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine”. Și așa au spus toți cei unsprezece. Inimile lor erau bune. Și Domnul Se uită la inimă. Studiul

nostru trece acum la versetul 69. Învățătorul fusese arestat. Ucenicii împrăștiați fugiseră. Sf. Ioan, datorită cunoștinței cu familia marelui preot, a pătruns în palat mai departe decât Sf. Petru, care a rămas în curte. O slujitoare din palat l-a recunoscut pe Sf. Petru ca fiind unul dintre ucenicii lui Isus și astfel a declarat public. Temător că putea avea soarta Învățătorului, Sf. Petru și-a negat identitatea, declarând că nu știa nimic despre situație. Puțin mai târziu alta a declarat același lucru. Sf. Petru și-a accentuat negarea cu un jurământ, declarând că nu-l cunoștea pe Isus. Mai târziu vorba s-a răspândit în toată curtea și mulți au preluat-o, declarând ce zicea slujitoarea și că Sf. Petru avea oricum dialectul galileean. Pentru a-și accentua negarea Sf. Petru a început să blesteme și să jure că nu cunoștea pe omul acela. Imediat după aceea a început să cânte cocoșul. Atunci Sf. Petru și-a amintit cuvintele Învățătorului, „înainte de a cânta cocoșul, tu te vei lepăda de Mine de trei ori”.

Vai! El fusese prea sigur de stabilitatea sa, prea încrezător în loialitatea sa. A fost prins în cursă de Adversar tocmai în legătură cu lauda sa. Altă relatare spune că Isus S-a întors și a privit spre Petru. Privirea aceea a fost suficientă. A fost foarte semnificativă pentru inima loială a Sf. Petru. N-a fost o privire disprețuitoare, nici mândră, putem fi siguri. A fost o privire de compătimire iubitoare. I-a topit inima Sf. Petru. El a ieșit afară și a plâns amarnic. Urmașii Învățătorului de astăzi, asediați de slăbiciuni, neputințe și ispite din partea Adversarului, au lecția experienței Sf. Petru ca o prevenire să fie încrezători în Domnul și să caute la El ajutor, mai degrabă decât să fie încrezători în sine. Iar cei care nu reușesc astăzi, au experiența Sf. Petru ca o lecție a compătimirii și milei Domnului. Și ei să plângă amarnic pentru încălcări, să se căiască și să profite de experiențele lor.

Lecția pentru toți creștinii

Textul nostru de bază le spune tuturor creștinilor lecția din experiențele Sf. Petru: „Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” Când suntem slabi în aprecierea noastră, ne ținem strâns de Brațul Domnului, plini de credință, atunci suntem cu adevărat tari în puterea pe care Dumnezeu o dă prin Fiul Său Etern. O altă lecție este că oricât de diferite sunt experiențele poporului Domnului, toți cei care urmează să câștige marea înaintare a Primei Învieri trebuie să se aștepte să îndure cernerii, încercări severe — ale iubirii lor pentru Domnul, pentru Adevăr, pentru frați, și ale loialității lor față de acestea.

Să nu uităm niciodată că cernerile sunt permise, nu fiindcă Domnul n-are nici un interes față de noi, ci fiindcă numai cei care pot rezista la cernerii, încercări și probe sunt potriviți pentru locuri în Împărăție.

C. M. 13

Sunt eu dar al crucii ostaș,
Următor Mielului?
Fricos să merg în al Lui pas,
Purtând disprețul Lui?

Să ajung eu în paradis,
Mergând, călcând pe flori?
Când alții-n foc luptau, cuprinși
De sânge și fiori?

N-am eu vrăjmași de alungat
Sau valuri mari de-nfrânt?
'N vifor și furtuni de luptat,
Cu lumea și al ei gând?

Nu, luptă-te de vrei să-nvingi;
Doamne dă-mi putere:
Să lupt, să rabd tot liniștit,
Cu credință tare.

R — 4710 / noiembrie 1910

Acuzat ca hulitor

Matei 26:57-68

„Când era insultat, nu răspundea cu insulte.” 1 Petru 2:23.

Nu putem face ceva mai bun în deschiderea acestui studiu decât să cităm cuvintele D-lui Chandler. El a spus: „Multe încercări remarcabile au caracterizat istoria juridică a omenirii. Procesul lui Socrate înaintea juraților din Atena, acuzat de coruperea tineretului atenian, de hulirea zeilor olimpici și de încercarea de distrugere a constituției Republicii Ateniene, este și acum un capitol sublim și emoționant din istoria unui popor minunat.

Procesul lui Alfred Dreyfus este și acum proaspăt în memoria oamenilor. Republica Franceză este și acum dezbinată de facțiuni rivale. Prietenii lui Dreyfus spun că el a fost un Prometeu înlănțuit de o stâncă înconjurată de ocean în timp ce vulturul exilului se hrănea din inima lui. Dușmanii lui și acum spun că a fost un Iuda care a trădat, nu pe Dumnezeu sau pe Cristos, ci Franța și Patria. Dar toate aceste procese au fost pașnice și banale în comparație cu procesul și răstignirea țăranului galileean, Isus din Nazaret.”

Nu este treaba noastră să spunem că evreii au fost pe deplin scuzabili în cursul batjocurilor lor la adresa lui Isus, în provocarea răstignirii Lui de către romani. Pe de altă parte, este potrivit să luăm în considerare tot ce am putea socoti că îmblânzește severitatea judecății noastre cu privire la nedreptățile practice atunci. Și este de asemenea potrivit să luăm în considerare ce ar părea, din punctul lor

de vedere, să fie circumstanțe atenuante. Acest lucru este peste tot recunoscut ca un tratament just. Avocatul, apărând un criminal care se recunoaște vinovat în privința acuzațiilor împotriva lui, este considerat de către clientul său criminal că își face numai datoria când prezintă ceva din circumstanțele cazului său, care ar ajuta să dovedească faptul că el a avut motiv, sau s-a gândit că are motiv, pentru infracțiunea sa.

Uitându-ne la poporul evreu de acum nouăsprezece secole din acest punct de vedere, căpătăm o vedere mai rezonabilă asupra situației decât ar fi posibil altfel. Mai întâi ascultăm cuvintele Sf. Petru cu privire la cele întâmplate. El a spus: „Știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri”. Dacă ar fi știut, n-ar fi omorât pe Domnul vieții. Fapte 3:15-17.

Evreii n-au presupus nici chiar pentru un moment că marele Mesia, prezis că va fi Profetul, Preotul și Regele lor — ca și Moise, dar mai mare, ca și David și Solomon, dar mai mare, ca și Melhisedec, dar mai mare — Se va arăta ca un „om al durerii și obișnuit cu suferința”. Deși chiar acele cuvinte au fost scrise despre El de către profet, ele au fost ascunse de ochii înțelegerii lor prin lucrurile glorioase relatate despre El în alte profeții. Ei au văzut gloriile. Ei n-au văzut, cu ochii înțelegerii, suferințele. Până astăzi ei interpretează că suferințele poporului lor sunt acelea care în cele din urmă vor lucra spre avantajul lor. Descrierile profetice nu sunt concentrate sau adunate, ci împrăștiate, „puțin aici și puțin dincolo”, scrise așa încât n-au putut fi înțelese atunci; n-au fost înțelese nici de către ucenicii Domnului decât după învierea Sa dintre morți, când le-a explicat, și, mai apoi, prin Spiritul sfânt, i-a făcut mai deplin în stare să înțeleagă că așa a fost scris în profeții și astfel se cuvenea ca Fiul Omului să sufere înainte de a intra în slava Sa — înainte să înceapă să binecuvânteze pe Israel și întreaga lume.

Da, astăzi mulți creștini sunt într-o confuzie la fel de mare ca și evreii. Mulți au respins în întregime gândul la o domnie a Împărăției glorioase a lui Mesia pentru binecuvântarea generală și ridicarea lui Israel și a întregii

omeniri. Din punctul lor de vedere, dacă „necazurile lui Hristos” erau intenționate pentru pregătirea căii și pentru introducerea Împărăției Sale de glorie, atunci acest program trebuie să fi eșuat, sau altfel Împărăția Sa de glorie va fi una cerească și complet în acord cu rugăciunea învățată de Domnul nostru, „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Necazul este că ei nu-și vor da seama că acolo unde se sfârșesc suferințele lui Cristos, Capul, încep suferințele „Trupului lui Hristos” — suferințele „trupului Lui, care este Biserica” — împlinind ce lipsește necazurilor lui Cristos (Col. 1:24). Imediat ce „Biserica, Trupul lui Hristos” își va fi terminat purtarea crucii, după El, urmând în urmele Lui până la sfârșitul călătoriei, atunci vor fi introduse gloriile Împărăției. Orbirea lui Israel va fi înlăturată și binecuvântările Domnului vor începe să umple întregul pământ.

Evreii, care au provocat răstignirea lui Isus, au făcut aceasta în același spirit care l-a condus pe Sf. Pavel — pe atunci Saul din Tars — să provoace uciderea cu pietre a Sf. Ștefan. După cum Saul a fost iertat, tot așa va fi iertat și Israel; așa cum spun Scripturile: „Domnul va turna peste ei un duh de îndurare și de rugăciune” și atunci vor vedea cu ochii înțelegerii „pe Cel pe care L-au străpuns și Îl vor plânge” (Zah. 12:10), și plânsul lor va fi schimbat în bucurie; pentru că, așa cum Iosif i-a iertat pe frații lui, tot așa acest mare Iosif antitipic de pe tronul pământului va ierta mărinimos pe cei care au provocat răstignirea Sa.

Politica și egoismul ca religie

Evreii nu sunt atât de diferiți de alte popoare acum, și n-au fost nici atunci. Istoria arată că unele dintre cele mai înalte funcții ale lor au fost deținute de nereligioși, datorită influenței lor politice; astfel marele preot, la prima venire a Domnului nostru, a fost saducheu, care nu credea deloc în promisiunile lui Dumnezeu față de Israel, inclusiv în învierea morților. La fel și astăzi sunt mari preoți, atât printre evrei cât și printre creștini, care nu cred și totuși ocupă poziții

înalte. Printre creștini există Doctori în Teologie care sunt necredincioși; și mulți din cei mai notabili rabini dintre evrei se declară de asemenea total necredincioși. Noi nu pretindem că asemenea slujitori creștini și evrei necredincioși ar adopta cu ușurință și ar sprijini vreo procedură nedreaptă împotriva unui om nevinovat. Nu știm despre acest lucru. Trebuie să se dovedească, probabil. Știm însă că atunci când credința în Revelația Divină și în supravegherea divină a afacerilor umane se pierde, efectul natural este că cei care își pierd credința devin tot mai mult oameni politici și consideră politica drept extrema înțelepciunii umane, în special în conducerea afacerilor Bisericii și Statului.

Având dovada istoriei, că în timpul Domnului nostru conducătorii iudaismului erau adepți ai Criticii Radicale necredincioși (saducheii), putem ușor vedea că politica lor era să intre în grațiile împăratului roman și să caute să țină poporul de rând în supunere față de ei înșiși. Așa că acestora trebuie să li se fi părut aproape o catastrofă ca un om sărac, deși născut de viță nobilă, din familia lui David și din Seminția lui Iuda, să adune în jurul Său o mână de pescari anonimi, vameși etc.; să Se declare Împărat și să spună că stabilirea Împărăției Sale este aproape, și prin exercitarea unei puteri supranaturale pentru vindecarea bolilor să atragă la standardul lui pe „oamenii obișnuiți”, dar nu pe cei învățați. Putem bine să ne imaginăm modul lor de gândire, că, dacă acest lucru, popularitatea lui Isus, continua să crească, ajungea curând la urechile Împăratului Roman, și atunci toate pretențiile lor la favoruri imperiale vor fi respinse și ei vor fi socotiți ca un popor rebel.

Intrarea lui Isus în Ierusalim, chiar înainte de Paști, călare pe un asin, după obiceiul împăraților Israelului, și înconjurat de o mulțime care striga „Osana, fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele DOMNULUI”, a pus capac la toate, ca să zicem așa, și a convins pe acești evrei necredincioși, politicieni, care ocupau funcții religioase, că ar fi mult mai bine să moară un om nevinovat decât ca întregul

popor să intre în dezordine și să fie în consecință nimiciți de romani. Câți predicatori americani, judecători, oficialități etc., ar fi înclinați, în această zi luminată, să decidă în mod asemănător un astfel de lucru! Și nu este aceasta metoda care predomină întotdeauna în monarhii? Imaginați-vă o astfel de agitație în capitala Germaniei, Italiei, Franței, Austriei, Rusiei, Marii Britanii sau a Statelor Unite. Imaginați-vă că după o astfel de paradă, imitație cum ar părea, cel adorat ar intra în templu și ar aplica o lege neglijată de mult timp, și, exercitându-și astfel drepturile sale religioase, să presupunem că ar alunga pe schimbătorii de bani și pe comercianți din curtea catedralei lor religioase! Ce i s-ar face unei astfel de persoane astăzi? Nu știm noi că în țările cele mai civilizate ar fi arestat și întemnițat, iar în țările mai necivilizate ar fi bătut sau executat? Deci, când privim situația din acest punct de vedere, pierdem orice spirit de antagonism pe care l-am putea avea; acesta se schimbă în compătimire — ca o națiune religioasă să se lase să cadă în mâinile politicianilor în așa mare măsură.

Adus înaintea lui Caiafa

A fost mare curaj din partea Sf. Petru ca, după ce a tăiat urechea slujitorului marelui preot (deși rana a fost vindecată de Isus), să urmeze pe Învățătorul său în curtea marelui preot ca să vadă ce se va întâmpla. Judecata a fost noaptea, deși era împotriva Legii evreiești ca un prizonier să fie judecat noaptea, pentru orice ofensă serioasă. Dar a existat o scuză. Acesta era un caz special; era necesară graba, pentru că orice era de făcut trebuia făcut repede; chiar în ziua următoare oficialitățile necredincioase au înțeles că Isus avea mare influență la poporul de rând. Ei credeau că este un escroc strălucit dar inofensiv. El nu comisese nici o crimă, dar tulbura pacea și se simțeau pe deplin îndreptățiți să-I ia viața. Sărbătoarea Paștilor era aproape și ținea o săptămână, și conform Legii lor era interzis să aibă loc orice execuție în timpul acelei săptămâni. Pe lângă aceasta, ei se temeau de

influența pe care o putea exercita Isus în timpul săptămânii, când în Ierusalim și în împrejurimi erau între unul și două milioane de oameni din toată Palestina. Ei hotărâseră deja că acțiunea lor trebuia să fie scurtă, energică și decisivă. Acest lucru se hotărâse înaintea arestării. Ei erau pregătiți și în așteptare la acel ceas de la miezul nopții să împlinească planurile lor criminale, pentru binele neamului lor, gândeau ei.

Examinarea a fost numai preliminară, pentru a aduna dovezi care să poată fi văzute rapid într-o sesiune prearanțată în dimineața următoare.

A fost acuzat de hulă

Ei au avut greutate în găsirea unei acuzații; pentru că, ce făcuse Isus în afară de acte de bunăvoință și rostirea de cuvinte de înțelepciune, corectare și speranță? Hula era o acuzație gravă în codul evreiesc. Ei L-au acuzat de acest lucru pentru că era cel mai ușor de dovedit. El spusese, când era în apropierea templului: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica”. „Dar El vorbea despre templul trupului Său.” Unii dintre cei care L-au auzit au înțeles că vorbește despre templul literal. Ei au acuzat că aceasta era hulă, fiindcă au trebuit ani pentru construirea templului, iar ca Isus să-l reclădească în trei zile însemna o pretenție din partea Lui că posedă putere divină. Dar acuzația nu părea destul de puternică, până și pentru cei care premeditaseră uciderea Lui. Ei voiau ceva ce să dea constatărilor lor cel puțin o nuanță de justiție. Așa că marele preot s-a gândit să-L facă pe Isus să declare în prezența lor și a spus: Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu! Isus a răspuns că acest lucru era adevărat și că ei Îl vor vedea în slava și puterea cerească la dreapta favorii divine. Aceasta, a declarat marele preot, era o dovadă suficientă de hulă. „Iată, acum ați auzit hula. Ce gândiți?” Iar consiliul a răspuns că era vrednic de moarte. Mulțimea din curte, auzind zarva, s-au simțit liberi să insulte pe prizonier, așa cum făcuseră și cu alții. Ei și-au arătat disprețul scuipându-L. Și-au bătut joc de El lovindu-L și zicând: Procește-ne, cine Te-a lovit? „Când era insultat, nu răspundea cu insulte.”

Procesele lui Isus au fost înscenări

Matei 26:57-68

„Ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura.” Isaia 53:7.

Dreptatea este o calitate a minții care în mod natural și cuvenit se impune de la sine fiecărei ființe raționale, civilizată sau păgână. De aceea, fiecare națiune se străduiește să aibă legi drepte în codul ei de legi; și trebuie să admitem că multe din legile lumii, inclusiv cele ale lui Licurg și Cezar, dovedesc multă înțelepciune și multă dreptate.

Dar Legea evreiască, dată de însuși Dumnezeu la Muntele Sinai prin Moise, pe bună dreptate pretinde locul cel mai înalt; și legile tuturor națiunilor care în vreo măsură pretind că recunosc creștinismul caută în mod cuvenit să reprezinte principiile dreptății pe planul cel mai înalt. Totuși, când se ajunge la interpretarea acestor legi și la aplicarea lor în cazuri individuale, găsim că peste tot există tendința de a găsi scuze și de a se depărta de la legile și principiile dreptății, sub pretenția că împrejurările și condițiile cazului fac necesară o astfel de încălcare a legii și a principiilor drepte.

Relatarea condamnării lui Isus pe nedrept, de către un tribunal evreiesc și prin încălcarea legii evreiești, nu trebuie să ne surprindă sau să gândim că este diferit de ceea ce se întâmplă în numeroase cazuri în alte tribunale.

O arestare ilegală

Isus n-a fost arestat nici din ordinul lui Pilat, nici din al lui Irod, nici de soldații lor. Arestarea Lui s-a făcut la cererea marelui preot și a celor asociați cu el, care în mod special conchiseseră că viața și misiunea lui Isus erau ostile pentru planurile și proiectele lor și pentru ceea ce considerau ei a fi interesele cele mai bune ale iudaismului. Omorârea lui Isus

a fost complotată dinainte. Dar ucigașii au căutat ceva scuză pentru comportamentul lor, cum fac toți ucigașii; și fiind politicieni, au căutat și o formă exterioară sau o aparență de justiție, din respect pentru opiniile altora cu o conștiință mai sensibilă decât a lor.

În slujba preoților se aflau mai mulți oameni care slujeau ca gardieni în Templu și în împrejurimile acestuia. Aceștia erau servitorii marelui preot; și, înarmați cu ciomege, săbii și felinare, ei l-au urmat pe Iuda, care știa dinainte că în acea anumită noapte Isus nu intenționa să meargă în Betania ca de obicei, ci voia să Se întâlnească cu ucenicii Săi în livada de măslini sau grădina Ghetsimani.

Ei L-au dus pe Isus direct la casa lui Ana, mare preot care nu mai era în funcție, al cărui ginere, Caiafa, oficia în locul lui. Ana a încercat o examinare a lui Isus, dar a avut puțin succes și L-a predat lui Caiafa, a cărui casă era alături, în aceeași curte. Acolo, probabil la ora trei dimineața, se întrunise Sinedriul.

Complotul pentru omorârea lui Isus a fost stabilit în amănunt. Intervalul între momentul când Iuda a părăsit pe Isus și pe ceilalți apostoli la Cina de Paști și timpul acestui proces, a fost folosit pentru a aduna Sinedriul de la diferitele lor case din toată cetatea. Condițiile erau socotite suficient de grave ca să justifice acest aranjament pentru uciderea Aceluia care „a vorbit cum niciodată n-a vorbit vreun om” ca El — pentru că învăța poporul — pentru că învățăturile Sale slăbeau puterea cărturarilor și fariseilor și tradiția bătrânilor. Ioan 7:46; Matei 26:55.

Teoria învățăturilor religioase false este că ignoranța și superstiția sunt necesare pentru păstrarea puterii preoțești. În acest fel eroarea a urât întotdeauna Adevărul; în acest fel Întunericul a urât întotdeauna Lumina. Condamnarea lui Isus a fost doar încă un triumf al Întunericului asupra Luminii. Dar a fost numai un triumf aparent, fiindcă astfel se ducea la îndeplinire planul lui Dumnezeu. Astfel era pregătită marea Ispășire pentru păcat, al cărei rezultat va fi în cele din urmă înlăturarea păcatului, a lui Satan și a morții și stabilirea

dreptății și Adevărului pe întregul pământ și pentru eternitate.

Un proces injust

Sinedriul era format din 70 din cei mai influenți evrei, o curte ecleziastică, a cărei voce avea pe bună dreptate o influență mare la guvernatorul roman, care avea în mâinile lui în acea vreme puterea asupra vieții și morții.

Caiafa nu numai că avea funcția de mare preot, dar în acest anumit caz avea și funcția de procuror. În timp ce aduna Sinedriul, el n-a uitat să adune martori, despre care se spune că au fost plătiți, sau mituiți, pentru a depune mărturie. Bineînțeles că nu s-a făcut nici o tentativă de a aduce înaintea Sinedriului pe nici unul dintre cei pe care Isus i-a scăpat de puterea duhurilor rele, sau dintre cei ai căror ochi orbi îi deschisese sau ale căror urechi surde le deschisese, nici dintre cei pe care îi trezise din somnul morții. Marele preot știa, de exemplu, în special despre cazul lui Lazăr, dar ei nu doreau asemenea mărturie. Erau aplecați spre ucidere, care să fie făcută pe cale aparent juridică.

Caiafa a chemat martorii, dar a găsit că mărturiile lor se contraziceau între ele; și parte din legea evreiască era ca cel puțin două mărturii să fie de acord înainte ca o problemă să poată fi considerată dovedită. În cele din urmă doi au căzut de acord într-un fel că-L auziseră pe Isus spunând ceva despre Templu — că El putea să-l distrugă și să-l reclădească în trei zile. Probabil ca ei L-au înțeles greșit pe Isus. Totuși, mărturiile lor erau prea ușoare pentru a fi o bază de condamnare.

Ca ultim resort, Caiafa a încercat să-L facă pe Isus să spună ceva ce el putea interpreta ca blasfemie. La diferitele întrebări Isus n-a răspuns nimic; dar acum Caiafa a exclamat: „Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!” Nu era nimerit ca Isus să tacă și să nu răspundă la această întrebare. Să fi făcut astfel ar fi însemnat să nege acest adevăr mare și să fi ratat a da o mărturie corespunzătoare Sinedriului. De aceea El a recunoscut că astfel Caiafa exprimase adevărul în ceea ce solicitase.

Caiafa a sărit în picioare, nerăbdător să prindă ocazia de a numi cele spuse blasfemie; dar Isus a continuat să zică: „Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului”. Vrând să pară îngrozit de cele spuse, Caiafa dramatic și-a rupt hainele preotești, sugerând Sinedriului că în calitatea sa de reprezentant al lui Dumnezeu printre ei, auzise ceva într-adevăr îngrozitor. Întorcându-se spre Sinedriu, a întrebat: „Ce nevoie mai avem de martori? Iată, acum ați auzit hula. Ce gândiți?” Care este verdictul vostru? Răspunsul lor a fost: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea”.

Se pare că numai două persoane s-au abținut de la votul acesta — Nicodim și Iosif din Arimateea, ambii aceștia învățaseră să aibă mare respect pentru Isus. Dar ce putere sau influență puteau ei să aibă? Cel mult puteau pretinde că procedurile Sinedriului erau ilegale, că legea interzicea întrunirea lor ca un tribunal pentru a condamna pe cineva la moarte în timpul nopții. De aceea Isus a fost trimis să fie ținut închis într-o cameră alăturată, în timp ce Sinedriul aștepta zorile pentru a lua măsurile oficiale după ce se făcea ziuă. Între timp, în acea cameră de așteptare, Isus condamnat de marele preot ca blasfemator și răufăcător, a fost supus la diferite insulte din partea slujbașilor palatului marelui preot, care în ignoranța lor presupuneau că orice făcea marele preot trebuia să fie corect.

Supus voinței divine

Scriptura care declară: „Ați omorât pe Cel Drept, pe Cel care nu vi se împotriva” și textul de bază al acestei lecții sunt în deplin acord și ambele se aplică lui Isus în aceste procese. Isus nu Și-a deschis gura în sensul că n-a încercat să-Și salveze viața. Înțelegând că nimic nu I Se întâmpla contrar voinței Tatălui, El a îngăduit bucuros ca lucrurile să-și urmeze cursul lor, fără a încerca să împiedice rezultatele.

Cine se poate îndoi că mintea Sa strălucită și limba Sa,

Înaintea Sinedriului

care a vorbit cum „niciodată n-a vorbit vreun om”, ar fi putut aduce rapid un astfel de argument în apărarea Sa, încât Caiafa și întregul Sinedriu să se cutremure și să nu îndrăznească să-L condamne! El a spus numai ce era necesar să fie spus pentru ca Adevărul să fie prezentat, și ceea ce vrăjmașii Lui au numit blasfemie a fost propria lor denaturare a acestui Adevăr.

Scripturile lasă să se înțeleagă că urmașii lui Isus nu trebuie să aștepte dreptate deplină în lume, nici să fie întotdeauna corect înțeleși. Ei, de asemenea, trebuie să-și amintească faptul că paharul experiențelor lor, ca și acela al Învățătorului lor, este supravegheat de Înțelepciunea cerească; și dacă ei se supun aranjamentului divin, vor constata că toate experiențele lor vor lucra în cele din urmă spre binele lor cel mai înalt. „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu.”

„Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați.” Isaia 53:4, 5.

„Ești Tu, Hristosul?”

Ce lecții se află în legătură cu aceste fapte? Una este aceea că atunci când căutăm vreo informație asupra unui subiect, trebuie să fim cu totul onești, cu totul drepți, și nu să căutăm ocazia de a prezenta pe altul într-o lumină falsă, indiferent ce scopuri utile am putea noi presupune că ar fi servite prin asemenea curs. Pentru toți cei care sunt din poporul Domnului în oricare sens al cuvântului, dreptatea trebuie să fie pe primul plan. Citim că ea este însăși temelia tronului lui Dumnezeu, și desigur că trebuie să fie temelia caracterului printre cei care sunt ai Domnului și care speră să iasă biruitori în timpul de acum. Numai cei onești, numai cei drepți, par să fie influențați de mesajul Cuvântului Domnului în prezent, iar cei care-și pierd nevinovăția, onestia, sinceritatea, foarte sigur par să piardă și Adevărul. De aceea, să ne ferim cu toții de vreo slăbire în privința dreptății — față de Dumnezeu, față de noi înșine, față de prietenii noștri, față de vrăjmașii noștri. Noi nu putem, nu trebuie să fim mai puțin decât drepți, deși putem fi și trebuie să fim mai mult decât drepți față de toți — da, iubitori, generoși.

C. M. 125

Iubire mântuitoare,
Așează-te între noi;
Locuind cu noi mila Ta,
Să ne scape de nevoi.
Părinte, ești plin de milă,
Iubire fără sfârșit,
Te laudăm și preamărim,
Pentru că ne-ai mântuit.

Puternice Mântuitor,
Prin Tine avem viața;
Fii cu noi și nu părăsi
Nici când Biserica Ta,

Ne luptăm pentru voia Ta
Și ca ceată cerească,
Ție-Ți servim, Te laudăm,
Și vestim iubirea Ta.

Fă din noi ființă nouă,
Fără pată ca să fim;
Arată-Ți puterea plină,
Ca toți să Te preamărim.
De la glorie ajungând,
La noi glorii Te-om vedea,
Pe Tine față în față,
Fericți Te-om adora.

R — 5570 / noiembrie 1914

Isus judecat de Pilat

Matei 27:11-26

„Pilat le-a zis: «Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?» Versetul 22.

Pilat era guvernatorul roman al Iudeii, reprezentantul guvernului Cezarului. Noi nu suntem înclinați să-l învinuim grav pentru moartea lui Isus. El a acționat cum s-a așteptat de la el să acționeze. Era în Iudeea, nu pentru a rezolva teoriile sau disputele religioase ale evreilor, ci pentru a păstra liniștea, ordinea, supunerea la guvernul Romei printre poporul iudeu. Politica lui era să conducă cu dreptate, pe cât era compatibil cu pacea și cu liniștea țării; dar dreptatea trebuia sacrificată oricând pentru interesele Imperiului Roman. Tradiția spune că Pilat auzise înainte despre Isus și chiar Îl întâlnise, prin fixarea unei întrevederi particulare, întrebând despre învățăturile Sale.

Ultima noastră lecție L-a prezentat pe Isus înaintea Sinedriului evreiesc, dimineața cât s-a putut de devreme, înainte ca oamenii în general să se pună în mișcare, înainte prin urmare de a putea fi vreo cooperare din partea prietenilor lui Isus, prin popor, în privința arestării Sale etc. Cât s-a putut de repede marele preot și reprezentanții Sinedriului L-au dus în grabă la Pretoriu, cerându-i lui Pilat să-L condamne. Pilat i-a întrebat ce acuzație aveau împotriva lui Isus. Ei au răspuns evaziv că desigur El era un om rău, vrednic de pedeapsă; altfel ei nu se aflau acolo acuzându-L.

Pilat le-a amintit că după obiceiul roman ei aveau mare

libertate în rezolvarea tuturor disputelor religioase, că el nu era informat în iudaism și de aceea ei trebuiau să se ocupe de caz. Preoții au răspuns că ei știau aceasta, dar n-aveau nici o putere să aplice pedeapsa cu moartea. Astfel și-au descoperit adâncimea răutății — că ei complotau deliberat să-l facă pe Pilat să aplice pedeapsa cu moartea asupra unei persoane nevinovate. Apoi au început să-L acuze pe Isus, pretinzând că strica poporul, îndepărtându-l de la loialitate și supunere față de guvernul roman — că le spunea oamenilor să nu plătească taxe Cezarului și că Se pretindea a fi Mesia, Împăratul evreilor.

Acestea erau acuzații grave pentru guvernatorul roman, pe care el era obligat să le analizeze; și observăm că acestea erau acuzații complet diferite de cele aduse împotriva lui Isus la procesul Sinedriului. Deși acuzațiile erau false, Isus nu S-a apărat. Știa că venise timpul să moară. El n-a încercat să înlăture ceea ce știa că este o parte din Programul Divin pentru El.

Isus înaintea lui Pilat

Pilat s-a uitat la Isus, fără îndoială gândindu-se că nu era deloc posibil ca unul cu o înfățișare atât de blândă să stârnească o răscoală care ar fi dăunătoare intereselor Imperiului Roman. Altă relatare ne spune că Pilat și-a dat seama că preoții cei mai de seamă și cărturarii au fost împinși de invidie să facă acuzațiile acelea. Pilat a înțeles că ceva din învățăturile lui Isus atrăgea poporul mai mult decât învățăturile acestor conducători religioși, și că lui i se ceruse să facă o faptă josnică și nedreaptă în locul unor persoane care evitau propria lor responsabilitate.

Totuși, Pilat nu trebuia să pară a fi compătitor cu Nazarineanul. Nu trebuia să pară că tratează cu ușurință acuzațiile aduse împotriva unui alt împărat decât Cezarul. De aceea I-a cerut lui Isus: „N-auzi câte lucruri aduc ei mărturie împotriva Ta? De ce nu răspunzi, dovedindu-Ți vinovăția sau nevinovăția?” Isus n-a zis nimic.

Pilat a ieșit afară la cărturari și la farisei, care se abținuseră să intre în Pretoriu fiindcă ziua aceea era începutul Paștilor. După ce a discutat cu preoții cei mai de seamă și a auzit ce au de zis, Pilat, evident, a pus întrebarea: „Ești Tu Împăratul iudeilor? Recunoști aceasta?” Isus i-a răspuns zicând: „Pui întrebarea din pricina a ceva ce vezi și cunoști din învățăturile Mele, sau întrebarea ta este bazată numai pe ceea ce susțin inamicii Mei?” Pilat I-a răspuns că bărbați de seamă din poporul Lui Îl predaseră, iar acum i-ar plăcea să știe ce făcuse de cauzase acea împotrivire.

Isus i-a răspuns că Împărăția Sa nu era din lumea aceasta — din acest Veac sau această ordine de lucruri. El nu era prin urmare în conflict cu împărăția Cezarului. Aceasta explica pentru Pilat faptul că nici Isus nici prietenii Săi nu făcuseră nici o manifestare de răscoală împotriva guvernului civil, așa cum s-ar fi întâmplat dacă guvernul Său ar fi fost pământesc. Împărăția Lui, a spus El, era a viitorului. Pilat a răspuns: „Atunci pretinzi că ești Împărat și că odată, undeva, vei exercita stăpânire?” Isus a răspuns că El era Împărat și că pentru aceasta Se născuse și pentru aceasta venise în lume. El trebuia să mărturisească despre Adevăr; și toți care erau din Adevăr, și numai aceia, vor putea să aprecieze mărturia Sa.

„O”, a zis Pilat, „aceasta este întrebarea pentru toți: Ce este Adevărul? Nimeni nu pare să știe”. Apoi a mers la evrei și a zis: „Eu nu găsesc nici o vină în El. Nu este deloc un răufăcător împotriva Cezarului sau a legilor lui. N-a făcut vreun lucru care să mă facă să mă amestec pe drept în libertatea sau drepturile Lui”.

Preoții cei mai de seamă și învățații Legii au fost alarmați. Era posibil ca, tocmai în momentul când speraseră să-L răstignească pe Isus, Acesta să le scape! Apoi au acuzat cu vehemență că Isus întărâta poporul propovăduind peste tot, și că propovădirea Lui începuse departe în Galileea. Când Pilat a auzit cuvântul Galileea, a întrebat: „Este galillean?” Spunându-i-se că era, Pilat a zis: „Atunci pot transfera cu ușurință această chestiune care creează tulburări

la Irod, Împăratul Galileii”, acesta din urmă avându-și pe vremea aceea palatul de asemenea în Ierusalim.

Isus a fost trimis la Irod, care era curios în privința Lui. Auzise multe lucruri despre Isus și i-ar fi plăcut să-L vadă făcând o minune. Irod l-a pus întrebări Domnului nostru, dar El n-a răspuns. Preoții cei mai de seamă și cărturarii l-au acuzat cu violență pe Isus în fața împăratului. Irod și soldații lui și-au bătut joc de El și l-au trimis înapoi la Pilat îmbrăcat cu o robă splendidă, un Împărat batjocorit. Această faptă de considerație din partea lui Pilat și întoarcerea amabilității de către Irod, au rezolvat o inamicitate care existase un timp între cei doi.

Nici Pilat, nici Irod n-au condamnat

Adresându-li-se iarăși acuzatorilor lui Isus, Pilat a spus: „Mi-ați adus înaintea pe Omul Acesta ca pe unul care abate poporul. Și iată, după ce l-am cercetat amănunțit înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care-l acuzați. Și nici Irod nu l-a găsit vinovat, căci l-am trimis la el (iar el mi l-a trimis înapoi); și iată, El n-a făcut nimic vrednic de moarte. Eu, deci, după ce-l voi pedepsi, Îi voi da drumul”. Evident, pedepsirea sau biciuirea lui Isus a fost făcută pentru a-l salva viața — cu gândul că evreii aveau să fie împăcați dacă Isus va suferi în acea măsură.

În timpul acela al anului, cu câteva ocazii, Pilat eliberase întemnițați în cinstea Paștilor. Acum mulțimea l-a aplaudat pe Pilat și l-a întrebat dacă va elibera sau nu vreun întemnițat. Gândind că aceasta era o ocazie favorabilă să scape de Isus și să-L scoată din mâinile preoților celor mai de seamă și a conducătorilor poporului, Pilat a zis poporului: „Să vi-l eliberez pe Acesta care este în închisoare pretinzând că este Împăratul iudeilor?” Mulțimea a privit spre conducătorii lor religioși și a fost îndemnată să-i ceară guvernatorului să-l elibereze pe Baraba, tâlharul de drumul mare. Pilat a zis mulțimii: „Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Mesia?” Iar mulțimea, influențată de clerul lor, a

Înaintea lui Pilat

strigat: „Să fie răstignit!” Pilat a întrebat: „Dar Acesta ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce-L voi pedepsi, Îi voi da drumul”. Isus a fost prin urmare predat mulțimii, prea doritoare numai să-și bată joc de El, precum și să-L biciuiască. Pilat le-a spus evreilor care așteptau: „Îl voi aduce curând biciuit, și veți ști că eu nu găsesc nici o vină în El”.

Străduințele lui Pilat de a-L elibera pe Isus

Isus, prin urmare, a ieșit afară purtând coroana de spini și haina de purpură. Pilat le-a spus: „Ecce homo!” — Iată Omul! Priviți pe Acela pe care voi încercați să mă faceți să-L dau la moarte. Vedeți că El este unul din cele mai nobile specimene ale neamului vostru sau ale omenirii. Priviți-L în tristețea și în umilința Sa. Priviți frumoasa demnitate a caracterului Său. Orice ați avea împotriva Lui, vă veți simți împăcați acum că-I vedeți umilința. Dar ei au strigat: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Pilat a răspuns: Puteți să-L răstigniți dacă vreți, dar eu nu găsesc nici o greșeală în El — nu găsesc nici o vină în El. Atunci evreii au ajuns la punctul real al chestiunii, la motivul real al împotrivirii lor, și anume că Isus Se declarase a fi Fiul lui Dumnezeu și că ei considerau aceasta o hulă. Când Pilat a auzit aceasta, i-a fost și mai mare frică și L-a întrebat pe Isus: De unde ești? Dar n-a primit nici un răspuns. Atunci Pilat I-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și am putere să Te răstignesc? Isus a răspuns: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale are un mai mare păcat”. Atunci Pilat s-a gândit din nou să-L elibereze pe Isus, dar aceasta putea stârni tumult în cetate, pe care funcția sa îl obliga s-o păstreze în pace și liniște. Dar evreii au strigat: Dacă eliberezi pe Omul Acesta nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat se opune Cezarului. Aceasta îl punea pe Pilat într-o poziție neplăcută. Eliberarea lui Isus părea să-l facă pe el un susținător al împotrivorului Cezarului — cu atât mai

straniu cu cât Isus era acuzat de propriii Săi concetățeni și de fapt n-avea pe nimeni să-L apere în afară de Pilat însuși.

Pentru a-i crește nedumerirea, în timpul acesta Pilat primise un mesaj de la soția sa, îndemnându-l să n-aibă nimic de-a face cu împotrivirea față de Isus și informându-l că avusese un vis deosebit în privința acestei chestiuni. Pilat a recurs iarăși la popor, mai degrabă decât la conducătorii lor. Prezentând în fața lor persoana nobilă a lui Isus, a exclamat: „Iată Împăratul vostru!” Dar aceasta n-a făcut decât să ațâțe mulțimea, care a strigat cu atât mai vehement: „Ia-L, ia-L, răstignește-L! N-avem împărat decât pe Cezarul”.

În disperare Pilat a cerut să i se toarne apă să-și spele mâinile în fața poporului zicând: „Eu sunt nevinovat de sângele Acestui Om drept. Treaba voastră!” Poporul a strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

Și n-a fost oare așa? Timp de mai bine de o mie opt sute de ani evreii au suferit — străini de Dumnezeu, fără profet, fără preot, fără jertfă pentru păcat, fără Zilele Ispășirii! (Osea 3:4, 5). O, dar acum se apropie timpul când, nelegiuirea lor fiind iertată, Domnul va turna peste Israel spiritul rugăciunii și cererii; ochii înțelegerii lor vor fi deschiși și ei vor privi spre Cel pe care L-au străpuns și-L vor lăuda cu atât mai mult! Zah. 12:10.

Satisfăcând cererile poporului în toate lucrurile care nu erau contrare intereselor Imperiului Roman, cum era această datorie obligatorie, Pilat s-a supus cererii și L-a dat pe Isus la moarte, iar pe Baraba tâlharul l-a eliberat.

Aceleași spirit predomină

Să nu gândim că natura umană s-a schimbat în cei o mie opt sute de ani trecuți. Mai degrabă să credem că, împrejurările fiind aceleași și astăzi, Isus sau ucenicii Lui ar putea fi executați în orice țară, dacă magistrații civili ar dori moartea lor și ar considera că este folositoare în interesul păcii, și în special dacă conducătorii și învățătorii religioși ar cere astfel de sacrificare a celor nevinovați, considerând că este necesar pentru influența lor asupra credulității poporului.

Să nu fim surprinși dacă astfel de experiențe ar veni peste unii din oamenii evlavioși ai lui Dumnezeu în viitorul apropiat. Paginile istoriei arată că așa-zisele interese ale religiei, exprimate prin conducătorii religioși, au avut putere la conducătorii civili pentru subminarea justiției și moartea celor nevinovați de-a lungul veacului. Cursul poporului lui Dumnezeu întotdeauna să fie acela marcat de către Învățătorul nostru — deplină supunere la voința lui Dumnezeu — deplină înțelegere a supravegherii de către Dumnezeu a tuturor intereselor Cauzei Sale — și deplină încredere că rezultatele vor produce o mult mai mare și veșnică greutate de slavă.

„Chiar dacă lumea râde de ceea ce-am ales,
A mea parte va fi totuși Isus;
Cu nimeni altul alături nu sunt mulțumit
Decât cu El, cel mai frumos dintre cei frumoși.

Suferințele Tale le primesc,
Rușinea și crucea rușinoasă;
Fug de-ale lumii plăceri
Și comorile ei gunoaie le socotesc.”

R — 2312 / mai 1896 (extras)

Isus înaintea lui Pilat — „Uitați-vă bine la Cel care a suferit”

Relatarea rușinii iubitului nostru Răscumpărător, îndurată pentru noi cu atâta răbdare, este cât se poate de mișcătoare, și poate că relatarea ei și citirea ei a adus mai multe inimi la pocăință decât orice altceva. Ea nu-și pierde puterea nici asupra celor care L-au acceptat pe Domnul nostru și răscumpărarea efectuată de sângele Lui: ea ne înmoaie inima de câte ori ne gândim la Cel care a îndurat o împotrivire așa de mare din partea păcătoșilor, când ne amintim că El n-a meritat-o și că ea a făcut parte din sacrificiul Lui pentru noi. Apostolul ne indică una din cele mai convingătoare lecții despre acest subiect, îndemnând ca toți urmașii Domnului să se gândească la smerenia, răbdarea și suferințele lui Cristos, îndurate pe nedrept, ca nu cumva să cădem de oboseală în sufletele noastre, când îndurăm necazuri relativ ușoare, în timp ce mergem pe urmele Lui (Evr. 12:3). Apostolul se referă iarăși la aceasta, în legătură cu celelalte suferințe ale lui Cristos, zicând că Cel care a fost bogat, pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca noi să ne putem îmbogăți prin sărăcia Lui; că El a suferit, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu; și că așa cum El Și-a dat viața pentru noi, o jerfă de bună voie, „și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați”.

**„Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea
păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de
Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să
cădeți de oboseală în sufletele voastre.”**

Evrei 12:3

Capitolul 16

Răstignirea

R — 4712 / 15 noiembrie 1910

Prințul vieții răstignit

Matei 27:33-50

„El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.” Isa. 53:5.

Procesul lui Isus a avut loc în realitate la scurt timp după arestarea Sa, dar, pentru că după cerința Legii o condamnare la moarte trebuia să se facă ziua, s-a stabilit o adunare a Sinedriului în dimineața următoare, care, într-un mod superficial, a confirmat hotărârea marelui preot din noaptea trecută, că Isus a hulit pe Creatorul când a pretins că El venise în lume în acord cu planul de mult promis al Creatorului, că El va răscumpăra pe Israel și lumea din condamnarea morții, că la timpul potrivit al lui Dumnezeu, El va stabili Împărăția Mesianică pentru binecuvântarea Israelului și a tuturor familiilor pământului. Acest lucru a fost grăbit ca nu cumva mulțimile adunate, care au strigat „Osana, fiul lui David”, când Isus a intrat călare pe un asin cu cinci zile înainte, să înceapă iar să-L proclame împărat. Nici o execuție nu putea avea loc în timpul săptămânii Paștilor. Iar dacă Isus era ținut prizonier, nu știa ce I Se putea întâmpla Lui sau lor. De aceea, aveau la dispoziție numai câteva ore pentru a împlini planul care, credeau ei, va scăpa țara de un om pe care-l considerau un înșelător și unul care era posibil să-i vâre în încurcătură cu guvernul de la Roma.

Sinedriul avea autoritatea să judece poporul în privința religiei lor, dar îi era interzis să execute pedeapsa cu moartea.

De aceea a fost necesar, după condamnarea din partea Sinedriului, să ducă acest caz înaintea lui Pilat, guvernatorul roman. Înțelegând că Pilat nu va recunoaște hula ca o cauză de moarte, acuzația adusă împotriva lui Isus în fața acestuia a fost una total diferită, și anume că Isus era un răzvrătit și un provocator de tulburare; că El pretindea a fi împărat și că libertatea Lui era împotriva intereselor Imperiului Roman. Absurditatea și ipocrizia unei astfel de acuzații erau prea vădite ca să mai fie nevoie a fi discutate. Pilat și-a dat seama că L-au adus la el din cauza invidiei — pentru că El și învățăturile Lui aveau mai multă influență la poporul de rând decât putea fi exercitată de preoții cei mai de seamă și de cărturari. Pilat s-a eliberat de responsabilitate declarând că deoarece Isus era din Galileea, acest caz, de care el era bucuros să scape, intra sub jurisdicția împăratului Irod, guvernatorul Galileii.

Isus înaintea împăratului Irod

Aceasta era o greutate neașteptată, dar palatul lui Irod nu era departe. El s-a bucurat de ocazia de a-L vedea pe Isus, de ale Cărui minuni auzise multe. Uitându-se la trăsăturile nobile ale Învățătorului și văzând în El puritate și demnitate blândă, trebuie să i se fi părut ridicol ca o astfel de persoană să fie acuzată ca răzvrătit și ca un om periculos pentru interesele de pace ale țării. După câteva cuvinte și glume sarcastice, gărzile palatului L-au luat și ei la mână pe Cel pe care stăpânul lor L-a tratat neserios. I-au pus o mantie purpurie și o coroană de spini și și-au bătut joc de înfățișarea Lui neregească. Apoi Irod a refuzat să se implice în acest caz și a trimis Prizonierul înapoi la Pilat, poate simțind că avusese deja destul necaz în legătură cu decapitarea lui Ioan Botezătorul cam cu un an în urmă. Chestiunea era o glumă pentru Pilat și pentru Irod — având de-a face cu cazul unui om despre care se pretindea a fi atât de periculos încât trebuia să moară astfel, pe când El era în mod evident atât de curat și nevinovat încât și cel mai slab ar fi în siguranță cu El.

Nedumerirea lui Pilat a crescut

Pilat a fost dezamăgit când Isus a fost adus înapoi la curtea lui. Cazul nu era plăcut de rezolvat. Prizonierul era evident nevinovat de vreo crimă, dar acuzatorii Lui erau cei mai proeminenți oameni din poporul și din cetatea de care răspundea el. Trebuia să le păstreze bunăvoința, dacă era posibil, și ei evident erau înclinați spre uciderea captivului lor nevinovat sub forma legalității. Ce păcat că religia a fost atât de adesea denaturată de către susținătorii ei în fiecare veac al lumii! O lecție pe care trebuie s-o învățăm cu toții este să cercetăm motivele și intențiile propriei noastre inimi, ca să nu fim induși în eroarea celui rău — să încălcăm drepturile altora și astfel să luptăm împotriva lui Dumnezeu.

Pilat a ascultat acuzațiile, și-a dat seama că nu era nici un adevăr în ele, și apoi a comunicat decizia sa: Nu găsesc nici o vină în Isus, dar văzând că s-a creat o asemenea tulburare, consider că este necesar, în interesul păcii, să mulțumesc cerințele nedrepte ale mulțimii zgomotoase. De aceea voi pune ca prizonierul să fie bătut, deși recunosc faptul că nu merită pedeapsă. Biciuirea va fi pentru binele Său, precum și pentru pacea cetății, pentru că, satisfăcând cererea mulțimii, viața lui Isus va fi cruțată. Cum este cu deciziile politice, această hotărâre era foarte corectă. Magistrații admit că absoluta dreptate nu este întotdeauna posibilă, având de-a face cu condiții imperfecte.

Dar conducătorii nu erau mulțumiți cu ceva mai puțin decât moartea lui Isus. Gloata a fost sfătuită să strige: Răstignește-L! Răstignește-L! Lui Pilat i se părea imposibil să înțeleagă că putea fi stârnită o asemenea dezlănțuire împotriva unei persoane atât de nevinovate. Așa că el a întrebat: Ce rău a făcut? Dar răspunsul a fost: Răstignește-L! O, cum poate ignora patima umană orice principiu al dreptății! Spre a-i crește nedumerirea lui Pilat, soția lui i-a trimis atunci vorbă: Să n-ai nimic de-a face cu acest Om drept, pentru că tocmai am avut un vis groaznic în legătură cu El.

Ca ultimă soluție, Pilat a pus ca Isus să fie dus într-un

loc mai înalt unde mulțimea să-L poată vedea, și apoi a strigat adresându-li-se: „Iată Omul!” Priviți caracterul omului pe care vreți să-L răstigniți. Remarcați că El are cele mai nobile trăsături, așa cum nici unul din neamul vostru nu are — și nici alții. Vreți să răstigniți pe cel mai bun exemplar din neamul vostru? Gândiți-vă; fiți raționali. Iată Omul! De ani de zile la voi există un obicei, ca la acest timp al anului guvernul să elibereze un prizonier. Așadar, considerați că Isus a fost condamnat și că concepția voastră despre dreptate a fost satisfăcută și acum vi-L eliberez. Dar mulțimea a strigat cu atât mai tare: Răstignește-L! Eliberează-ne pe Baraba (un tâlhar și un personaj periculos).

Cine să explice această perversitate ciudată a naturii umane decăzute — ca un răufăcător să fie preferat în locul unui sfânt? Astfel, cu câțiva ani în urmă, în orașul Viena, un om care tocmai fusese eliberat de executarea unei pedepse cu închisoarea a ținut o cuvântare în care a declarat că toți evreii ar trebui dați la moarte. Poporul a părut cuprins de nebunie. Omul acesta rău a devenit un lider al simțământului public. A fost aplaudat, și cum mandatul primarului era pe sfârșite, el a fost ales ca primar al orașului în virtutea bravurii sale. O, rușine! Cum putem pretinde că lumea este pregătită pentru libertate când astfel de situații ne sar în ochi și marchează paginile istoriei? Ele dovedesc, din contră, că lumea are nevoie chiar de un astfel de guvern puternic, imperial, cum intenționează Dumnezeu să dea — Împărăția Fiului drag al lui Dumnezeu, puternic pentru suprimarea oricărei nedreptăți și pentru ridicarea oricărei dreptăți.

Nu ești prieten cu Cezarul

Conducătorii evrei erau vicleni. Ei știau că trădarea față de Roma era una dintre cele mai serioase ofense, și în faptul că Isus a vorbit despre Sine că era împărat ei aveau o pârghie pentru a forța răstignirea Lui. Ei au folosit-o, asigurându-l pe Pilat că dacă-L va elibera pe prizonier ei vor raporta la împărat. Pilat știa că va avea greutate în explicarea unui astfel

de caz și că guvernul roman va fi de acord cu decizia lui Caiafa, că era mai bine să moară un om decât să aibă tulburare pe domeniul lor. Astfel forțat, Pilat a fost în final de acord și a scris hârțiile pentru execuție, dar înainte de a face acest lucru a luat un urcior cu apă și în văzul poporului și-a spălat mâinile zicând: „Eu sunt nevinovat de sângele acestui om drept”.

Execuția a început. Soldații aveau deja doi hoți pe care să-i răstignească și numai au adăugat încă o cruce; și procesiunea a pornit spre Golgota, o coastă a unui deal aproape de locul unde fața stâncii se aseamănă mult cu un craniu — Golgota însemnând *locul căpățânii*. Este tocmai la nord de oraș, în afara zidului. Clădirile noi și un zid ridicat recent împiedică vizitatorii de acum să vadă efectul de craniu al locului așa cum se vedea înainte. Prin lege, fiecare condamnat avea scrisă deasupra capului său nelegiuirea de care era acuzat. Deasupra capului Învățătorului era scrisă nelegiuirea Sa — „Isus, Împăratul Iudeilor”.

Satan și credulii înșelați de el au gândit că în final au scăpat de Isus. Preoții și bătrânii și-au bătut joc de afirmația Lui că era Fiul lui Dumnezeu și au cerut ca, dacă El era Fiul lui Dumnezeu, să demonstreze acest lucru coborându-Se de pe cruce. Ei nu și-au dat seama de Adevăr, că era necesar ca El să moară pentru păcatul omului, pentru ca în curând să poată avea autoritate dreaptă, în Împărăția Sa glorioasă, să restabilească întreaga omenire la perfecțiune și viață deplină sub termenii Noului Legământ, al cărui Mijlocitor va fi El (Ier. 31:31). La ceasul al șaselea, la amiază, s-a lăsat întuneric timp de trei ore și apoi Isus a murit zicând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Pentru ca El să poată simți pe deplin greutatea Dreptății Divine care aparținea păcătosului, era necesar ca Tatăl să Se ascundă de El, ca și cum El ar fi fost păcătosul. Această separare temporară de Tatăl a fost evident cea mai severă lovitură dintre toate experiențele Învățătorului.

„S-a sfârșit!”

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.” Se presupune că acestea au fost ultimele cuvinte, ultimul act al slujirii pământești a Domnului nostru, utima tușă. Ce potrivit este ca Acela care a căutat să facă voia Tatălui cu orice preț, să aibă absolută încredere că în moartea Sa, spiritul vieții Sale va fi în grija și păstrarea Tatălui, și ca El să exprime acest lucru! Și acest lucru trebuie să fie adevărat despre toți aceia care sunt urmașii Săi. După ce am predat totul Domnului, noi trebuie să ne însușim atât de deplin făgăduințele Sale îndurătoare, încât să nu ne temem de intrarea în moarte. Moartea în cazul Domnului nostru însă trebuie să fi însemnat cu mult mai mult decât ar putea însemna pentru noi. Noi avem nu doar asigurarea Domnului că vom fi înviați, ci și o ilustrare a puterii divine prin cazul Domnului nostru. El L-a înviat pe Domnul nostru din morți, a cărui putere va fi exercitată prin El ca să ne ducă la glorie, onoare și nemurire. Domnul nostru a fost înaintemergătorul; nimeni înaintea Lui nu fusese înviat din morți, nici la perfecțiunea vieții umane, nici la perfecțiunea naturii divine.

C. M. 381

Unde Isus S-a răstignit,
Domnul mi S-a descoperit,
Sânge-a vărsat pe Golgota,
Mântuire-acolo-am aflat.

Soarele s-a întunecat,
Pământul s-a cutremurat.
Murind Isus toate a gătat,
Calea-n cer mi-a eliberat.

Corul

O, Golgota, loc de jale,
Unde-a vărsat Isus sânge;
Tu-mi ești loc de bucurie,
De unde fericirea-mi curge.

O, Isuse, cum poate fi,
Pentru mine c-ai suferit?
Inima mea, o, nu uita,
Ce s-a-ntâmplat pe Golgota.

Paștile Noii Creații

„Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și ale adevărului.” 1 Cor. 5:7, 8.

Printre experiențele Israelului tipic, Paștile erau însemnate. Sărbătoarea Paștilor, celebrată în fiecare an timp de șapte zile, începea cu ziua a cincisprezecea a primei luni. În mod general se sărbătorea eliberarea poporului Israel din robia Egiptului — dar în mod special trecerea peste, sau cruțarea vieții întâilor-născuți ai acestei națiuni în timpul plăgii morții care a venit peste egipteni și care, fiind ultima plagă, i-a obligat în final să-i elibereze pe israeliți din robia lor forțată. Trecerea peste întâii-născuți ai lui Israel a prevestit eliberarea întregii națiuni a lui Israel și trecerea lor în siguranță prin Marea Roșie la libertate de sub sclavia Egiptului. Putem observa cu ușurință că un eveniment atât de semnificativ va fi comemorat în mod convenit de către israeliți, fiindcă este strâns identificat cu nașterea națiunii lor; și astfel este celebrat de către evrei până în ziua de astăzi. Pe membrii Noii Creații îi interesează aceste evenimente, deoarece pe ei îi interesează toate faptele și aranjamentele Tatălui lor ceresc, atât în ceea ce privește poporul Său tipic, Israelul după trup, cât și în ceea ce privește întreaga omenire. Dar pe Noua Creație o interesează și mai adânc lucrurile care s-au întâmplat în Egipt pentru faptul că Domnul le-a descoperit „taina” că lucrurile întâmplare cu Israelul natural erau menite să simbolizeze și să preumbrească lucruri încă și mai mari din planul divin cu privire la Israelul Spiritual antitipic — Noua Creație.

Cu privire la aceste lucruri spirituale apostolul spune că

„omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește. Nouă (Creației Noi) însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său” (1 Cor. 2:14, 10). Dumnezeu a folosit pe apostoli ca purtătorii Săi de cuvânt pentru a ne da anumite indicii prin care, sub îndrumarea Spiritului Său, să putem înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Unul dintre aceste indicii se află în textul de la începutul acestui capitol. Urmând indicația apostolului vedem clar că Israelul trupesc a simbolizat întregul popor al lui Dumnezeu — pe toți cei care în final vor deveni poporul Său, până la sfârșitul Veacului Milenar; că egiptenii au reprezentat pe împotrivorii poporului lui Dumnezeu, faraon, cârmuitorul lor, a reprezentat pe Satan, prințul răului și întunericului, iar servitorii și călăreții lui faraon au reprezentat pe îngerii decăzuți și pe oamenii care s-au asociat sau care se vor asocia cu Satan ca împotrivorii ai Domnului și ai poporului Său — ai Noii Creații și în general ai casei credinței. După cum poporul Israel dorea eliberarea și gema sub supraveghetorii lor, dar erau slabi și incapabili să se elibereze singuri și nu s-ar fi putut elibera niciodată de sub jugul egiptean dacă n-ar fi intervenit Domnul pentru ei și n-ar fi numit și trimis pe Moise ca să fie eliberatorul lor, tot așa vedem că omenirea în prezent și de-a lungul istoriei geme și suspină în dureri sub asuprirea „prințului lumii acesteia” și a servitorilor lui, Păcatul și Moartea. Aceste sute de milioane din omenire tânjesc după eliberare din robia păcatelor și slăbiciunilor lor, precum și după eliberare de pedepsele acestora — durerea și moartea. Dar fără ajutor divin omenirea este neputincioasă. Unii se luptă viguros și reușesc întrucâtva, dar nimeni nu se eliberează. Întreaga rasă a lui Adam este în robia păcatului și a morții și singura lor speranță este în Dumnezeu și în antitipicul Moise, în Cel care a promis că Își va elibera poporul la timpul Său hotărât — trecându-l peste Marea Roșie — care reprezintă Moartea a Doua, în care Satan și toți care se asociază sau simpatizează cu el și cu purtarea lui rea

vor fi nimiciți pentru totdeauna, după cum este simbolizat prin înecarea lui faraon și a oștirii sale în Marea Roșie literală. Dar poporul Domnului „nu va fi vătămat de a Doua Moarte”.

Cele anterioare sunt o imagine generală; dar în ea, și ca o parte a ei, se află alta, o imagine specială care se referă nu la omenire în general și la eliberarea ei din robia păcatului și a morții, ci numai la o clasă specială din omenire — întâii-născuți. Corespunzători acestora, ca antitipul lor, ne este adusă în atenție prin cuvântul inspirat „Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri” — Noua Creație. În tip, întâii-născuți ocupau un loc special — erau moștenitorii; un loc special și prin aceea că au fost supuși unei probe sau încercări speciale înaintea fraților lor. Ei au devenit pasibili de moarte înainte de exodul general, iar când a avut loc exodul acești întâi-născuți au avut un loc special în el — au avut de făcut o lucrare specială în legătură cu eliberarea generală, pentru că ei au devenit o clasă separată, reprezentată prin seminția lui Levi. Ei au fost separați de frații lor, renunțând total la moștenirea în țară, pentru ca, în acord cu aranjamentul divin, să poată fi învățătorii fraților lor.

Această seminție sau casă a lui Levi reprezintă clar casa credinței, care este reprezentată la rândul ei de Preoțimea Împărătească în pregătire, care renunță la moștenirea lucrurilor pământești în favoarea fraților, și în curând va constitui în realitate Preoțimea Împărătească, al cărei Mare Preot este Domnul și care va binecuvânta, va conduce și va instrui omenirea în timpul Veacului Milenar. După cum în Egipt întâii-născuți ai lui Israel au fost supuși morții, dar s-a trecut peste ei, au scăpat, și pierzându-și moștenirea pământească au devenit o preoțime, tot așa Biserica antitipică a întâilor-născuți în timpul prezent este supusă Morții a Doua, fiind probată sau încercată pentru viață sau moarte veșnică înainte de restul omenirii și trece din moarte la viață prin meritul sângelui Răscumpărătorului — moartea Lui.

Devenind participanți la harul Domnului lor, ei renunță sau jertfesc împreună cu El moștenirea pământească, partea

pământească, viața pământească, ca să poată ajunge la cer și la „viață din belșug”. Astfel, în timp ce Biserica întâilor-născuți, Noua Creație, „toți mor ca un om”, și în ceea ce privește lucrurile pământești s-ar părea că renunță și pierde mai mult decât alții, chiar dacă omul natural nu înțelege aceasta, totuși peste ei se trece sau sunt salvați din moarte și ca Preoțime Împărătească vor fi făcuți părtași gloriei, onoarei și nemuririi împreună cu Marele lor Preot, Isus. Aceștia, a căror cruțare are loc în decursul nopții acestui Veac Evanghelic — înaintea apariției dimineții Milenare și înaintea răsăritului Soarelui Dreptății — vor fi conducătorii oștirii Domnului, ca s-o scoată din robia Păcatului și a Satanei. Remarcați cum se potrivește aceasta cu cuvintele apostolului (Rom. 8:22, 19): „Toată creația suspină și suferă durerile nașterii” — „așteaptă ... descoperirea fiilor lui Dumnezeu” — așteaptă trecerea completă peste Biserica întâilor-născuți prin Întâia Înviere la glorie, onoare și nemurire.

Dar acum o altă trăsătură a tipului este importantă. În tip, pentru a se efectua trecerea peste întâii-născuți și eliberarea ulterioară a întregului popor al Domnului, a fost necesar ca mielul de Paști să fie junghiat, sângele lui să fie stropit pe stâlpii ușii și pe pragul de sus al casei, iar carnea lui să fie mâncată în aceeași noapte împreună cu ierburi amare și azimi. Astfel fiecare casă israelită a reprezentat casa credinței și fiecare miel a reprezentat pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, iar întâiul-născut al fiecărei familii a reprezentat Cristosul, Cap și Corp, Noua Creație. Ierburile amare au reprezentat probele și necazurile din timpul prezent, care servesc spre a crește cu atât mai mult pofta casei credinței pentru Miel și azimi. Mai mult, deoarece fiecare familie trebuia să mănânce cu toiagul în mână și încinși pentru drum, aceasta reprezintă faptul că întâii-născuți antitipici și casa credinței, care astfel se împărtășesc din Miel în decursul nopții acestui Veac Evanghelic, vor fi străini și călători în lume, își vor da seama de robia păcatului și morții, și vor dori să fie conduși de către

Domnul afară din păcat și corupție, la libertate — la libertatea fiilor lui Dumnezeu.

Comemorarea Domnului nostru

În armonie cu acest tip al junghierii mielului de Paști în a patrusprezecea zi a primei luni — ziua care precede cele șapte zile ale Sărbătorii Paștilor celebrată de evrei — Domnul nostru a murit ca Mielul de Paști antitipic, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. La nici o altă dată nu era posibil ca Domnul nostru să sfârșească în moarte sacrificiul început la vârsta de 30 de ani prin botezul spre moarte. Astfel, deși evreii au încercat de multe ori să-L prindă, nimeni n-a putut pune mâna pe El, pentru că „nu-I venise ceasul”. Ioan 7:8, 30.

Așa cum evreilor li s-a poruncit să aleagă mielul de jertfă în ziua a zecea a primei luni și să-l primească în casele lor la această dată, Domnul, în mod potrivit, li S-a oferit la acea dată, când cu cinci zile înainte de Paști a intrat în cetate călare pe asin, iar mulțimea striga: „Osana! Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!” „A venit la ai Săi și ai Săi (ca națiune) nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit (individual) ... le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu”. Națiunea, prin reprezentanții ei, conducătorii, în loc să-L primească L-au respins și astfel în momentul acela s-au identificat cu Adversarul. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, sângele Noului Legământ este eficient și pentru casa lui Iacov și pentru toți cei care doresc armonie cu Dumnezeu; și chiar dacă s-au împărtășit din meritele Mielului — refuzând totuși să mănânce din Mielul antitipic — ei ca națiune au pierdut ocazia de a deveni întâii-născuți, Preoțimea Împărătească, națiunea sfântă, poporul deosebit al lui Mesia — au pierdut ocazia de a trece dincolo și a deveni membrii Noii Creații, cu viață mai abundentă în glorie, onoare și nemurire; dar ne bucurăm că ni se spune în altă parte în Scripturi că ei, cu toate acestea, vor avea ocazia glorioasă de a-L accepta pe Mielul lui Dumnezeu, de a mânca, de a-și însuși

carnea Lui, sacrificiul Lui, și de a scăpa astfel din robia păcatului și a morții, sub conducerea Domnului și a fraților Săi credincioși, Israelul spiritual, Biserica antitipică a întâilor-născuți. Rom. 11:11-26.

La sfârșitul serviciului Domnului nostru, în a patrusprezecea zi a lunii întâi, „în noaptea în care a fost vândut”, și ca atare în aceeași zi în care a murit ca Mielul antitipic, El a sărbătorit împreună cu ucenicii Săi Paștile tipice ale evreilor — mâncând împreună cu cei doisprezece apostoli mielul tipic care Îl reprezenta pe El Însuși, jertfa Sa pentru păcatele lumii, „adevărata hrană”, singura prin a cărei putere se poate obține viața, libertatea și binecuvântarea fiilor lui Dumnezeu. Mâncarea acestei cine în noaptea dinaintea morții Domnului nostru, și totuși în aceeași zi, a fost posibilă datorită obiceiului evreiesc după care ziua începe seara și nu la miezul nopții. Evident că Domnul a aranjat toate lucrurile Israelului în conformitate cu tipurile pe care ele urmau să le exprime.

Ca evrei „născuți sub Lege”, Domnul nostru și apostolii Săi erau obligați să sărbătorească acest tip și să-l sărbătorească la timpul cuvenit; și după ce au ținut astfel Cina evreiască, mâncând mielul cu pâine nedospită și cu ierburi amare, și probabil de asemenea după obicei, cu „rodul viței”, Domnul — luând o parte din pâinea nedospită și din rodul viței, rămase de la Cina evreiască, tipul — a instituit pentru ucenicii Săi și pentru întreaga Sa Biserică pe care ei o reprezentau (Ioan 17:20) un lucru nou, care pentru ei, ca Israel spiritual, Biserica Întâilor-Născuți, Noua Creație, trebuia să ia locul, să înlocuiască Cina de Paști evreiască. Domnul nostru n-a instituit un alt tip sau un tip mai înalt al Paștilor evreilor. Dimpotrivă, tipul era pe cale de a-și începe împlinirea și astfel nu mai era potrivit pentru cei care i-au acceptat împlinirea. Domnul nostru, ca Miel antitipic, era pe cale să fie jertfit, după cum spune apostolul în textul de la începutul acestui capitol: „Hristos, Paștele nostru (Mielul) a fost jertfit”.

Nimeni, acceptând pe Cristos ca Mielul de Paști și astfel

acceptând faptul că antitipul a luat locul tipului, n-ar mai putea în mod potrivit să pregătească un miel tipic și să-l mănânce în amintirea eliberării tipice. De atunci încolo lucrul potrivit pentru toți cei care cred în Isus ca adevăratul Miel de Paști este să-și stropască stâlpii ușii inimii cu sângele Lui: „Cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea” (de condamnarea prezentă — dându-și seama că păcatele lor sunt ispășite prin sângele Lui și că prin sângele Lui au acum iertarea păcatelor). Începând de atunci, aceștia trebuie să mănânce sau să-și însușească meritele Răscumpărătorului lor — meritele omului Isus Cristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. Prin credință ei trebuie să se împărtășească de aceste merite și să înțeleagă că după cum păcatele lor au fost puse asupra Domnului și El a murit pentru ei, tot așa meritele și dreptatea Lui le sunt atribuite lor. Ei mănâncă sau își însușesc aceste lucruri prin credință.

Dacă Cina Domnului nostru a luat atunci locul Cinei de Paști, dar nu ca un tip mai înalt — antitipul fiind început — ce a fost această Cină? Răspundem că a fost o Comemorare a antitipului — o amintire pentru urmașii Lui a începutului împlinirii Paștelui antitipic.

A accepta astfel pe Mielul nostru și a comemora astfel moartea Sa pentru noi, înseamnă a fi în așteptare în privința eliberării promise poporului lui Dumnezeu și de aceea înseamnă că aceia care prețuiesc și comemorează în mod rațional, deși sunt în lume, nu sunt din lume, ci sunt străini și călători care caută condiții mai bune, fără supărările, întristările și robia prezentă a domniei Păcatului și Morții. Aceștia se împărtășesc din pâinea adevărată, antitipică, nedospită: ei caută s-o ia în curățenia ei, fără a fi coruptă (dospită) de teoria, stricăciunea, ambițiile, egoismul uman etc., ca să poată fi tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Ei se împărtășesc de asemenea din ierburile amare ale persecuției, în armonie cu cuvintele Învățătorului, că servul nu este mai presus decât Domnul său și că dacă însuși Domnul a fost insultat, persecutat și respins, și ei trebuie să

se aștepte să fie tratați la fel, pentru că lumea nu-i cunoaște după cum nu L-a cunoscut nici pe El. Mai mult, declarația Domnului este că nimeni nu va fi acceptabil pentru El dacă prin credințioșia lui nu-și va atrage asupra-și dizgrația lumii. Cuvintele Sale sunt: „Toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați”. „Din cauza Mea ... vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri.” Mat. 5:11, 12; 2 Tim. 3:12.

Când Domnul nostru a instituit Cina de Amintire, numită Cina Cea din Urmă, aceasta a fost, după cum am arătat mai sus, un simbol nou, bazat pe tipul Paștelui vechi și în legătură cu el, deși nu era o parte a acestuia, fiind o comemorare sau o amintire a antitipului. După cum citim: El „a luat pâine, și după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: «Acesta este trupul Meu, dat pentru voi (aceasta Mă reprezintă pe Mine, Mielul antitipic; ea reprezintă carnea Mea); să faceți lucrul acesta în amintirea Mea»”. Intenția evidentă a Domnului era să fixeze în mintea urmașilor Săi faptul că El este Mielul antitipic pentru întâii-născuți antitipici și pentru casa credinței. Expresia „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea” sugerează că pentru urmașii Săi această nouă instituire trebuia să ia locul celei dinainte, care trebuia să fie scoasă din uz datorită împlinirii. „Tot astfel, după cină, a luat paharul, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu»” — sângele legământului — sângele care sigilează Noul Legământ. „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea ori de câte ori veți bea din el.” Noi nu înțelegem că aceasta sugerează să facem lucrul acesta fără a ține seama de timp și de loc etc., ci înseamnă că atunci când acest pahar și această pâine nedospită vor fi folosite de atunci încolo la serbarea Paștilor, de fiecare dată trebuie să se considere o celebrare a antitipului, nu a tipului. După cum n-ar fi fost conform legii, potrivit sau tipic a sărbătorii Paștile la o altă dată decât aceea hotărâtă de Domnul, tot așa nu este potrivit să se celebreze nici antitipul la o altă dată decât la aniversarea lui. 1 Cor. 11:23-25.

Apostolul adaugă: „Pentru că, de câte ori mâncați pâinea

aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11:26). Aceasta ne arată că ucenicii au înțeles clar că de atunci înainte pentru toți urmașii Domnului serbarea anuală a Paștilor trebuie să aibă o nouă însemnătate: pâinea frântă reprezintă trupul Domnului, paharul reprezintă sângele Său. Deși această nouă instituire n-a fost impusă urmașilor Săi ca o lege și deși nu s-a prevăzut nici o pedeapsă pentru respectarea ei în mod nepotrivit, totuși Domnul a știut bine că toți cei care se vor încrede în El și Îl vor aprecia ca Mielul antitipic de Paști vor fi bucuroși să țină Comemorarea pe care El le-a sugerat-o astfel. Și încă tot așa este. Credința în răscumpărare continuă să-și găsească ilustrația în această comemorare simplă, „până va veni El” — nu numai până la parousia sau prezența Domnului nostru în secerișul sau sfârșitul acestui veac, ci până când în timpul parousiei Sale unul câte unul credincioșii Săi vor fi fost adunați la El, dincolo de „Văl”, ca să participe acolo într-o măsură mai deplină, și, după cum a declarat Domnul nostru, să se împărtășească din el (pahar — n. e.) „nou în Împărăție”.

„Noi care suntem mulți, suntem o singura pâine”

„Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine.” 1 Cor. 10:16, 17.

Călăuzit de Spiritul sfânt, apostolul ne prezintă aici încă un gând cu privire la această Comemorare instituită de Domnul nostru. El nu neagă, ci susține că în primul rând pâinea reprezintă trupul frânt al Domnului nostru, jertfit pentru noi, și că paharul reprezintă sângele Său, care sigilează iertarea noastră. Dar acum, pe lângă aceasta, el arată că noi, ca membri ai Ecclesiei, membri ai corpului lui Cristos, viitorii Întâi-Născuți, Noua Creație, devenim părtășii cu Domnul nostru în moartea Sa, părtășii în jertfa Sa; și după cum a spus în alt loc, parte din legământul nostru este să „împlinim ce

lipsește necazurilor lui Hristos” (Col. 1:24). Gândul de aici este la fel cu cel arătat prin cuvintele: „am fost botezați în moartea Lui”. Astfel, în timp ce corpul Domnului a fost pâinea frântă pentru lume, credincioșii din acest Veac Evanghelic, cei loiali, cei aleși, Noua Creație, sunt socotiți ca părți ale aceleiași pâini, „mădulare ale trupului lui Hristos”; și de aceea, în frângerea pâinii, după ce am recunoscut că ea este jertfa Domnului nostru pentru noi, trebuie să recunoaștem mai departe că este și frângerea sau jertfirea întregii Biserici, a tuturor celor consacrați să fie morți cu El, să fie frânți cu El, să se împărtășească de suferințele Lui.

Aceasta este ideea corectă cuprinsă în cuvântul „părtășie” — comuniune, participare comună. De aceea, la fiecare celebrare anuală a acestei Comemorări, noi nu numai recunoaștem că temelia tuturor speranțelor noastre se bazează pe jertfa iubitului Răscumpărător pentru păcatele noastre, ci și ne reînviem și ne reînnoim consacrarea să „murim împreună cu El, ca să și trăim împreună cu El” — „să răbdăm, ca să și împărățim împreună cu El”. Cât de cuprinzător este sensul acestei celebrări instituite divin! Noi nu punem simbolurile în locul realității; desigur, nimic n-ar putea fi mai departe de intenția Domnului nostru și n-ar fi deloc potrivit nici pentru noi să facem acest lucru. Părtășia inimii cu El, nutrirea inimii dintr-Însul, părtășia inimii cu ceilalți membri ai corpului și înțelegerea din inimă a sensului legământului nostru de sacrificiu, este adevărata părtășie pe care, dacă suntem credincioși, o vom îndeplini zi de zi tot anul — fiind frânți zilnic împreună cu Domnul nostru și nutrindu-ne continuu din meritul Său, întărindu-ne în Domnul și în puterea tăriei Lui. Ce binecuvântare primim prin celebrarea acestei Comemorări! Cum ne arde inima după mai multă apreciere și creștere în har și cunoștință, și după mai multă participare la privilegiile serviciului pentru care suntem chemați, nu numai în ceea ce privește prezentul, ci și în ceea ce privește viitorul!

Se va observa că apostolul include și paharul pentru care

lăudăm pe Dumnezeu. „Nu este el o părtășie (comuniune, participare comună) a sângelui lui Hristos?”. O, ce gând — că adevărații consacrați, credincioasa „turmă mică” a Noii Creații a fost Cristos în trup de-a lungul acestui Veac Evanghelic, și că suferințele, încercările, rușinea și moartea acestora, pe care Domnul i-a acceptat și i-a recunoscut ca „mădulare ale trupului Său” în carne, sunt cu toții socotiți ca părți ale jertfei Sale, pentru că sunt asociați cu El și sunt sub El care este Capul nostru, Marele nostru Preot! Cei care înțeleg situația, cei care apreciază invitația lui Dumnezeu de a fi membri în această Ecclesie și participarea consecutivă în sacrificiu până la moarte acum și în glorioasa lucrare din viitor, nu se bucură oare să fie socotiți vrednici a suferi batjocura pentru numele lui Cristos și a-și pune viața în serviciul Adevărului ca membri din carnea și oasele Sale? Ce le pasă acestora dacă lumea nu-i cunoaște, după cum nu L-a cunoscut nici pe Domnul? (1 Ioan 3:1). Ce le pasă acestora, chiar dacă trebuie să sufere pierderea celor mai alese binecuvântări și avantaje pământești, dacă ei, ca și corp al lui Cristos, vor putea fi socotiți vrednici de o parte împreună cu Răscumpărătorul în gloriile Sale viitoare?

Pe măsură ce aceștia cresc în har, cunoștință și zel, sunt în stare să cântărească și să judece lucrurile din punctul de vedere al apostolului, când a spus cu privire la avantajele și favorurile pământești: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere ... și le socotesc ca gunoaie”. „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care va fi descoperită față de noi.” Filip. 3:8; Rom. 8:18.

Un alt gând este cu privire la iubirea reciprocă, simpatia și interesul care trebuie să predomine printre toți membrii acestui „singur trup” al Domnului. Pe măsură ce Spiritul Domnului ajunge să stăpânească tot mai mult în inimile noastre, acesta ne va face să ne bucurăm de fiecare ocazie de a face bine oamenilor după cum avem posibilitate, dar în special casei credinței. Pe măsură ce simpatia noastră crește

și merge către toată omenirea, ea trebuie să crească în special față de Domnul, și, prin urmare, de asemenea în special față de cei pe care El îi recunoaște, care au Spiritul Său și caută să umble pe urmele Sale. Apostolul arată că măsura iubirii noastre față de Domnul va fi dovedită prin iubirea față de frați, față de ceilalți membri ai corpului Său. Dacă iubirea noastră trebuie să fie astfel încât să rabde și să suporte totul în privința altora, cu cât mai mult va fi adevărat acest lucru în privința celorlalți membri ai aceluiași corp, atât de strâns uniți cu noi prin Capul nostru! Nu este de mirare că apostolul Ioan spune că una dintre dovezile proeminente că am trecut din moarte la viață este că iubim pe frați (1 Ioan 3:14). Într-adevăr, ne amintim că atunci când vorbește despre faptul că împlinim ce lipsește necazurilor lui Cristos, apostolul Pavel adaugă: „pentru trupul Lui, care este Biserica”. Col. 1:24.

Același cuget este exprimat iarăși în cuvintele: „Și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16). Ce frăție implică aceasta! Unde mai putem spera să găsim o astfel de iubire de frați care să-și dea viața pentru ei? Noi nu vorbim acum despre felul în care i-ar plăcea Domnului să folosească sacrificiul Bisericii, reprezentată prin „ștapul Domnului” ca o parte a sacrificiilor Zilei Ispășirii*. Remarcăm doar împreună cu apostolul că în ceea ce ne privește pe noi, sacrificiul, punerea vieții, trebuie să se facă în principal pentru frați — în serviciul lor; serviciul pentru lume aparține în primul rând veacului viitor, Mileniul. În condițiile prezente, timpul, talentele, influența și mijloacele noastre sunt mai mult sau mai puțin ipotocate pentru alții (soție, copii sau părinți bătrâni, sau alții care depind de noi), și suntem obligați de asemenea să asigurăm pentru noi înșine „cele necesare”, „cuviniicioase” și „ce este bine înaintea tuturor oamenilor”. Astfel ne rămâne relativ puțin la dispoziție pentru sacrificiu, relativ puțin de sacrificat pentru frați, iar lumea, carnea și diavolul încearcă în mod continuu să ia acest puțin de la noi

*Umbrele Cortului Întâlnirii privind sacrificiile mai bune, pag. 59.

și să-l abată de la jertfirea pentru care l-am consacrat.

Alegerea Bisericii de către Domnul în acest timp când răul predomină este cu scopul ca împrejurările în care suntem să poată dovedi măsura iubirii și loialității fiecăruia față de El și față de ai Lui. Dacă iubirea noastră este rece, atunci pretențiile lumii, ale cărnii și ale Adversarului vor fi mai mult decât putem rezista și ne vor absorbi timpul, influența, banii. Pe de altă parte, în măsura în care iubirea noastră pentru Domnul este puternică și caldă, în aceeași măsură ne va face plăcere să jertfim pentru El aceste lucruri — nu numai să dăm surplusul nostru de energie, influență și mijloace, jertfindu-le după cum găsim ocazie în serviciul fraților, ci în plus, acest spirit de devotare față de Domnul ne va determina să reducem la limite rezonabile și economice cerințele căminului și familiei, și în special ale noastre proprii, ca să avem mai mult de sacrificat pe altarul Domnului. După cum Domnul nostru Și-a frânt trupul și Și-a vărsat sângele, viața, trei ani și jumătate, sfârșind aceste jertfe doar la Calvar, tot așa și noi: jertfirea vieților noastre pentru frați se face în lucrurile mici, materiale sau spirituale, cele spirituale fiind mai înalte și de aceea mai importante, totuși cel ce și-ar reține compasiunea față de un frate care ar avea nevoi materiale ar da dovadă că Spiritul Domnului nu stăpânește în inima sa în gradul cuvenit.

Comemorarea este încă potrivită

Comemorarea inițială a morții iubitului nostru Răscumpărător (cu sensul mai larg atașat acesteia de către Spiritul sfânt prin apostol, care include participarea sau părtașia noastră cu El în sacrificiul Său) a fost, după cum am văzut, la o dată anume — a patrusprezecea zi a primei luni, după calculul evreiesc*. Și aceeași dată, aflată prin aceeași metodă de calcul, este încă potrivită și va plăcea tuturor celor care caută „cărările vechi” și doresc să umble pe ele. Această

*Anul evreiesc începe primăvara la prima apariție a Lunii noi

comemorare anuală a morții Domnului etc., așa cum a fost instituită de Domnul nostru și cum a fost ținută de Biserica timpurie, a fost reînviată în ultimul timp printre cei care vin în lumina Adevărului Prezent.

Nu este surprinzător că, pierzându-se tot mai mult din vedere sensul adevărat al cinei simbolice a Domnului, caracteristicile legate de celebrarea anuală au fost de asemenea neglijate. Aceasta se va înțelege mai clar când vom ajunge să înțelegem istoria acestui subiect, după cum urmează:

După ce apostolii și succesorii lor imediați au adormit — cam prin secolul al treilea — Romano-catolicismul a început să devină influent în Biserică. Una dintre doctrinele lui false susținea că în timp ce moartea lui Cristos ar asigura anularea vinei din trecut, ea n-ar putea șterge încălcările personale după ce credinciosul ar veni în relație cu Cristos — adică după botez, ci ar fi necesar un nou sacrificiu pentru aceste păcate. Pe baza acestei erori s-a creat doctrina Liturghiei, care, după cum am explicat-o anterior mai detaliat, era socotită o nouă jertfire a lui Cristos pentru păcatele specifice ale persoanei pentru care este oferită sau jertfită Liturghia — noua jertfire a lui Cristos fiind făcută să pară rațională prin pretenția că preotul care oficiază are puterea să schimbe pâinea și vinul în trupul și sângele real al lui Cristos, și apoi,

după echinocțiul de primăvară. A 14-a zi este ușor de calculat, dar nu trebuie confundată cu săptămâna de Sărbătoare, care începea în a 15-a zi și continua săptămâna următoare — sărbătoarea evreiască. Acea săptămână a azimilor, sărbătorită de evrei cu bucurie, corespunde cu întregul viitor al creștinului — reprezentând în special întregul an până la următoarea celebrare a Cinei Comemorative. La evrei sacrificarea mielului era un mijloc spre acel scop, un început al sărbătorii de șapte zile, căreia îi dădeau atenție deosebită. Comemorarea noastră este legată de sacrificarea Mielului și de aceea aparține zilei de 14 Nisan (prima lună). Mai mult, să ne amintim că odată cu schimbarea calculării orelor din zi, noaptea de 14 Nisan ar corespunde cu ceea ce noi am numi acum seara de 13 Nisan.

frângând azima, să frângă sau să jertfească pe Domnul din nou pentru păcatele persoanei pentru care se face Liturghia. Am arătat deja că din punct de vedere divin această învățătură și practică a fost o scârbă în ochii Domnului — „urâciunea care pustiește”. Dan. 11:31; 12:11*.

Această doctrină falsă a pustiit și în urma ei a venit mulțimea de erori ale Bisericii, marea cădere sau apostazie care a constituit sistemul roman — cel mai mare dintre toți Anticriștii. Secolele au trecut unul după altul cu această vedere predominând, stăpânind pretutindeni în creștinătate, până când, în secolul al 16-lea, marea mișcare a Reformei a început să stârnească împotrivire și proporțional a început să găsească adevărurile care fuseseră ascunse în timpul Veacurilor Întunecate sub doctrinele și practicile false ale Anticristului. Reformatorii primind mai multă lumină în privința întregii mărturii a Cuvântului lui Dumnezeu, această lumină a inclus vederi mai clare despre jertfa lui Cristos și ei au început să vadă că teoria și practica papală a Liturghiei era într-adevăr „urâciunea pustiirii” și au respins-o, cu diferite grade de fermitate. Biserica Angliei și-a revizuit Cartea de Rugăciuni în anul 1552 și a exclus cuvântul Liturghie.

Obiceiul Liturghiei a luat practic locul serbării anuale a Cinei de Amintire a Domnului, pentru că Liturghiile erau făcute frecvent, cu scopul de a curăți pe oameni în mod repetat de păcate. Când reformatorii au văzut eroarea aceasta, au încercat să se întoarcă la simplitatea originală a primei instituirii și au respins Liturghia romană ca fiind o celebrare nepotrivită a Cinei de Amintire a Domnului. Totuși, nevăzând legătura strânsă dintre tipul Paștilor, antitipul morții Domnului nostru și Cina ca o amintire a antitipului, ei n-au înțeles caracterul potrivit al ținerii acesteia la data repetării ei anuale. Ca atare vedem că printre protestanții unii serbează lunar, alții la fiecare trei luni, iar alții la patru luni — fiecare denotație folosindu-și judecata proprie — „ucenicii”

*Vol. II, cap. 9 și Vol. III, cap. 4

sărbătorind săptămânal, printr-o neînțelegere a Scripturilor cumva asemănătoare cu neînțelegerea referitoare la botez. Ei își bazează serbarea săptămânală a cinei pe declarația din Faptele Apostolilor care spune că Biserica timpurie se aduna în prima zi a săptămânii și la aceste adunări „frângeau pâinea”. Fapte 2:42, 46; 20:7.

Am observat deja* că aceste celebrări săptămânale nu erau comemorări ale morții Domnului, ci, dimpotrivă, erau mese de dragoste care comemorau învierea Sa și ocaziile de frângere a pâinii împreună cu El, de care s-au bucurat în câteva din zilele întâi ale săptămânii pe parcursul celor patruzeci de zile înainte de înălțarea Sa. Amintirea acestor ocazii de frângere a pâinii, în care ochii le-au fost deschiși și L-au recunoscut, i-a făcut probabil să se întâlnească apoi în prima zi a fiecărei săptămâni, și, nu nepotrivit, să aibă o masă comună, o frângere a pâinii. După cum am remarcat deja, paharul nu se amintește niciodată în legătură cu acestea, în timp ce în fiecare relatare despre Cina de Amintire a Domnului nostru paharul ocupă un loc la fel de important ca și pâinea.

Cine poate celebra?

Răspundem mai întâi de toate că nici unul care nu se încrede în sângele prețios al lui Cristos ca jertfă pentru păcate nu trebuie să se împărtășească. Nici unul nu trebuie să se împărtășească decât dacă prin credință are sângele stropirii pe stâlpii și pe pragul de sus al cortului pământesc care ne vorbește pace, în loc de a striga după răzbunare, cum a strigat sângele lui Abel (Evr. 12:24). Nici unul nu trebuie să celebreze sărbătoarea simbolică dacă nu are în inima sa sărbătoarea adevărată și nu L-a acceptat pe Cristos ca Dătătorul lui de viață. Mai departe, nici unul nu trebuie să se împărtășească dacă nu este membru al singurului corp, al singurei pâini, și dacă nu și-a socotit viața, sângele, jertfită împreună cu a Domnului în aceeași cupă sau pahar. Există

*Vezi vol. VI, cap. 10

aici o linie despărțitoare clară, nu numai între credincioși și necredincioși, ci și între consacrați și neconsacrați. Totuși, linia trebuie să fie trasă de fiecare persoană pentru sine însuși — atâta timp cât declarațiile sale sunt bune și rezonabil dovedite de comportarea sa exterioară. Nu este treaba unui membru și nici chiar a Bisericii să judece pe altul, decât dacă, după cum am arătat deja, chestiunea a ajuns în fața ei într-o formă definită, conform regulilor prescrise. Altfel bătrânii, sau reprezentanții Bisericii, trebuie să pună în fața celor care se adună împreună termenii sau condițiile acestea: (1) credință în sânge; și (2) consacrare pentru Domnul și serviciul Său, chiar până la moarte. Ei trebuie să invite apoi pe toți cei care cred în felul acesta și sunt astfel consacrați, să participe la celebrarea morții Domnului și a propriei lor morți. Aceasta, și toate invitațiile în legătură cu celebrarea, trebuie să fie atât de clar arătate încât să nu lase nici o idee de sectarism. Toți trebuie să fie bineprimiți să participe, indiferent de credința și armonia lor în alte subiecte, dacă sunt în deplin acord cu privire la aceste adevăruri fundamentale — răscumpărarea prin sângele prețios și o deplină consacrare până la moarte, care îi îndreptățește.

Aici este potrivit să ne gândim la cuvintele apostolului:

„De aceea, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.” 1 Cor. 11:27-29.

Prevenirea pe care o face aici apostolul pare să fie împotriva unei celebrări neglijente a acestei Comemorări, care ar face din ea un ospăț, și împotriva invitării unor persoane la întâmplare. Aceasta nu este un astfel de ospăț. Este o Comemorare solemnă, intenționată numai pentru membrii „corpului” Domnului; și cine nu discerne aceasta, cine nu discerne că pâinea reprezintă trupul lui Isus și că paharul reprezintă sângele Lui, participând la ea va intra sub

judecată — nu sub „osândă”, cum spune în traducerea obișnuită, ci sub judecată în ochii Domnului și de asemenea judecată în propria lui conștiință. Înainte de a se împărtăși din aceste simboluri, prin urmare, fiecare persoană trebuie să decidă pentru sine dacă crede și se încrede sau nu în trupul frânt și sângele vărsat al Domnului nostru ca fiind prețul său de răscumpărare, și în al doilea rând, dacă a făcut sau nu consacrarea deplină a tot ce are, ca să poată fi astfel inclus ca membru al „singurului trup”.

Remarcând cine este exclus și cine are acces în mod convenit la masa Domnului, vedem că fiecare membru adevărat al Ecclesiei are dreptul să participe, dacă acest drept nu i-a fost interzis printr-o acțiune deschisă din partea întregii Biserici, conform regulii stabilite de Domnul (Mat. 18:15-17). Toți aceștia pot celebra; toți aceștia vor dori desigur să celebreze — vor dori desigur să se conformeze sfatului dat de Învățătorul înainte de moartea Sa: „Mâncați ... beți toți din el”. Ei își vor da seama că dacă nu mâncăm carnea Fiului Omului și nu bem sângele Lui, nu avem viață în noi; și că, dacă ei s-au împărtășit în inimă și în minte în mod real de meritele jertfei Domnului și de viața Sa, este atât un privilegiu cât și o plăcere să comemoreze aceasta și s-o mărturisească unul înaintea altuia și înaintea Domnului.

Cine poate oficia

Doctrina falsă a Liturghiei și crearea în Biserică a unei clase numite cler, să administreze acest serviciu și altele similare, a creat o impresie atât de adâncă în mintea publicului încât protestanții chiar până astăzi cred în general că prezența unui „slujitor rânduitor”, pentru a cere binecuvântarea și a oficia într-un astfel de serviciu de comemorare, este absolut necesară și că orice altă procedură ar fi un sacrilegiu. Cât de greșită este această teorie se va recunoaște imediat ce ne vom aminti că toți care au privilegiul de a participa la această Comemorare sunt membri consacrați ai „Preoțimii Împărățești” — fiecare este deplin împuternicit de Domnul

să predice Cuvântul Său în conformitate cu talentele și ocaziile sale, și de asemenea pe deplin autorizat să îndeplinească orice fel de serviciu sau slujire de care este capabil, pentru El și pentru membrii corpului Său, și în numele Său pentru alții. „Voi toți sunteți frați” este standardul Domnului, și acesta nu trebuie uitat când suntem în comuniune cu El și celebrăm Lucrarea Lui răscumpărătoare și uniunea noastră comună cu El și unul cu altul ca membri ai corpului Său.

Totuși, în fiecare mic grup al poporului Domnului, în fiecare mică „Ecclesie” sau corp al lui Cristos, după cum am arătat deja, Scripturile arată că trebuie să fie ordine, iar parte a acestei ordini este că „în fiecare Biserică” trebuie să fie „bătrâni”. În timp ce fiecare membru al Ecclesiei, al Noii Creații, are autorizare suficientă de la Domnul ca să-i permită să ia oricare parte în legătură cu Cina de Amintire, totuși, Biserica prin alegerea bătrânilor indică faptul că ei trebuie să fie reprezentanții întregii Ecclesii cu privire la lucruri ca acestea. De aceea, datoria aranjării și slujirii la această Comemorare ar cădea în sarcina lor ca un serviciu pentru care au fost deja aleși de către Biserică.

Declarația Domnului nostru: „Acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” — ne arată în mod hotărât că oriunde este posibil, această comemorare trebuie celebrată în compania celorlalți membri ai corpului. Binecuvântarea care o însoțește a fost cu intenția să-i atragă pe membri unul către altul, nu numai în această adunare anuală, ci oricând este posibil. Ori de câte ori se adună chiar doi sau trei pentru a face apel la această promisiune, fiind imposibil sau neconvenabil să se întâlnească cu un grup mai mare, ei au privilegiul să celebreze ca o Biserică, ca o Ecclesie completă; și chiar dacă o persoană se află în astfel de circumstanțe încât nu se poate întâlni cu alții, noi sugerăm ca credința lui să meargă cu suficientă putere către Domnul pentru a face apel la făgăduință — socotind că Domnul împreună cu el sunt doi. Sfătuim ca o astfel de izolare inevitabilă să nu împiedice pe nimeni de la celebrarea anuală a mării jertfe

pentru păcat și a participării noastre la ea împreună cu Domnul nostru; ca persoana singură să-și procure pâine — (dacă se poate pâine nedospită — cum ar fi biscuiți sărați) și rodul viței (suc de stafide, suc de struguri sau vin*) și să celebreze în comuniune de spirit cu Domnul și cu ceilalți membri ai corpului, de care este despărțit prin forța împrejurărilor.

O ordine a serviciului

Fiindcă Domnul n-a așezat nici o regulă sau ordine de serviciu, nu este pentru noi să o așezăm — totuși, credem că ar fi potrivit să sugerăm ceea ce ni se recomandă de la sine ca o celebrare moderată, rezonabilă, ordonată, a acestei Comemorări. Nu facem aceasta cu intenția de a fixa o regulă sau o lege, ci cu scopul de a ajuta pe unii care au fost obișnuiți cu un serviciu complicat și pe alții care n-au fost obișnuiți cu nimic de felul acesta, să ajungă la o opinie moderată asupra subiectului. Cele ce exprimăm să fie deci considerate numai în lumina sugestiei, supuse unor astfel de modificări etc., cum par recomandabile. Ele sunt următoarele:

(1) Deschiderea serviciului cu una sau mai multe cântări, potrivite ocaziei — cu caracter solemn și îndreptând mintea în direcția Comemorării.

(2) Rugăciune pentru binecuvântarea divină asupra adunării și în special asupra celor care vor participa, amintind de asemenea pe ceilalți membri ai aceluiași corp, cunoscuți și

*După câte putem noi înțelege, Domnul a folosit vin fermentat când a instituit această Comemorare. Totuși, fiindcă El n-a specificat vinul, ci doar „rodul viței”, și de asemenea fiindcă în zilele noastre obișnuința cu alcoolul a câștigat o putere atât de mare și de rea, noi credem că avem aprobarea Domnului în folosirea sucului de struguri nefermentat sau a sucului de stafide, la care, dacă se vrea, se pot adăuga câteva picături de vin fermentat, astfel încât să mulțumească conștiința celor care ar fi înclinați să considere că ascultarea de exemplul Domnului ar cere să se folosească vin *fermentat*. În acest mod nu va fi nici un pericol pentru nici unul dintre frații Domnului, nici chiar pentru cei mai slabi în trup.

necunoscuți nouă, din toată lumea, și în special pe cei care celebrează această Comemorare la aniversarea ei.

(3) Bătrânul care oficiază ar putea citi din Scripturi relatarea instituirii originare a Comemorării.

(4) Același bătrân sau alt bătrân ar putea prezenta apoi o relatare a acestui subiect, tip și antitip, fie vorbind liber, fie, dacă vrea, la fel de bine, citind o explicație a întregului subiect, ca de exemplu cele arătate anterior.

(5) Atrăgând atenția asupra faptului că Domnul nostru a binecuvântat pâinea înainte de a o frânge, conducătorul i-ar putea solicita unui frate competent să ceară binecuvântarea asupra pâinii, sau — dacă din cei prezenți n-ar fi nici unul competent în afară de el — atunci să ceară el binecuvântarea divină asupra pâinii și asupra celor care se vor împărtăși din ea, ca ochii înțelegerii lor să poată fi deschiși larg ca să aprecieze sau să înțeleagă adâncimea sensului cuvenit legat de ea și ca toți participanții să aibă o comuniune binecuvântată cu Domnul în folosirea acestui simbol al cărnii Sale și să-și reînnoiască consacrarea de a fi frânți împreună cu El.

(6) Se poate frânge apoi o bucată de pâine nedospită folosind cuvintele Domnului: „Acesta este trupul Meu, dat pentru voi. Mâncați toți din el”; și un frate sau însuși fratele care oficiază poate servi cu farfuria; sau, dacă adunarea este mare, se poate servi cu mai multe farfurii simultan de către doi, patru, șase frați consacrați, sau de către oricâți este necesar.

(7) Ar fi de dorit să se păstreze liniște în timpul distribuirii simbolurilor, cu excepția unor scurte remarci direct la subiect, care n-ar fi nepotrivite, cu privire la semnificația pâinii și cum ne hrănim noi din Domnul — deși în general ar fi bine ca acest subiect să fie arătat de către conducător sau de către un alt vorbitor înainte de distribuire, când explică semnificația celebrării în general, astfel încât comuniunea participanților să nu fie deranjată.

(8) Apoi ar trebui să se ceară binecuvântarea asupra paharului, exact cum citim, că Domnul „a luat paharul și, după ce a mulțumit, l-a dat” ucenicilor Săi. Ar putea fi numit

un frate pentru această rugăciune de mulțumire și de cerere a binecuvântării Domnului asupra participanților, și ar trebui de asemenea servit în liniște.

(9) Serviciul fiind astfel terminat, sfătuim să se urmeze exemplul Domnului și al apostolilor până la sfârșit — să se cânte o cântare de încheiere și apoi adunarea să fie liberă — fără nici o rugăciune de încheiere. Sfătuim ca la această ocazie salaturile obișnuite, întrebările despre sănătate etc., să fie evitate și fiecare să mergă la casa lui evitând pe cât posibil orice le-ar putea conturba cugetele și comuniunea, și pe cât posibil fiecare să caute să continue comuniunea, nu numai în noaptea aceea, ci și în ziua următoare, având în minte experiențele Domnului în Ghetsimani și nevoia Lui de compătimire și ajutor, precum și faptul că fiecare membru al corpului Său poate avea ocazii ghetsimane și nevoie de mângâierea și ajutorul celorlalți ucenici.

Despre Învățătorul este scris: „Și nici un om dintre popoare nu era cu Dânsul” — nimeni în stare să compătimizească cu El în ceasul încercării. Cu noi este altfel. Noi îi avem pe ceilalți membri ai corpului, botezați similar în moarte, angajați similar să fie „frânți” ca membri ai unei singure pâini, acceptați și unși cu același Spirit sfânt. Amintindu-ne aceasta, să căutăm cu atât mai serios să-i ajutăm pe ceilalți membri ai corpului, amintindu-ne că orice se face pentru cel mai mic membru al corpului, se face pentru Cap și este apreciat de El. În același timp ne putem aminti în mod convenit exemplul lui Petru — impulsivitatea lui sânguincioasă, ca serv al Domnului, însă și slăbiciunea lui într-un moment de încercare precum și nevoia lui de ajutor și de rugăciuni din partea Domnului. „M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se micșoreze credința.” A ne aminti de acest lucru poate fi un ajutor special pentru noi, după cum fără îndoială a fost și pentru apostolul Petru după aceea. Aceasta ne va face în stare să căutăm la Domnul mai mult „har, ca să avem ajutor la momentul potrivit”.

Ar fi bine ca în același timp să ne amintim de Iuda și că el

a căzut din pricina egoismului — ambiției, lăcomiei; și amintindu-ne cum prin această ușă a egoismului Satan a pătruns tot mai mult în el, ne poate ajuta să ne păzim ca să nu cădem și noi într-o capcană a Adversarului; ca nu cumva din vreun motiv să tăgăduim pe Domnul care ne-a cumpărat; ca nu cumva în vreun sens al cuvântului să trădăm vreodată pe Domnul sau pe frații Săi, sau Adevărul Său. Să avem în minte în ziua următoare experiențele iubitului nostru Răscumpărător; nu numai ca să ne putem astfel identifica mai bine cu El, dar, în plus, să nu considerăm ca un lucru ciudat încercările de foc ce ar putea fi permise să vină asupra noastră ca urmași ai Săi, ci să-L putem urma până la sfârșit și să păstrăm totdeauna în minte ultimele Sale cuvinte, „S-a sfârșit!”, și să ne dăm seama că aceasta a însemnat o completare a jertfei Sale pentru păcat în folosul nostru, așa încât prin rănilor Lui să ne putem considera vindecați și de asemenea să ne putem da seama că El trăiește veșnic pentru a interveni în favoarea noastră și a ne da ajutor în orice timp de nevoie.

Paștile creștinilor (easter) — Paștile evreilor (passover)

Cuvântul „Easter” (Paștile creștinilor nominali, în limba engleză — n.e.) se află o singură dată în Scripturi (Fapte 12:4, Biblia King James — n.e.), și acolo este tradus greșit; acesta trebuie să fie tradus „Passover” (Paștile evreilor, în limba engleză — n.e.). Numele „Easter” a fost adoptat de la păgâni. Este de origine saxonă și denumește o zeiță a saxonilor, sau mai degrabă a estului, Estera, a cărei sărbătoare era celebrată primăvara, aproximativ la timpul Paștilor evreilor. Adoptarea acestui nume și aplicarea lui la perioada celebrării morții, învierii și înălțării Domnului nostru, până la venirea binecuvântării de la Cincizecime, a fost evident o încercare de a face ca instituțiile creștine să le înlocuiască mai ușor pe cele ale păgânilor. Ca și majoritatea concesiilor, aceasta datează de prin secolul al treilea. Această origine păgână a numelui „Easter” nu trebuie să aibă vreo importanță specială în mintea noastră, pentru că noi nu-l mai folosim pentru a

celebra pe zeița orientului. Printre protestanți numele a fost în mod clar legat de o zi, în loc de o perioadă, cum era în trecut și cum este folosit încă de catolici. Acea zi se numește Duminica de Paști. Pentru poporul Său orice amintire a învierii Domnului nostru va fi întotdeauna prețioasă, dar pentru cei care apreciază corect această problemă, fiecare duminică este o Duminică de Paști, deoarece fiecare duminică este o amintire comemorativă a învierii Domnului nostru dintre morți.

Prezentând aici subiectul, gândul nostru este în mod special ca să atragem atenția asupra sensului mai larg al termenului Paști folosit de catolici, care include atât Vinerea Mare cât și Duminica de Paști, și este folosit doar ca un sinonim pentru perioada Paștilor. Introducându-se Liturghia și folosirea ei frecventă, s-ar fi putut aștepta ca celebrarea anuală a morții Domnului nostru la aniversarea ei să fie desființată; dar nu este așa. Obiceiul inițial al Bisericii timpurii, de a celebra marele fapt central și însăși temelia existenței ei, a continuat, deși celebrarea cinei la timpul ei convenit a încetat, fiind înlocuită cu numeroasele sacrificii ale Liturghiei — și astfel această amintire specială și-a pierdut sensul.

Secole la rând a fost obiceiul să se socotească data răstignirii Domnului nostru după calendarul evreiesc, după cum am explicat deja; dar mai târziu, dorindu-se pe cât posibil desprinderea de instituțiile evreiești, s-a instituit o schimbare în metoda de calculare a datei morții lui Cristos, Paștele nostru. „Conciliul Ecumenic” din Niceea a hotărât ca de atunci înainte Paștile să se celebreze în vinerea ce urmează după prima Lună plină începând de la echinocțiul de primăvară. Aceasta a fixat nu numai celebrarea generală a morții Domnului într-o vineri, numită „Vinerea Mare”, ci a mai asigurat și ca celebrarea să fie într-adevăr foarte rar în acord perfect cu celebrarea Paștilor de către evrei. Trebuie să amintim că diferența în metoda de calculare este aceea că atunci evreii așteptau și așteaptă și acum până la echinocțiul de primăvară și încep luna cu prima Lună nouă după aceea, și țin Paștile când Luna este plină, sau în ziua a patrusprezecea.

Această schimbare dă ocazional o diferență de aproape o lună între cele două metode de calculare.

Nu este treaba noastră să spunem care metodă este mai bună, dar noi preferăm să ne ținem de cea pe care au practicat-o Domnul și apostolii — nu cu un servilism care ne-ar face să simțim că am comite o crimă dacă am greși în calculare și am celebra la o dată greșită, ci cu o satisfacție totuși că ne-am străduit să urmăm cât se poate de aproape instituirea divină, modelul. Cineva ar putea sugera că ar fi și mai bine să se fixeze data conform calendarului nostru modern — de exemplu la 15 aprilie sau la 1 aprilie, sau la o altă dată — și în consecință nici un calcul etc., n-ar fi necesar. Noi răspundem că evident Domnul a avut un motiv să aranjeze calendarul evreiesc așa cum l-a aranjat și preferăm să continuăm a recunoaște instituirea Sa în această problemă.

Într-un anumit sens vedem că după cum Soarele este simbolul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, Luna este simbolul Legământului Legii și al poporului care a fost sub acel Legământ al Legii. Astfel, a existat o potrivire deosebită în faptul că Domnul nostru a fost răstignit de către ei tocmai când Luna era plină, și aceasta prin predeterminarea lui Dumnezeu cu privire la timp, așa încât ei nu L-au putut prinde înainte, deși au vrut, pentru că „încă nu-I venise ceasul” (Ioan 7:30; 8:20). Răstignirea Lui când Luna era plină și faptul că apoi Luna a început imediat să scadă arată o lecție în sensul că Israelul ca națiune și-a atras asupra-și respingerea divină, sau lepădarea pentru un timp, simbolizată prin micșorarea Lunii, ceea ce a reprezentat declinul lor național.

Adăugăm aici câteva citate potrivite, dintr-o autoritate recunoscută care susține cele de mai sus după cum urmează:

Din enciclopediile lui McClintock și Strong

„Easter, adică Paști — Easter este un cuvânt de origine saxonă și denumește o zeiță a saxonilor, sau mai degrabă a estului, Estera, în onoarea căreia erau aduse sacrificii an de

an, cam pe la timpul Paștilor (primăvara), numele începând să fie legat prin asociere de idei de sărbătoarea creștină a învierii, care avea loc la timpul Paștilor: de aceea noi spunem ziua de Paști (Easter), Duminica de Paști (Easter), dar foarte nepotrivit, pentru că aceasta în nici un caz nu se referă la festivalul ținut atunci pentru zeița vechilor saxoni. La fel se folosește în prezent cuvântul german Ostern pentru «Easter» și se referă la aceeași zeiță Estera sau Otera. Apariția acestui cuvânt în Biblia King James (Fapte 12:4) — «Cu gând ca, după Paști (în limba engleză Easter — n. e.), să-l scoată înaintea poporului» — se poate remarca îndeosebi ca exemplu al lipsei de consecvență a traducătorilor. ... La ultima revizuire s-a înlocuit cu «Paști» (în limba engleză Passover — n. e.) în toate pasajele cu excepția acestuia. ...

Bisericile din Asia Mică au serbat moartea Domnului în ziua care corespunde cu ziua de 14 a lunii Nisan, zi în care, conform părerii întregii Biserici vechi, a avut loc răstignirea. Bisericile din Apus (Roma), pe de altă parte, au fost de părere ca răstignirea să fie comemorată anual chiar în ziua din săptămână în care a avut loc, adică vineri. ... Bisericile din Apus priveau ziua morții lui Cristos ca o zi de doliu și nu sfârșeau postul până în ziua învierii. Bisericile din Asia Mică, pe de altă parte, priveau moartea lui Cristos întru totul ca moarte pentru răscumpărarea omenirii și sfârșeau ziua de post în ceasul morții lui Cristos, la ora trei după-amiază, și imediat după aceea serbau agapele și Cina Domnului. Amândouă părțile (Răsăritul ortodox și Bisericile de Apus) au aderat la cuvântul Pascha (Paști), prin care ei înțelegeau uneori zilele speciale de sărbătoare din această săptămână, iar alteleori întreaga săptămână de comemorare a Paștilor.

Prima neînțelegere serioasă între părțile din interiorul Bisericii vechi a izbucnit aproximativ în anul 196 (d. Cr.), când episcopul Victor din Roma a trimis o circulară către episcopii de frunte ai Bisericii, cerându-le să țină sinoade în diferitele lor provincii și să introducă practica apuseană (practica celebrării în ziua de vineri și duminică, în loc de ziua

exactă, 14 și 16 Nisan). Unii s-au supus cerinței, dar sinodul ținut de episcopul Polycrate din Efes a refuzat cu îndârjire și a aprobat scrisoarea lui Polycrate către Victor, care în apărarea practicii asiatice s-a referit la autoritatea apostolilor Filip și Ioan, la a lui Polycarp și la a altor șapte rudeni de-ale sale care fuseseră înainte episcopi ai Efesului. ...

Până aici controversa dintre Bisericile asiatică și apuseană (romană) era în legătură numai cu două puncte, și anume: (1) dacă trebuia comemorată ziua din săptămână sau ziua din lună în care a avut loc moartea lui Cristos; (2) dacă postul trebuia să se sfârșească. Acum s-a ivit un al treilea punct de dispută, cu privire la timpul când a fost de fapt ziua de 14 Nisan. Mulți dintre Părinții Bisericii sunt de părere că în conformitate cu calculul originar al evreilor până la distrugerea Ierusalimului, data de 14 Nisan fusese întotdeauna după echinocțiul de primăvară și numai din cauza calculării greșite de mai târziu a evreilor data de 14 Nisan a căzut uneori și înainte de echinocțiu. De aceea ei au insistat ca data de 14 Nisan, care pentru ambele părți din interiorul Bisericii stabilea data pentru Paști (Easter), să fie întotdeauna după echinocțiu.

Deoarece anul evreiesc este an lunar și data de 14 Nisan este întotdeauna o zi cu Lună plină, creștinii care au adoptat vederea astronomică de mai sus, ori de câte ori data de 14 Nisan cădea înainte de echinocțiu urmau să celebreze moartea lui Cristos cu o lună mai târziu decât Paștile evreiești. Deoarece acum creștinii nu se mai puteau baza pe calendarul evreiesc, a trebuit ca ei să-și calculeze singuri data de Paști. Aceste calcule se deosebeau adeseori, în parte din motivele deja amintite și în parte pentru că data echinocțiului a fost fixată de unii pe 18 martie, de alții pe 19 martie, iar de alții pe 21 martie. Conciliul din Arles, din anul 314, s-a străduit să stabilească o uniformitate, însă decretul lui se pare că n-au avut mare efect. De aceea subiectul a fost din nou discutat și luat în considerare de Conciliul Ecumenic de la Niceea care a hotărât ca «Paștile» să fie celebrate de întreaga Biserică

după echinocțiu, în vinerea ce urma după 14 Nisan. S-a mai prevăzut ca Biserica din Alexandria, care se distingea în științele astronomice, să informeze anual Biserica din Roma în ce zi a Calendelor să fie celebrate Idele Paștilor (de la care Calende să se plece pentru a se stabili Idele Paștilor — n. e.), iar Biserica din Roma să informeze toate Bisericile din lume. Dar nici chiar aceste decrete ale Conciliului din Niceea n-au pus capăt tuturor diferențelor și a rămas ca prin calculele lui Dionisius Exiguus să se introducă treptat uniformitatea de practică în Biserica veche. Unele țări, ca Marea Britanie, n-au părăsit vechea lor practică decât după o rezistență îndelungată. În timpul lui Carol cel Mare, uniformitatea (în ținerea vinerii, fără a lua în seamă calcularea evreiască a zilei cu Lună plină) pare să fi fost stabilită, și (după aceea) nu se mai găsește nici o urmă (a celebrării) de *quarto decimani* (celebrarea după ziua reală — 14 Nisan, Luna plină după echinocțiul de primăvară). ...

Revizuirea calendarului de către Papa Grigore al XIII-lea a păstrat în linii mari era dionisiană, dar a stabilit mai corect Luna plină de Paști și a prevăzut cu grijă evitarea oricărei abateri viitoare a calendarului de la timpul astronomic. Totuși, prin aceste calcule amănunțite, uneori Paștile creștine, contrar hotărârilor Conciliului din Niceea, coincid cu Paștile evreiești”.

Aceeași autoritate spune cu privire la cuvântul Paști: „Aceasta era sărbătoarea reprezentativă a anului și în această poziție unică avea o anumită legătură cu tăierea împrejur, ca al doilea sacrament al Bisericii evreiești (Exodul 12:44). Putem vedea aceasta în ceea ce s-a întâmplat la Ghilgal, când Iosua luând în considerare legământul divin a celebrat Paștile imediat după ce poporul a fost tăiat împrejur. Dar natura relației în care au fost aceste două ritualuri nu s-a manifestat pe deplin până la împlinirea antitipurilor și până când Cina Domnului a luat locul Paștilor, ca sărbătoarea sfântă a poporului ales al lui Dumnezeu”.

Indexul referințelor scripturale

Geneza	63:3 185,	23:37-39	27:22 227
2:17 200 191,198 129	27:33-50
9:4 62	Ieremia	23:39 127 235
Exodul	31:31 239	24 141	Marcu
7:13 135	Ezechiel	26:1-16 . . 120	14:8 . . 95, 120
12:1-17 . . . 43	20:11 71	26:6-13 . . 110	14:29 205
12:1-28 . . . 62	Zaharia	26:10 110	14:32-42
12:3, 6 . . . 128	9:9 126	26:10-13 189
12:23 11	9:9-12 . . . 120 121	14:38 . . 91,189
12:44 268	12:10 . . . 217,	26:17-30 . . 1,	14:48, 49
24:8 75 232 50 207
Leviticul	13:7 189	26:27 68	14:50 92
10:1 181	Osea	26:27-29	14:51, 52
10:6 181	3:4,5 232 182 189
17:10-14 . . 70	Daniel	26:29 24,	14:68, 70,71 . .
17:11 . . 62, 70	11:31 255 25, 54, 67 92
18:5 71	12:11 255	26:31, 32	Luca
Psalzii	Matei 211	1:15 64
23 182	5:11, 12 . . 248	26:31-35	3:16, 17
23:5 182	6:32, 33 . . 205 209 130
41:9 179	13:33 84	26:33 212	5:39 65
45:11 70	13:38 -43	26:36-46	7:33, 34 . . 64
46:5 46 130 183	10:28 71
116:13 . . . 182	13:45, 46 . . 70	26:38 . . 91,197	12:50 91
119:67 . . . 153	16:21 92	26:39 79	19:10 141
Proverbe	16:22, 23 . . 92	26:45 183	19:13 66
11:24 113	18:15-17 . . 258	26:53 205	19:41-44
Isaia	18:6 202	26:55 222 126
53:3 197	20:2 98	26:57-68	22:14-20 . . 59
53:5 235	20:22 77, 215, 221	22:15 .110,131
53:7 . . 93, 221 182	26:69 213	22:19 70
53:10 69	21:1-17 . . . 123	26:69-75	22:24-31 . . 132
53:12 70	21:9 123 209	22:31 212
60:2 148	23:12 188	27: 11-26 . 227	22:31,32 . 175

22:36, 38	10:17, 18.. 71	3:19-21... 25	8:6 165
. 204	10:29 165	3:21 40	10:12 209
22:39-46.. 92	12:32 199	3:22 80	10:13 163
22:43 204	13:1-17.. 131	3:23 143	10:16 87
23:33-37.. 93	13:10 135	4:12.. 37, 143	10:16,17.. 10,
24:21 125	13:16, 17	5:17, 18, 22,	.. 36,54,67,74,
24:25-32.. 60 137	.. 25-40.. 201 249
24:46 204	13:18 178	12:4 . 263, 266	10:17 84
Ioan	13:19 79	20:7.. 60, 256	11:23-25. 248
1:1 166	14:6 139,	20:16 93	11:24, 25.. 17
1:12 145 143	21:10, 11,	11:26.. 28,59,
1:18 143	14:10 144	... 27-36.. 93 66, 249
2:10 65	14:16 163	27:35 60	11:27-29. 257
3:3, 5 140	14:28 144	Romani	11:29 42
3:12 145, 165	2:7 37	12:12 10
. 172	15:3 135	6:3-5 37	12:12-14.. 36
3:14 199	15:1-12.. 147	6:8 25	12:24, 25.. 17
5:23 166	15:5 67	6:9 19	15:20 199
6:4, 51, 60, 66,	15:8 147	8:17, 18... 25	15:33 135
67 91	16:4.. 79, 163 70	2 Corinteni
6:15 123	16:4-15.. 163	8:18.. 41, 251	2:16 135
6:27-58... 62	16:8-11.. 170	8:22, 19.. 244	4:17 206
6:33, 35, 51..	16:12, 13.. 36	9:5 70	12:9 163
. 34	17:20 132,	10:5 71	12:10 190
6:50 45 246	11:11-26	Galateni
6:51... 71, 74	18:1-14.. 197 246	4:28 6
6:53 73	18:2 184	14:13 91	Efesenii
6:54 75	18:36 204	1 Corinteni	1:14 141
6:55 75	21:3-17 93	2:8 125	4:4 131
7:8,30 245	Fapte	2:10, 14.. 145	5:18 64
7:30 265	2:13 64 242	5:26 135
7:32-46.. 201	2:42, 46.. 256	3:13 180	5:26, 27.. 138
7:46 222	2:46 60	5:7 44, 53	Filipeni
8:20 265	3:15-17.. 216	5:7, 8 16,	2:8 200
10:15 199	3:17.. 40,125 131, 241	2:9, 10 166

3:8..... 251	3:12..... 248	Iacov	2:12..... 16
Coloseni	3:15-17... 84	1:18... 14, 30	3:8..... 142
1:18..... 199	4:8..... 66	4:6..... 137	1 Ioan
1:24.. 40, 74,	Evrei	5:8..... 66	2:2..... 72
.... 207, 217,	1:14..... 186	1 Petru	3:1..... 251
.... 250, 252	2:1..... 91	1:2..... 17	3:2..... 142
1 Tesalon.	3:1..... 70	1:8-12..... 68	3:3..... 8
4:13-18... 66	5:7..... 195	1:18, 19... 62	3:14..... 252
2 Tesalon.	6:18-20.. 207	2:5, 9..... 48	3:16..... 252
1:7..... 66	9:19..... 75	2:23..... 215	5:3..... 160
1 Timotei	10:14..... 19	4:1..... 68	Iuda
2:3-6..... 34	10:29.. 85, 88	4:3..... 64	1:12... 16, 90
3:16.. 92, 143	12:2..... 200	5:1..... 68	Apoc.
6:10..... 118	12:3..... 234	5:4..... 66	3:10..... 180
6:12-14... 66	12:23..... 14,	5:5..... 137	13:8..... 81
2 Timotei 30, 51	5:6..... 188	14:4... 14, 30
2:11,12.....	12:24.....	2 Petru	14:19... 148
..... 25, 70 17, 256	1:10..... 68	20:3..... 66
			21:14... 165

Prefață

Dintre subiectele care preocupă pe creștinii sinceri nici unul nu este mai aproape de inima lor decât acesta, al morții și învierii Domnului nostru Isus Cristos. De aceea, nici o sărbătoare nu este respectată cu mai multă reverență decât această perioadă de sărbătoare, săptămâna dintre ungerea capului și picioarelor Domnului de către Maria, și până la moartea și învierea Sa din mormânt — perioada Cinei Memoriale.

Chiar dacă subiectul este în cea mai mare parte de natură devoțională, prin faptul că se face legătura între Paștile tipice din Vechiul Testament și împlinirea lor în moartea Fiului lui Dumnezeu, articolele conțin și considerații asupra răscumpărării și jertfei pentru păcat.

Mulți creștini sinceri comemorează acest eveniment nu numai prin împărtășirea din pâinea nedospită și rodul viței, ci și petrecând câteva săptămâni într-o meditare reverențioasă asupra evenimentelor din acea săptămână extraordinară și asupra marelui sacrificiu cu care s-a încheiat.

În cei aproape patruzeci de ani de slujire, pastorul Charles Taze Russell a scris numeroase articole menite să ajute pe cititori în pregătirea lor spirituală pentru acest sezon al anului.

Culegerea aceasta conține ceva mai puțin de un sfert din aceste articole. Cartea este împărțită pe capitole, după tema principală a articolelor și evident după ordinea desfășurării evenimentelor.

Deoarece pastorul a scris despre acest subiect în fiecare an, există anumite lucruri care se repetă în unele articole, dar fără îndoială că cititorul va găsi și aspecte noi care-l vor ajuta să obțină o înțelegere mai adâncă și ca atare îi va aduce satisfacții spirituale.

Unul dintre marile avantaje ale acestei colecții de articole este acela că cititorul va putea urmări cronologic evenimentele până la marele punct culminant al morții și învierii Domnului nostru Isus.

La sfârșitul cărții se găsește un index al referințelor scripturale, precum și o listă a articolelor aranjate în ordine cronologică.

Vrem să menționăm că această carte a fost publicată din dorința sinceră de a pune la dispoziția fraților în Cristos informații necesare pregătirii pentru a ține sărbătoarea Cinei de Amintire cât mai reverențios și mai spiritual posibil, precum și pentru a ne ajuta să creștem în asemănarea Lui în toate.

Din motive atât estetice cât și utile, spațiile goale de la sfârșitul unor articole s-au completat cu cântări și scripturi potrivite cu tema articolului. Pentru a se face o demarcație clară între acestea și articole, s-au folosit caractere de tipar diferite.

Scripturile citate sunt redată după versiunea Cornilescu Revizuită a Bibliei.

În fine, mulțumim tuturor celor care au contribuit în vreun fel la materializarea acestui proiect, care dorim să fie spre lauda și onoarea Domnului.

Ce inițiale s-au folosit:

C. Î. — Cartea de întrebări

C. M. — Cântările mileniului

R — Articol *retipărit*, urmat de numărul paginii din cartea de articole *retipărite* în limba engleză.

Editorii, 2003

CUPRINS

Prefață

1. Privire generală

- „Faceți lucrul acesta în amintirea Mea”
— R 3879 / octombrie 1906 1
Sângele stropirii de Paști — R 5640 / martie 1915 11
Gânduri în legătură cu Cina de Amintire
— R 5869 / martie 1916 28

2. Paștele tipic

- „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”
— R 2917 / decembrie 1901 43
„Faceți lucrul acesta în amintirea Mea”
— R 4703 / octombrie 1910 50
Paști — Cât de des se repetă? — C. Î. 524-2 55
Paști — Pe cine au simbolizat întâii-născuți? — C. Î. 524-3 55
Paști — Relația lor cu Ziua Ispășirii — C. Î. 524-4 55
Paști și ispășire — Când și de ce se țineau — C. Î. 525-1 56

3. Cina memorială

- Până va veni El — R 1021 / aprilie 1888 57
Cina de Amintire — R 1382 / martie 1892 58
Profetul asemenea lui Moise
— R 1321 / septembrie 1891 (extras) 62

4. Semnificația simbolurilor

- Pâinea și vinul — R 509 / iulie 1883 63
Până vine El — R 3652 / noiembrie 1905 (extras) 66
„Paharul binecuvântării”
— R 5341 / noiembrie 1913 67
Ce înseamnă a mânca trupul și a bea sângele
Domnului — R 5342 / noiembrie 1913 73
„Puteți voi?” — R 5421 / martie 1914 77
Pilda aluatului — R 5049 / iunie 1912 (extras) 84

5. Răscumpărarea

- A socoti sângele ca un lucru obișnuit
— R 4605 / mai 1910 85

6. În așteptarea Cinei de Amintire

- „Ca să nu intrați în ispită” — R 3178 / aprilie 1903 91

7. Cina din Betania

- Parfum foarte prețios — R 3534 / aprilie 1905 95
„Ea a făcut ce a putut” — R 3877 / octombrie 1906 110

Se va spune ca amintire despre ea — R 4702 / octombrie 1910	120
8. Intrarea triumfală în Ierusalim	
Osana! Binecuvântat este Cel care vine! — R 2745 / decembrie 1900	123
9. Spălarea picioarelor	
„V-am dat un exemplu” — R 2449 / aprilie 1889	131
Spălarea picioarelor — R 2278 / martie 1898 (extras)	138
10. Cuvinte din Ioan 14-17	
„Eu sunt calea, adevărul și viața” — R 2453 / aprilie 1899	139
Vița adevărată și roadele ei — R 3544 / aprilie 1905	147
Promisiunea Spiritului sfânt — R 4164 / mai 1908	163
„M-am rugat pentru tine” — R 3759 / aprilie 1906	175
„Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl” — R 4553 / februarie 1910 (extras)	182
11. Ghetsimani	
Ceasul întunecat din Ghetsimani — R 4707 / noiembrie 1910	183
De ce suferința din Ghetsimani? — R 5550 / octombrie 1914	189
12. Fapta de trădare a lui Iuda	
Domnul nostru vândut — R 2467 / mai 1899	197
Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl — R 2778 / martie 1901 (extras)	208
13. Lepădarea lui Petru	
Încrederea în sine este slăbiciune — R 4711 / noiembrie 1910	209
Lecția pentru toți creștinii — R 5563 / octombrie 1914 (extras)	214
14. Înaintea Sinedriului	
Acuzat ca hulitor — R 4710 / noiembrie 1910	215
Procesele lui Isus au fost niște înscenări — R 5560 / octombrie 1914	221
„Ești Tu Hristosul?” — R 3887 / noiembrie 1906 (extras)	226
15. Înaintea lui Pilat	
Isus judecat de Pilat — R 5570 / noiembrie 1914	227
Isus înaintea lui Pilat — R 2312 / mai 1896 (extras)	234
16. Răstignirea	
Prințul vieții răstignit — R 4712 / noiembrie 1910	235
“S-a sfârșit!” — R 4171 / mai 1908 (extras)	240
17. Paștile Noii Creații — Volumul VI, studiul XI	241
Indexuri	269

Indexul articolelor și extraselor

Articol	Pagina	Articol	Pagina
C. Î. 524-2	55	R — 3879	1
C. Î. 524-3	55	R — 3887	226
C. Î. 524-4	55	R — 4164	163
C. Î. 525-1	56	R — 4171	240
R — 509	63	R — 4553	182
R — 1021	57	R — 4605	85
R — 1321	62	R — 4702	120
R — 1382	58	R — 4703	50
R — 2278	138	R — 4707	183
R — 2312	234	R — 4710	215
R — 2449	131	R — 4711	209
R — 2453	139	R — 4712	235
R — 2467	197	R — 5049	84
R — 2745	123	R — 5341	67
R — 2778	208	R — 5342	73
R — 2917	43	R — 5421	77
R — 3178	91	R — 5550	189
R — 3534	95	R — 5560	221
R — 3544	147	R — 5563	214
R — 3652	66	R — 5570	227
R — 3759	175	R — 5640	11
R — 3877	110	R — 5869	28
		V6 — XI	241